

Giới thiệu Anh Là Của Nợ Của Em

Thể loại: Ngôn tình, Sủng

Biết bao câu chuyện tình yêu được viết, biết bao tình huống xảy ra, biết bao cảm xúc chồng chéo đan xen,...tình yêu có những lý lẽ riêng của nó.

Có người vì yêu mà điên cuồng.

Có người vì yêu mà hy sinh.

Có người vì yêu mà chiếm lấy

...

Câu chuyện tình yêu của Mộc Thất Thất xoay quanh bốn nhân vật chính là Hồ Khả Khả, Bao Lạc Kỳ, Hồ Ý Nhiên và Quán Mục Bình.

Mỗi người với mỗi tính cách khác nhau nhưng đều có chung một mối bận tâm chính là Hồ Khả Khả, một nữ chính mà từ đầu truyện đã nhận lấy biết bao nhiều thương tổn.

Hồ Khả Khả là một cô gái mà ba năm trước vì yêu đã không tiếc điều gì cho Bao Lạc Kỳ. Thế nhưng cuộc hôn nhân 3 năm này lại trở thành thủ đoạn để anh hành hạ cô không chút xót thương. Suốt thời gian hôn nhân, anh đối xử với cô không chút nương tay.

“Có bầu rồi sao? Đi phá thai đi!” Bạn có thể hình dung ra được đây là câu nói của một người chồng với người vợ đã “đầu ấp tay gối” với mình hay không? Cô có thai ba lần đều bị anh bắt đi phá bỏ, có lúc cô cố tình giấu anh để sinh con nhưng cũng bị anh phát hiện và làm xấu mặt cô ở cả thành phố. Đến lần thứ tư mang thai, cô quyết định chạy trốn để sinh con một mình thì lại là lúc những bi kịch của cuộc đời cô lại liên tiếp xảy đến.

Trong đêm cô trốn chạy khi biết mình có thai lần thứ tư thì đã xảy ra cuộc va chạm với Hồ Ý Nhiên – cô em gái cùng cha khác mẹ đã bỏ đi từ 3 năm trước. Cũng chính vì sự ra đi bí ẩn của cô mà Bao Lạc Kỳ và Hồ Khả Khả mới tồn tại một cuộc kết hôn có điều kiện với nhau. Điều kiện trong cuộc hôn nhân của họ là: Khi nào Hồ Ý Nhiên trở về thì lập tức ly hôn trong êm đẹp. Và cũng chính vì sự ra đi đó mà Bao Lạc Kỳ như hận Hồ Khả Khả đến tận xương tủy. Cuộc va chạm giữa Hồ Khả Khả và Hồ Ý Nhiên lại một lần nữa là nguyên nhân khiến cô phải phá thai lần thứ 4. Trong lần trở về này, Hồ Khả Khả dường như không còn nhận ra cô em gái cùng cha khác mẹ của mình nữa, cô vô cùng thủ đoạn và nhẫn tâm nhưng lại tỏ ra như “một con mèo ngoan” trước mặt Bao Lạc Kỳ.

Hồ Ý Nhiên trở về, lập tức Bao Lạc Kỳ bắt Hồ Khả Khả ký vào đơn ly hôn. Cô không cam tâm nhìn họ hạnh phúc trên nỗi đau vừa mất con của mình, nhưng vì mẹ cô đang cần một số tiền lớn để phẫu thuật nên cô đồng ý ly hôn để đổi lấy 600 triệu đồng. Thế nhưng Hồ Ý Nhiên lại đưa cho cô một tấm ngân phiếu giả - một thủ đoạn bản hèn để đẩy chị gái của mình ra khỏi Bao gia trắng tay như vậy. Đến lúc Hồ Khả Khả đã vay được tiền từ Quán Mục Bình – người bạn thanh mai trúc mã của cô thì cũng là lúc mẹ cô nhảy lầu tự sát sau cuộc gặp với Hồ Ý Nhiên tại bệnh viện. Bao nhiêu bi kịch của cuộc đời xảy đến liên tiếp như vậy, liệu Hồ Khả Khả có thể nào đứng vững?

Tiếp đến, một loạt tình huống khác xảy ra như: Hồ Ý Nhiên đâm Hồ Khả Khả đến suýt chết rồi lại tạo ra một tình huống có lợi để hòng kéo Bao Lạc Kỳ về phía mình, Hồ Khả Khả bị cắt một bên tử cung khiến cô như chết đi sống lại, cuộc hỏa hoạn trong bệnh viện khiến Bao Lạc Kỳ dần có những nhìn nhận khác về Hồ Ý Nhiên,... tất cả khiến cho mạch truyện càng lúc càng gay cấn hơn.

Nói về Quán Mục Bình, người bạn thanh mai trúc mã của Hồ Khả Khả và đã dành tình cảm cho cô từ thời niên thiếu. Anh giúp đỡ cô lúc khó khăn, luôn thể hiện mình là một con người lương thiện và chung tình. Thế nhưng nhân vật này lại là một vai phản diện đứng sau tất cả mọi tấn bi kịch của cuộc đời Hồ Khả Khả. Bốn lần phải phá bỏ đi những đứa con chưa kịp thành hình, một lần bị cắt một bên tử cung nhưng cuối cùng Hồ Khả Khả lại có thai với Quán Mục Bình. Đứa bé như nguồn sống giúp cô tìm lại được những niềm vui trong cuộc sống mặc dù đã nhìn ra bộ mặt thật của Quán Mục Bình.

Cuộc rượt đuổi giữa bốn nhân vật trong truyện vẫn chưa đến lúc dừng. Hồ Ý Nhiên vẫn ra sức bày nhiều trò để đẩy Hồ Khả Khả ra khỏi Bao Lạc Kỳ, Hồ Khả Khả tìm cách trốn chạy khỏi Quán Mục Bình, sự kết hợp khá hoàn hảo giữa Hồ Ý Nhiên và Quán Mục Bình, sự đấu tranh giữa Quán Mục Bình và Bao Lạc Kỳ,... Rồi số phận của những nhân vật này sẽ đi về đâu? Liệu đến sau cùng có tồn tại một tích yêu đích thực sau biết bao nhiêu biến cố đã xảy ra hay không?

Đây là một câu chuyện tình yêu xoay vòng có lúc tưởng như không lối thoát nhưng đến cuối cùng rồi ai cũng sẽ phải gánh chịu những hậu quả mà mình đã gây ra. Cô gái Hồ Khả Khả đáng thương của chúng ta rồi sẽ nhận được một cái kết như thế nào? Hãy tìm đọc ngay truyện Anh là của nợ của em full để thấy được tài năng viết truyện ngôn tình của Mộc Thất Thất cũng như cảm nhận được sâu sắc hơn tình yêu đầy trắc trở của hai nhân vật Hồ Khả Khả và Bao Lạc Kỳ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phá thai

“Cô Hồ, dựa vào việc cô đã phẫu thuật phá thai ba lần, chúng tôi không kiến nghị cô làm phẫu thuật lần thứ tư. Nếu đã mang thai, xin cô và chồng mình cố gắng thương lượng một chút, sinh đứa bé ra.”

Từ lúc trở về từ bệnh viện, Hồ Khả Khả còn đang nghĩ về lời mà bác sĩ nói.

Mười giờ tối, cô dừng xe ở vườn hoa nhỏ của biệt thự, nữ quản gia lập tức ra đón, vẻ mặt phức tạp nhìn cô.

Lòng Hồ Khả Khả khẽ trầm xuống, vô ý siết chặt túi xách trong tay.

“Anh ấy.tối nay về rồi à?” Cô không chán chán hỏi.

Nữ quản gia gạt đầu, cẩn thận trả lời: “Vâng, anh ấy đợi cô lâu lắm rồi.”

Hồ Khả Khả hít sâu một hơi, kéo ống tay áo xuống, che lại lỗ kim truyền dịch trên mu bàn tay mình.

Trong bụng cô mang thai đứa bé hai tháng tuổi.

Cô nhớ rằng, lần đầu tiên mang thai, cô vô cùng vui sướng nói tin tốt này cho người chồng cô đã kết hôn ba năm, vốn cho rằng đây sẽ trở thành bước ngoặt trong quan hệ của hai người, nhưng không ngờ rằng, anh ta nhẫn tâm kéo cô đến bệnh viện, ác độc để cô phá thai.

Sau đó, kết quả của lần thứ hai cũng không khác biệt.

Đến lần thứ ba, cô giấu anh, lén đi phá thai.

Cũng vì lần phá thai trước khiến cơ thể cô tổn thương, lần mang thai này, thai của cô vô cùng bất ổn, bác sĩ thậm chí không đồng ý cô tiếp tục làm phẫu thuật phá thai.

Vì thế, cô nảy ra một ý nghĩ to gan, giấu diếm chồng, lén sinh đứa bé ra.

Thấp thỏm đẩy cửa ra, Hồ Khả Khả miễn cưỡng nở nụ cười: “Em về rồi đây.”

Người đàn ông ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, mặt mũi góc cạnh, lúc nhìn cô, đáy mắt âm u lạnh lẽo.

“Cô có thai rồi?” Anh vừa mở miệng chính là hỏi câu này.

Sắc mặt Hồ Khả Khả lập tức trắng bệch, thê thốt phủ nhận: “Em không có.em không có, mang thai!”

Bao Lạc Kỳ nâng đôi mắt lạnh lẽo lên, lạnh lùng sắc sảo nhìn Hồ Khả Khả: “Nói láo!”

Anh liếc mắt một cái liền nhìn ra lời nói dối vụng về của Hồ Khả Khả.

Đứng dậy, thân thể cao lớn mạnh mẽ tới gần Hồ Khả Khả: “Cho cô hai lựa chọn, tự mình phá thai, hoặc, tôi cử người giúp cô phá.”

Hồ Khả Khả nhớ tới trước kia cô mang thai, liều mạng chống cự không muốn phá thai, nhưng người đàn ông này, anh ta cử hai người vệ sĩ, ở trước mặt tất cả mọi người, cứng rắn kéo cô đến bệnh viện, phá thai.

Từ đó về sau, cô trở thành trò cười trong miệng tất cả mọi người.

Toàn bộ người trong thành phố đều biết, cô cả nhà họ Hồ Khả Khả, không biết xấu hổ cướp người yêu của em gái mình, sau khi kết hôn gặp phải báo ứng, mang thai nhưng lại bị chồng ép phá bỏ, không có địa vị gia đình chút nào.

Hồ Khả Khả lui về sau một bước, bảo vệ bụng: “Bao Lạc Kỳ, em đồng ý ly hôn với anh, anh muốn đi tìm Hồ Ý Nhiên, muốn ở cạnh nó, em thành toàn bọn anh. Nhưng em xin anh, đừng phá bỏ đứa bé này của em.”

Hồ Ý Nhiên là em gái cùng cha khác mẹ của Hồ Khả Khả, cũng là người con gái mà Bao Lạc Kỳ yêu nhất.

Lúc trước, sau khi bọn họ đính hôn, Hồ Ý Nhiên liền biến mất một cách thần bí, từ đó không xuất hiện qua.

Mà Bao Lạc Kỳ, càng hận cô tận xương.

Bao Lạc Kỳ vô cảm nhìn cô, mỗi một chữ nói ra, đều tràn đầy lạnh lẽo: “Cô nghĩ rằng tôi sẽ để con người hèn hạ như cô, sinh đứa con của tôi?”

Thân thể Hồ Khả Khả mạnh mẽ run lên, không nghĩ tới anh sẽ độc ác như vậy.

Bao Lạc Kỳ hờ hững dời mắt, đi đến cửa: “Nội trong ngày mai, nếu tôi không nhận được tin cô phá thai, thì đứng trách tôi khiến cô trở thành trò cười cho toàn thành phố lần nữa.”

Anh nói xong, người đã biến mất ở cửa.

Trong phòng, Hồ Khả Khả che mặt, nhin không được khóc ra tiếng.

Bụng lại truyền đến đau đớn nho nhỏ, bác sĩ mới nói cho cô biết, phải chú ý giữ tâm trạng bình ổn, bằng không sẽ làm hại đến thai nhi.

Cô vội vàng hít sâu, ổn định lại tâm thái.

Cho dù thế nào, lần này, cô đã quyết định giữ lại đứa bé này.

Nếu Bao Lạc Kỳ đã không mang tới cô, vậy cô liền rời khỏi đây, tìm một nơi nào đó, lặng lẽ sinh đứa bé ra.

Nghĩ đến đây, ngay cả đồ đạc Hồ Khả Khả cũng không kịp thu dọn, dứt khoát cầm lên túi xách xoay người rời đi.

“Cô Hồ, muộn như vậy rồi, cô đi đâu?” Nữ quản gia đuổi theo ra.

Hồ Khả Khả không trả lời, mấy bước vọt lên xe, khởi động, lái về phía đường cái.

Cô phải mang đứa bé rời đi.

Xe chạy ra khỏi khu biệt thự, hướng về phía nội thành.

Thế nhưng, lúc đi qua một cây đèn xanh đèn đỏ, một chiếc xe bỗng vọt ngang ra, ầm một tiếng đâm vào xe Hồ Khả Khả.

Cô bị lực quán tính to lớn làm ngã ngửa, bụng có một cơn đau đớn.

Hít sâu vài hơi, chậm rãi hạ cơn đau, Hồ Khả Khả mở cửa xuống dưới xem tình huống của chiếc xe kia.

Cửa sổ xe đang mở, có người ngồi ngay chỗ lái xe, vậy mà là người em gái đã biến mất ba năm của cô, Hồ Ý Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cô dám làm hại cô ấy?

Hồ Ý Nhiên không thất dây an toàn, vì thế vụ va chạm xe cô khiến trán cô bị thương, dòng máu nguồn ngào chảy dọc khuôn mặt cô, nhìn vô cùng dữ tợn.

“Hồ Ý Nhiên, em về rồi ư?” Hồ Khả Khả giật mình mở miệng, cô không nghĩ tới đêm nay cô sẽ gặp em ấy.

Nhưng cũng đúng lúc, Hồ Ý Nhiên đã trở về, như vậy Bao Lạc Kỳ có thể tha thứ cho cô rồi!

“Vừa khéo em.” Nhưng Hồ Khả Khả nói được một nửa, lại bị Hồ Ý Nhiên gián đoạn, mặt cô bị thương, ngay cả giọng nói cũng vô cùng tủi thân.

“Chị, sao chị phải một lần lại một lần hại em?”

Hồ Khả Khả nghe không hiểu lời nói của cô: “Em nói cái gì?”

Hồ Ý Nhiên khóc lên, lên án mạnh mẽ Hồ Khả Khả: “Lúc đó tại sao chị kết hôn với Lạc Kỳ, ép em đi, vì để chị hạnh phúc, em lựa chọn chịu đựng rời đi. Bây giờ, em chỉ muốn trở về thăm ba mẹ một chút, nhưng chị lại muốn lấy xe đâm chết em! Chị, tại sao chị có thể ác độc như vậy!”

“Em nói bậy bạ gì đó?” Hồ Khả Khả cau mày: “Lúc trước rõ ràng là chính em đi! Mà vừa nãy, nếu không phải em đột nhiên lao ra từ ngã rẽ, chị tuyệt nhiên không đâm vào em!”

Hơn nữa nếu Hồ Ý Nhiên thất dây an toàn đang hoảng, cái trán cũng sẽ không bị thương!

Hồ Ý Nhiên đột nhiên cười xảo trá một chút, vươn ngón tay trắng trẻo ra, cúp điện thoại đang gọi Bao Lạc Kỳ đặt trên giá đỡ, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Hồ Khả Khả.

“Đúng vậy, lúc đó là tự em đi, tai nạn xe cô cũng là em cố ý gây ra. Nhưng mà.” Nụ cười của cô ngày càng đắc ý và hung ác: “Lát nữa Bao Lạc Kỳ đến, sẽ tin chị, hay là tin em đây?”

Thì ra nó đang tính kế mình!

Sắc mặt Hồ Khả Khả khê trầm xuống, bình tĩnh nhìn cô: “Em làm vậy có ý gì? Chị đã định ly hôn với Bao Lạc Kỳ rồi, em muốn ở cùng anh ta thì cứ việc, chị rút lui!”

Cô nói xong, xoay người muốn chạy.

Hồ Ý Nhiên lập tức bắt lấy cô, vẻ mặt dữ tợn độc ác.

“Chị nghĩ chị rút lui là xong à? Đừng nghĩ rằng em không biết bụng chị còn đang mang đứa con của Bao Lạc Kỳ! Em sẽ không để chị sinh đứa bé ra!”

Đây chính là mục đích của cô ta trong vụ tai nạn xe tối nay sao?

Ngăn cản cô rời đi, sau đó để Bao Lạc Kỳ dẫn cô đi phá thai?

Không, cô không muốn!

Đứa bé này, cô nhất định phải giữ lại!

Hồ Khả Khả đẩy tay Hồ Ý Nhiên ra, sau đó bước nhanh về phía xe mình.

Ngón tay mới chạm vào cửa xe, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng xe bén nhọn.

Xe Bentley màu đen thẳng gấp ngừng sau lưng cô, cửa xe vừa mở ra, Bao Lạc Kỳ xuống xe.

Trên khuôn mặt tuấn tú là vẻ lạnh lẽo tàn nhẫn, nhất là đôi mắt sâu thẳm kia, tràn đầy lãnh ý không chút lưu tình.

“Hồ Khả Khả, cô to gan lắm!” Anh trầm giọng mở miệng, mỗi chữ đều mang theo lệ khí làm tổn thương người: “Cô vậy mà dám làm hại Ý Nhiên!”

Đáy lòng Hồ Khả Khả đau nhói mãnh liệt, quả nhiên anh ta chỉ tin tưởng Hồ Ý Nhiên.

Cho dù vụ tai nạn xe cộ trước mắt đã rõ ràng rành, liền nhìn ra được ai mới là người chịu trách nhiệm chân chính.

Hồ Khả Khả không muốn cãi nhau với anh, cô im lặng mở cửa xe, chỉ muốn mau chóng rời đi.

Nhưng cửa xe mới mở một nửa, lại bị một bàn tay lớn từ phía sau mạnh mẽ đóng lại.

Bao Lạc Kỳ tới sát phía sau cô, ngực dường như dán vào sau lưng Hồ Khả Khả, thậm chí cô có thể cảm nhận hơi ấm phả vào mép tóc khi anh nói chuyện.

“Cô làm hại cô ấy, không trả giá đắt, thì đừng nghĩ chạy đi!” Nhưng lời anh nói, lại lạnh như vậy.

Hồ Khả Khả cố sức khép mắt, bình ổn lại tất cả cảm xúc đau xót, xoay người cố sức bình tĩnh nhìn anh: “Vậy anh muốn em thế nào, lái xe dừng lại sao?”

Bao Lạc Kỳ híp mắt tàn nhẫn nhìn Hồ Khả Khả, cô không chút nghi ngờ, người đàn ông này nhất định sẽ nói đúng!

Dù dù cô bị đâm chết trước mặt anh, anh cũng không chút nhú mày.

“Anh Lạc Kỳ” Hồ Ý Nhiên đột nhiên mở miệng vào lúc này, như nguyên can mà kéo Bao Lạc Kỳ ra: “Em không sao, anh đừng trách chị Khả Khả. Hiện tại chị ấy đang mang thai.”

Bao Lạc Kỳ dịu dàng ôm Hồ Ý Nhiên vào lòng, mắt đen vừa chuyển, lạnh lẽo vô tình nhìn chằm chằm Hồ Khả Khả.

“Thai phụ? Qua đêm nay, liền không phải nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Sự tuyệt vọng của cô

Đề qua đêm nay không được sao? Bao Lạc Kỳ muốn cô đi phá thai ngay bây giờ sao?

Hồ Khả Khả ôm bụng dưới, trong đầu cô toàn là ý định chạy trốn.

Dường như cô muốn trốn không bước lên xe, nhưng một giây sau đó liền bị Bao Lạc Kỳ thô bạo kéo ra. Vết thương trên người Hồ Ý Nhiên anh cũng

tạm thời mặc kệ, nắm lấy cổ tay Hồ Khả Khả, mạnh mẽ nhét cô vào trong chiếc xe Bentley.

Anh muốn đích thân đưa người phụ nữ này đi phá thai.

Hồ Khả Khả ra sức giãy giụa, liều chết cũng không muốn lên xe.

Hồ Ý Nhiên đứng một bên nhìn, cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ hoảng sợ, dường như muốn đưa tay tới giúp Hồ Khả Khả.

Hồ Khả Khả đang ra sức giãy giụa căn bản cũng chẳng để ý tới cô ta, trong lúc vô tình vung tay lên, liền đẩy Hồ Ý Nhiên ngã xuống đất.

"Đau quá." Cơ thể mảnh khảnh của Hồ Ý Nhiên ngã trên đường cái, mặt mũi liền lập tức tràn đầy đau đớn ôm lấy đầu gối.

Chỉ thấy bên trên có một chút máu nhìn không rõ, vậy mà làm như bị thương không nhẹ.

Bao Lạc Kỳ liếc mắt qua, sắc mặt đột nhiên trở nên u ám, liền giơ tay tát một cái thật mạnh lên mặt Hồ Khả Khả.

"Tôi cảnh cáo cô, Hồ Khả Khả, đừng có động dậy nữa. Nếu không tôi sẽ lấy mạng cô."

Cơ thể gầy gò, yếu ớt của Hồ Khả Khả bị đánh lệch sang một bên, đập vào hông xe.

Khuôn mặt trắng nõn lập tức đỏ lên, miệng cũng toàn mùi máu.

Có thể Hồ Khả Khả không cảm thấy đau đến vậy. Nhưng từng lời từng chữ Bao Lạc Kỳ nói đều giống như roi da, vô cùng thâm độc, đâm vào nơi mềm nhũn trong trái tim của Hồ Khả Khả, khiến cô đau đến mức toàn thân run rẩy.

Bao Lạc Kỳ ôm lấy Hồ Ý Nhiên từ trên mặt đất, nhẹ nhàng đưa cô ngồi vào ghế trước của xe. Sau đó anh lập tức quay đầu lại, lạnh lùng, thô lỗ nắm chặt cổ tay của Hồ Khả Khả, trực tiếp đẩy mạnh cô vào trong xe.

Cửa xe lập tức bị khóa, Bao Lạc Kỳ nổ máy xe, đi thẳng tới bệnh viện.

"Lạc Kỳ, anh đi chậm một chút. Em thấy chóng mặt." Trên trán Hồ Ý Nhiên còn chảy máu, yếu ớt, tui thân mở miệng.

Bao Lạc Kỳ lập tức giảm tốc độ xuống.

"Còn khó chịu ở đâu không? Nghe lời anh, chúng ta lập tức tới bệnh viện." Giọng nói nhẹ nhàng này của anh chưa từng xuất hiện trước mặt Hồ Khả Khả.

Hồ Khả Khả ngồi sau xe nghe cuộc đối thoại giữa bọn họ tràn đầy tình cảm ngọt ngào, từ từ nhắm mắt.

Cô cũng đau, nhưng khi nói ra lại chỉ nhận được châm chọc, khiêu khích của Bao Lạc Kỳ.

Bụng dưới lại truyền tới đau đớn, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng che bụng dưới, cô cảm thấy sự ẩm ướt giữa hai chân.

Cô liếc mắt xuống, một mảng máu đỏ tươi đang từ từ nhuốm đỏ quần cô.

Vành mắt lập tức đỏ lên, Hồ Khả Khả khóc trong yếu ớt và tuyệt vọng.

Tất cả sự cố chấp trong tình yêu của cô đối với Lạc Kỳ, trong khoảnh khắc này giống như đứa bé trong bụng. Sảy thai...

Trong xe yên tĩnh, cô nhỏ giọng khóc sụt sịt, rõ ràng hai người phía trước cũng nghe thấy.

Hồ Ý Nhiên lập tức quan tâm hỏi: "Chị, chị bị sao vậy?"

"Cô ta có thể bị sao được. Chỉ là diễn kịch." Bao Lạc Kỳ mở miệng, trong giọng nói không hề che giấu sự chán ghét.

Hồ Khả Khả vừa khóc, vừa cong môi tự giễu cợt.

Bao Lạc Kỳ nhìn qua gương thấy bộ dạng chật vật vừa khóc vừa cười của cô, khẽ nhăn lông mày: "Hồ Khả Khả, cô thu về mặt đối trá đáng ghét của cô lại cho tôi. Tôi nhìn mà buồn nôn."

Khóe miệng Hồ Khả Khả cười càng lúc càng tươi.

"Bao Lạc Kỳ, nếu đứa bé này của tôi không còn, tôi sẽ hận anh cả đời." Cô khẽ mở miệng, móng tay sớm đã đâm sâu vào thịt trong lòng bàn tay, nhưng cô vẫn không có cảm giác.

Bao Lạc Kỳ ngược mắt, nhìn qua kính thấy gương mặt trắng bệch đáng thương của Hồ Khả Khả, anh chỉ đáp lại câu nói kia của cô bằng một tiếng cười lạnh.

Hồ Khả Khả một hồi nhắm mắt lại, Bao Lạc Kỳ căn bản sẽ không để ý tới là cô thương anh hay là hận anh.

Cuối cùng chiếc xe cũng đã tới bệnh viện.

Bao Lạc Kỳ quay lại định uy hiếp Hồ Khả Khả thành thật phá thai. Nhưng anh chưa kịp nói gì, chỉ thấy người phụ nữ sắc mặt đau khổ bước xuống xe, không thèm quay đầu lại, đi thẳng vào bệnh viện.

Trong xe Bao Lạc Kỳ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, bỗng nhiên trái tim thoáng run rẩy. Anh muốn đi lên xem có phải người phụ nữ đó lại chơi trò gì hay không?

"Lạc Kỳ..." Hồ Ý Nhiên kéo cổ tay anh: "Đầu gối em đau, không đi được."

Sự chú ý của Bao Lạc Kỳ bị kéo về trên người Hồ Ý Nhiên, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô ta. Còn bóng lưng dứt khoát của người phụ nữ kia, thoáng cái đã bị anh ném ra sau đầu.

Hồ Khả Khả tự mình đi tới phòng khám phụ khoa, đăng ký phá thai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tôi sẽ không ly hôn

Thay đồng phục phẫu thuật xong, cô yên lặng nằm xuống, nghe theo mệnh lệnh của bác sĩ, tách hai chân ra.

Đợi đến lúc sau khi Bao Lạc Kỳ sắp xếp cho Hồ Ý Nhiên xong, rồi tự mình đưa cô tới bệnh viện phá thai, không bằng cô chủ động tự đi.

Còn khỏi bị người trong bệnh viện chê cười.

Dụng cụ đi vào cơ thể cô lạnh như băng, chỗ nào thai mang tới đau đớn dữ dội, kéo tới dồn dập.

Hồ Khả Khả dùng sức nắm chặt thành giường, cắn chặt môi, trên mặt vẫn như cũ, không hề kêu một tiếng nào.

Cô sẽ nhớ mãi lần đau đớn này, sau này cô phải trả lại cho Bao Lạc Kỳ gấp bội lần.

Một mình Hồ Khả Khả phá thai xong, cơn đau ở giữa hai chân khiến cô không thể đứng thẳng được. Cô ngồi một mình trên băng ghế ngoài phòng phẫu thuật nửa tiếng, cuối cùng mới có một chút sức lực. Cô chậm rãi đứng lên, chống vách tường đi ra ngoài.

Một mình buồn chán đi qua hành lang dài, nửa đường gặp Bao Lạc Kỳ đang ôm Hồ Ý Nhiên trong ngực.

Vết thương trên trán và đầu gối của cô ta đều đã được xử lý, được bọc trong băng gạc trắng. Lúc này cô ta đang núp trong ngực Bao Lạc Kỳ, mặt mũi tràn đầy ngọt ngào, tươi cười nói chuyện.

Ánh mắt của Bao Lạc Kỳ nhìn cô ta, dịu dàng đến chói mắt.

Hồ Khả Khả dừng bước chân, chỉ cảm thấy giữa hai chân càng ngày càng đau đớn dữ dội, làm cô hầu như đứng không vững.

"Ồ, chị, chị vẫn còn ở bệnh viện sao?" Hồ Ý Nhiên nhìn thấy Hồ Khả Khả, vẻ mặt đơn thuần hỏi cô.

Bao Lạc Kỳ cũng liếc mắt, lạnh lùng nhìn về phía cô.

Hồ Khả Khả cúi xuống, mười ngón tay lại nắm chặt một lần nữa. Trên môi cô nở nụ cười thê lương, khàn giọng nói: "Tôi đã làm phẫu thuật phá thai. Con của Bao Lạc Kỳ, tôi đã cho nó biến mất."

Cô nói xong, nâng lông mi run rẩy lên nhìn về phía thân hình cao lớn của người đàn ông kia.

Ánh sáng của ngọn đèn trắng trong bệnh viện chiếu vào đôi mắt trong sáng của Hồ Khả Khả, hào quang nhỏ vụn mà sáng ngời như là những ngôi sao nhỏ trên bầu trời đêm đen kịt.

Trong lòng Bao Lạc Kỳ bỗng nhiên thoáng run lên, có một chút khác thường lóe lên rồi nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

"Coi như cô biết điều." Bao Lạc Kỳ lạnh lùng mở miệng, ôm lấy Hồ Ý Nhiên, đi qua cô mặt không chút biểu cảm: "Phá thai rồi thì nhanh cút về đi. Đừng ở bệnh viện nữa, chướng mắt."

Có thể Hồ Khả Khả run rẩy, không thể đứng vững nổi nữa. Bịch một tiếng, hai đầu gối giống như nhũn xuống chạm đất, quỳ xuống nền nhà lạnh như băng.

Bây giờ đã là nửa đêm, trong hành lang yên tĩnh, im ắng vang lên âm thanh cô ngã xuống vô cùng rõ ràng.

Nhưng Bao Lạc Kỳ đang bước đi ngay cả nửa giây cũng không dừng lại.

"Lạc Kỳ, sắc mặt chị Khả Khả rất tệ. Chúng ta đưa chị ấy về nhà được không?" Hồ Ý Nhiên lo lắng mở miệng.

"Bất kể cô ta sống hay chết thì đã sao? Vương vùi." Đây là câu trả lời của Bao Lạc Kỳ.

Khóe môi Hồ Khả Khả từ từ nở nụ cười, nhưng trên khóe mắt nước mắt lại rơi xuống.

Cuối cùng cô vẫn phải ở lại bệnh viện một đêm. Sau khi phá thai cô bị đau bụng thật sự là không thể đi nổi. Sau khi nghỉ ngơi một ngày tại bệnh viện, chàng vạng tối cô làm thủ tục xuất viện, rồi thuê xe về nhà.

Đẩy cửa chính biệt thự ra lại nhìn thấy vị khách không mời mà đến Hồ Ý Nhiên kia đang ngồi trên ghế sa-lông trong phòng khách.

"Chị, cuối cùng chị cũng đã về."

Hồ Ý Nhiên nằm tư thế uyển chuyển trên ghế sa-lông, vừa nhìn móng tay mới làm của mình, vừa sai khiến nói: "Đi lấy cho tôi một cốc nước. Sau này, cô phải ở nhà chăm sóc thật tốt cho tôi."

Hồ Khả Khả nhíu mày nhìn cô ta: "Ai cho phép cô vào đây?"

Hồ Ý Nhiên ngồi ngay ngắn lại: "Đương nhiên là Lạc Kỳ, anh ấy nói đầu gối tôi đau, đi đường bất tiện, bảo tôi ở lại đây, để cô chăm sóc cuộc sống, ăn uống hàng ngày của tôi."

Hồ Khả Khả vừa mới phá thai, tự chăm sóc mình còn không nổi, sức lực đâu mà chăm sóc cô ta?

Cô không muốn ở đây cãi nhau với Hồ Ý Nhiên, khỏi cho cô ta diễn kịch bảo cô bắt nạt cô ta. Hồ Khả Khả trực tiếp xoay người bỏ đi.

Vừa mới bước được hai bước, đã thấy một bóng dáng cao thon đứng trước cửa chính.

Là Bao Lạc Kỳ.

"Anh Lạc Kỳ..." Hồ Ý Nhiên lập tức ngọt ngào mở miệng: "Anh về rồi."

Bao Lạc Kỳ khẽ gật đầu với cô ta, đôi mắt lập tức trở nên lạnh lẽo nhìn Hồ Khả Khả.

"Nếu đã đến thì ký tên vào cái này đi."

Anh lấy một phần tài liệu trong tay, ném lên bàn uống nước.

Đôi mắt Hồ Khả Khả nhìn liếc qua, dòng chữ "Đơn ly hôn" đâm vào ánh mắt của cô khiến cô cảm thấy đắng chát.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Bao Lạc Kỳ, chậm rãi mở miệng: "Thật xin lỗi, Bao Lạc Kỳ. Đơn ly hôn này tôi không ký."

Muốn cô mất hết mọi thứ rồi rời khỏi đây, sau đó thành toàn cho anh và Hồ Ý Nhiên sao?

Nằm mơ đi!

Bao Lạc Kỳ lập tức lạnh lùng nhìn chăm chăm cô: "Cô nói lại lần nữa."

Hồ Khả Khả thẳng thắn chống lại ánh mắt tràn đầy lạnh lẽo của Bao Lạc Kỳ: "Tôi nói, tôi không đồng ý ly hôn. Bao Lạc Kỳ, là anh không khiến tôi không còn lối thoát, giết con của tôi. Bây giờ Hồ Ý Nhiên vừa về đến, anh đã muốn đã tôi đi để sống cùng cô ta sao? Không có khả năng. Anh không cho tôi sống dễ chịu, tôi cũng khiến anh sống không tốt. Đơn ly hôn này không bao giờ tôi ký."

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ tức giận trầm xuống, anh tiến lên một bước, bàn tay to lớn trực tiếp nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của Hồ Khả Khả.

Chỉ cần hơi dùng sức một chút, cái cổ mảnh khảnh yếu ớt trong tay lập tức bị bẻ gãy.

"Hồ Khả Khả, cô đừng không biết xấu hổ. Lập tức ký đơn ly hôn này cho tôi." Anh lạnh lùng uy hiếp, đồng thời đầu ngón tay cũng dùng sức nắm chặt, khiến Hồ Khả Khả cảm thấy đau khổ vì không thờ được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Mẹ bị ốm

Chỉ cần hơi dùng sức một chút, cái cổ mảnh khảnh yếu ớt trong tay lập tức bị bẻ gãy.

"Hò Khả Khả, cô đừng không biết xấu hổ. Lập tức ký đơn ly hôn này cho tôi." Anh lạnh lùng uy hiếp, đồng thời đầu ngón tay cũng dùng sức nắm chặt, khiến Hò Khả Khả cảm thấy đau khổ vì không thờ được.

Hò Khả Khả đưa tay nắm chặt cổ tay Bao Lạc Kỳ, không giãy giụa, cũng không kêu gào, chẳng qua chỉ bình tĩnh nhìn anh nói: "Tôi sẽ không ký. Bao Lạc Kỳ, có giỏi thì anh bóp chết tôi luôn đi. Nếu không, tôi chết cũng không ký tên."

Người phụ nữ từ trước đến nay luôn nghe lời anh, hôm nay lại dám làm trái ý anh.

Trong lòng Bao Lạc Kỳ tức giận, rồi đột nhiên thịch một tiếng.

"Lạc Kỳ, anh đừng làm tổn thương chị em." Hò Ý Nhiên đột nhiên lao tới, ôm lấy eo của Bao Lạc Kỳ: "Chị không muốn ly hôn cũng chẳng sao. Em không sao đâu."

Hò Khả Khả chuyển mắt nhìn Hò Ý Nhiên đang giả vờ giả vịt, trên mặt cười lạnh.

Hò Ý Nhiên này không đi làm diễn viên thì thật đáng tiếc.

Bao Lạc Kỳ không chút thương tiếc, dùng một tay ném Hò Khả Khả trên sàn nhà.

Từ trên cao nhìn xuống, anh lạnh lùng vô tình mở miệng: "Hò Khả Khả, cô đừng nghĩ như vậy là có thể uy hiếp tôi. Cô không ly hôn, tôi sẽ có biện pháp khiến cô sống không bằng chết."

Hò Khả Khả che cổ bị bóp xanh tím, bên mọi nhẹ nhàng nở nụ cười.

Sống không bằng chết?

Cô đã sớm trải qua cuộc sống sống không bằng chết rồi, Bao Lạc Kỳ còn có thể làm gì khiến cô khó chịu?

Cô của ngày hôm nay sẽ không ngốc đến mức lại mang thai một đứa bé nữa, sau đó để Bao Lạc Kỳ làm mất đi.

"Cút ra ngoài." Bao Lạc Kỳ bế Hò Ý Nhiên lên, đối với Hò Khả Khả không chút lưu tình nào ra lệnh đuổi khách.

Cô nhẹ nhàng vịn vách tường đứng lên, không dừng lại chút nào liền quay người rời đi.

Ra khỏi biệt thự, cô mờ mịt nhìn con đường xung quanh tối đen như mực. Trong lúc nhất thời, cô không biết mình có thể đi đâu.

Nhà họ Hoắc?

Từ khi ba và mẹ ly hôn, sau khi cưới mẹ kế, nhà họ Hoắc đã không còn là nhà của cô.

Bây giờ mẹ cũng đã đi xây dựng gia đình, đột nhiên cô quay về, không biết có làm phiền đến cuộc sống của bà hay không?

Ngoài chỗ của mẹ ra, thật sự cô không còn chỗ nào để đi.

Hò Khả Khả cầm túi xách, thuê xe đi tới khu nhà nghèo ở ngoại ô thành phố.

Lúc đến cũng đã là đêm khuya.

Hò Khả Khả do dự một lúc rồi vẫn gõ cửa nhà.

Cô gõ một lúc nhưng vẫn không có ai trả lời. Trong lòng Hò Khả Khả buồn bã, cho rằng mẹ không chào đón cô. Cô đang muốn rời đi thì nhà hàng xóm lại mở cửa.

"Cháu tìm Lê Phiên à?" Hàng xóm tốt bụng hỏi thăm.

Hò Khả Khả gật đầu, lễ phép cười nói: "Cháu là con gái của bà ấy."

Hàng xóm thờ dài nói: "Vậy cháu nhanh tới bệnh viện đi. Mẹ cháu bị bệnh nặng, đang điều trị trong bệnh viện."

Đầu óc Hồ Khả Khả trống rỗng, lập tức tới bệnh viện.

May bệnh của mẹ cô được phát hiện sớm, chỉ cần làm một cuộc phẫu thuật là có thể cứu được tính mạng.

Chỉ là trước hết chi phí phẫu thuật cần sáu trăm triệu, thứ hai là chồng bây giờ của mẹ cũng nghèo khó, căn bản không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Hồ Khả Khả nhìn mặt tiểu tụy của mẹ, vừa cười vừa nói: "Mẹ yên tâm, chi phí phẫu thuật con sẽ trả giúp mẹ."

Đi ra khỏi bệnh viện, Hồ Khả Khả dùng sức cắn môi.

Nhà họ Hoắc mặc kệ cô, Bao Lạc Kỳ cũng chưa bao giờ đưa tiền cho cô. Chi tiêu hàng tháng ở biệt thự, cũng dựa vào tiền cô trả. Cho nên tiền lương mỗi tháng cô đều tiêu hết, căn bản không có gửi ngân hàng.

Hiện tại muốn có sáu trăm triệu...

Dùng đơn ly hôn để trao đổi với Bao Lạc Kỳ sao?

Không được. Thế lại quá dễ dàng cho tên khốn nạn kia.

Hồ Khả Khả ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào một quán bar đêm ở đối diện.

Cô đi bán thân cũng sẽ không cúi đầu trước Bao Lạc Kỳ.

Không phải anh luôn chê cô bẩn, nói cô thấp hèn sao?

Bây giờ cô sẽ trở nên dễ tiện cho anh xem.

Dù sao cô đã sớm có tiếng xấu, cố gắng ném hết tôn nghiêm của mình xuống, hai bàn tay trắng.

Trước khi chết phải kéo Bao Lạc Kỳ làm đệm lưng, như vậy cô không bị lỗ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cô thật thấp hèn

Vợ của Tổng Giám đốc Bao thị Bao Lạc Kỳ nhảy thoát y ở quán bar đêm, tin tức này bùng nổ, trong một đêm liền lan truyền khắp thành phố.

Buổi tối hôm sau, trong quán rượu đầy áp người, tất cả mọi người đều muốn nhìn xem lời đồn kia có thật hay không? Bình thường thủ đoạn của Bao Lạc Kỳ tàn nhẫn như Diêm Vương, vợ anh sao có thể đứng khiêu vũ trước mặt một đám đàn ông, trở thành thú vui của họ.

Hồ Khả Khả đã sớm thương lượng với chủ quán bar, cô nhảy ba đêm, sáu trăm triệu tiền mặt.

Quán bar vừa mở cửa, trong chốc lát đã đầy áp người.

Hồ Khả Khả ngồi một mình ở hậu trường, nhìn khuôn mặt trang điểm đậm tình xảo của chính mình trong gương. Cô nghĩ đến tư thế gật đầu và tạo dáng trước mặt mọi người nên mới chuẩn bị trang điểm như vậy. Trong lòng cô là một mảng bình tĩnh.

"Hồ Khả Khả, chuẩn bị đi. Đến lượt cô lên sàn nhảy." Quản lý quán bar gõ cửa nhắc nhở.

"Tôi biết rồi. Cảm ơn." Hồ Khả Khả hít sâu một hơi, đeo mặt nạ lông vũ màu đỏ đã chuẩn bị lên.

Che đi đôi lông mày thanh lệ kia, chỉ lộ ra chiếc cằm thon và miệng anh đào đỏ rực.

Đứng lên, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng nghỉ.

Âm thanh trong quán rượu điếc tai, biến người đông như thủy triều bắt đầu khởi động. Vừa thấy dáng người nhỏ nhắn, cân đối của Hồ Khả Khả xuất hiện, lập tức vô cùng hưng phấn, tiếng hét chói tai và tiếng vỗ tay nhiệt tình.

Hồ Khả Khả dường như không nghe thấy, giẫm giày cao gót màu đen lên sàn nhảy, theo tiếng nhạc, vận vận cơ thể mềm mại, linh hoạt như rắn.

Ngon đèn lập lòe, mập mờ chiếu sáng cơ thể nhỏ bé kia trên sàn nhảy, da trắng như tuyết, chói mắt, hấp dẫn ánh mắt người xem.

Trong phòng bao của quán bar trên tầng hai, một dáng người cao lớn đứng lặng im. Ánh mắt người đàn ông bình tĩnh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ như yêu tinh dưới sàn nhảy, đôi mắt sắc đen thâm trầm.

Hồ Khả Khả nhảy xong một khúc nhạc, đợi những âm thanh cuối cùng dừng lại rồi rời khỏi sàn nhảy.

Đám người đó hoan hô, muốn Hồ Khả Khả nhảy thêm một khúc nhạc nữa.

Quản lý thấy vậy, ra hiệu với Hồ Khả Khả, ý bảo có nhảy lần nữa.

Hồ Khả Khả đứng bất động không lên tiếng che bụng dưới, cơ thể cô còn chưa hồi phục. Chống đỡ khiêu vũ mạnh mẽ như vậy, may mà cô trang điểm đậm mới có thể che đi khuôn mặt trắng bệch.

"Đêm nay tôi có thể nhảy hai lần, nhưng ngày mai tôi sẽ không đến nữa." Ngày mai cô muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Quản lý do dự một lúc, tưởng tượng khách đang đứng chật ních ở bên ngoài, đồng ý.

Hồ Khả Khả nghỉ ngơi nửa tiếng, mạnh mẽ chống đỡ cơ thể, chuẩn bị lên sàn nhảy.

Cửa phòng nghỉ bị mở ra, Hồ Khả Khả sững sờ tại chỗ.

Thân hình cao nhất của Bao Lạc Kỳ chặn ở cửa ra vào.

Về mặt anh lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt đó tựa như thú hoang, hận không thể trực tiếp xé xác cô thành trăm mảnh.

Cô lùi một bước, trở tay muốn đóng cửa.

Động tác của Bao Lạc Kỳ lại nhanh hơn, giữ cổ tay của Hồ Khả Khả, kéo cô đi ra ngoài.

"Bao Lạc Kỳ, anh làm gì vậy? Thả tôi ra." Hồ Khả Khả ra sức giãy giụa.

Đầu ngón tay Bao Lạc Kỳ càng dùng sức nắm cổ tay cô, dường như muốn trực tiếp bóp nát cổ tay cô.

Anh không nói câu nào, chỉ kéo tay Hồ Khả Khả đi thẳng ra ngoài.

Nửa đường quản lý quán bar gặp hai người, ánh sáng lơ lửng ở quán bar khiến anh ta không nhìn thấy rõ mặt của Bao Lạc Kỳ. Chỉ thấy Hồ Khả Khả phải đi, vội vàng mở miệng: "Cô Hồ, bây giờ cô bỏ đi, số tiền kia một phần tôi cũng không thể đưa cho cô rồi."

"Không được." Đây chính là tiền cứu mạng mẹ cô, Hồ Khả Khả không biết lấy đâu sức lực, dùng hết sức liều mạng đẩy Bao Lạc Kỳ ra: "Anh thả tôi ra. Khốn nạn."

Bao Lạc Kỳ neho đôi mắt đen lại, giọng nói lạnh như băng: "Hồ Khả Khả, cô đi ra rất mất mặt, xấu hổ. Có tin tôi mạnh mẽ chinh đồn cô trước mặt toàn bộ mọi người trong quán bar này hay không?"

Hồ Khả Khả quay đầu lại nhìn anh, đôi môi đỏ mọng nói: "Được. Nhân tiện cũng để mọi người mở mang kiến thức một chút. Đường đường là Tổng Giám đốc Bao thị, sau lưng lại vô tình tra tấn một người phụ nữ."

Bây giờ cô chỉ có hai bàn tay trắng, không hề kiêng kỵ, đương nhiên cũng không hề e ngại tên khốn nạn Bao Lạc Kỳ này.

Sau khi nói xong, cô quay người quay lại quán bar.

Sắc mặt Bao Lạc Kỳ âm u, khẽ nhếch đôi môi mỏng, hiện lên tức giận hung ác.

Chân anh dài, vài bước đã đuổi kịp Hồ Khả Khả, không nói câu nào, trực tiếp ôm ngang người.

"Được. Hồ Khả Khả, cô muốn mọi người có thêm kiến thức. Tốt nhất tôi nên thỏa mãn yêu cầu này của cô."

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chính là muốn nhục mạ cô

Bao Lạc Kỳ nói xong liền kéo Hồ Khả Khả đi tới sàn nhảy đông người nhất trong quán bar.

Phía sau lưng Hồ Khả Khả lạnh cả người, cô biết rõ lúc Bao Lạc Kỳ tức giận sẽ đối xử tàn nhẫn, không chút lưu tình với cô đến cỡ nào. Cho nên cô hoàn toàn không nghĩ ngờ người đàn ông này sẽ thật sự làm chuyện kia với cô trước mặt vô số người.

"Không được. Bao Lạc Kỳ, anh thả tôi ra." Hồ Khả Khả dốc sức liều mạng giãy giụa: "Thả tôi ra, tên khốn nạn này."

Cô vừa ra sức giãy giụa, vừa cố gắng chống cự khi đi qua góc cửa.

Bao Lạc Kỳ nhất thời không làm gì được cô, dứt khoát quay lại, thuận tiện đặt một tay Hồ Khả Khả lên vách tường.

"Sao? Không phải vừa nãy uốn éo rất ghê sao? Bây giờ lại sợ cái gì?" Bao Lạc Kỳ dựa trên người Hồ Khả Khả, dùng sức nắm chặt cổ cô.

Hồ Khả Khả ngẩng đầu lên, trừng mắt với anh: "Tôi không muốn anh động tôi. Anh động vào tôi, tôi cảm thấy buồn nôn."

Sắc mặt Bao Lạc Kỳ đột nhiên trở nên âm lãnh, đáy mắt tràn đầy sát khí, khiến người khác cảm thấy khiếp sợ.

"Buồn nôn?" Anh mạnh mẽ nói ra hai chữ này, thân hình cao, rắn chắc dán chặt lên cơ thể của Hồ Khả Khả.

"Bao Lạc Kỳ, anh muốn làm gì? Đừng động vào tôi." Hồ Khả Khả dùng sức đánh vào ngực của Bao Lạc Kỳ.

Cùng lúc đó có hai người vừa đi vừa nói chuyện đến gần. Hai người này rõ ràng nhìn thấy hành động của Hồ Khả Khả và Bao Lạc Kỳ, lỗ mũi huyệt sáo, miệng nói ra lời trêu chọc.

Hồ Khả Khả nhắm mắt lại, xấu hổ, tức giận muốn chết.

Trong khoảnh khắc đó, Bao Lạc Kỳ buông chân cô xuống, thô bạo kéo Hồ Khả Khả vào trong ngực, dùng áo khoác che cơ thể mảnh khảnh của cô.

"Câm miệng. Cút cho tôi." Bao Lạc Kỳ mở miệng với hai người kia, lời nói mang theo u ám, lạnh lẽo, làm cho người khác không tự chủ được mà cảm thấy khiếp sợ.

Trong lòng hai người sợ hãi vội vàng đi ra ngoài.

Hồ Khả Khả lập tức giãy giụa muốn chạy, Bao Lạc Kỳ đột nhiên ôm ngang cô, nhấc chân đi ra ngoài.

"Cho tôi xuống." Hồ Khả Khả lấy hết sức đạp chân: "Bao Lạc Kỳ, anh thả tôi ra."

Bao Lạc Kỳ đi vài bước ra khỏi quán bar, bên ngoài có một ngõ nhỏ không người đến kịt, anh dùng một tay nhét Hồ Khả Khả vào trong ngõ.

"Anh... A..." Hồ Khả Khả vừa mới nói một chữ đã bị Bao Lạc Kỳ túm gáy, mạnh mẽ dùng sức ấn cô lên vách đá thô ráp trong ngõ nhỏ.

Cơ thể anh cao, lập tức kéo lên.

"Hồ Khả Khả, ngõ nhỏ đen kịt, dơ bẩn này mới xứng với cô." Hồ Khả Khả đau đến mức toàn thân run rẩy, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Cô mới phá thai, căn bản không thể làm chuyện này.

"Bao Lạc Kỳ, Hồ Ý Nhiên đã trở về, vậy mà anh còn làm chuyện này với tôi. Không sợ cô ta sau khi biết chuyện sẽ tính sổ với anh sao?"

Trả lời Hồ Khả Khả là hành động càng trở nên hung hăng của Bao Lạc Kỳ. Đến lúc mọi chuyện kết thúc, cô gần như đã mất ý thức.

Bao Lạc Kỳ buông cô ra, cô lập tức ngồi trên mặt đất, trời đất quay cuồng, trước mặt là một màu đen kịt.

"Hồ Khả Khả, chuyện hôm nay chỉ là cảnh cáo. Nếu lần sau cô còn làm chuyện mờ ám thiếu trung thực bừa bãi, tôi sẽ không còn xử lý cô trong ngõ nhỏ đâu." Sau khi để lại những lời này, Bao Lạc Kỳ đi không thèm quay đầu lại.

Để lại một mình Hồ Khả Khả đang nửa hôn mê trong ngõ nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đưa tôi tiền, tôi ly hôn

Hồ Khả Khả cắn chặt môi, để cô không phải ở trong đây, vậy thì quần áo không chỉnh tề cũng không sao.

Cô dựa vào vách tường, ngồi trên mặt đất lạnh như băng, mới miễn cưỡng có chút sức, cắn răng đỡ tường đứng dậy, lắc lư men theo nhỏ nhỏ đi ra ngoài.

Gió lạnh như băng quạt tới, Hồ Khả Khả cảm thấy giữa hai chân lạnh khác thường, cô cúi đầu nhìn, trên chiếc đùi trắng như tuyết uốn lượn đầy vết máu.....

Bao Lạc Kỳ làm cô bị thương.

Hồ Khả Khả cười thê thảm, bỗng nhiên cảm thấy tất cả kết thúc rồi.

Cô không muốn tiếp tục dây dưa với Bao Lạc Kỳ nữa.....

Hồ Khả Khả bắt xe tới bệnh viện, tự cô đăng ký, tự cô đi khám, tự cô chi tiền.

“Cô mới phá thai, chuyện phòng the phải tránh không được làm, nhưng kịch liệt như thế, rách ra rồi, không phải cô muốn chết đấy chứ?” Bác sĩ lấy thuốc cho cô có lòng tốt trách nhẹ.

Hồ Khả Khả cười khổ, là Bao Lạc Kỳ muốn mạng của cô.

Lần này cô bị thương, ở bệnh viện chùng ba ngày mới có thể xuống giường đi lại.

Trước khi ra viện, Lê Phiên gọi điện thoại tới, uyển chuyển hỏi chuyện tiền khám bệnh.

Hồ Khả Khả cắn môi trả lời: “Mẹ, bên con tài chính có chút vấn đề, có thể cần thêm mấy hôm nữa.....”

Bởi Bao Lạc Kỳ cưỡng chế đưa cô ra khỏi quán bar, khiến cô không thể không từ chối hai điều nhảy với quản lý quán bar, đương nhiên cũng không kiếm được một đồng nào.

“Không sao, Khả Khả, con không kiếm được cũng không sao, dù gì mẹ cũng già rồi. Con đừng để bị áp lực.” Lê Phiên thông cảm mở miệng.

Mũi Hồ Khả Khả ê ẩm, mẹ là người duy nhất đối xử với cô tốt trên thế giới này, cô không thể để mẹ cô bởi bị bệnh mà chết.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ kiếm được.”

Cúp điện thoại, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng hít sâu một hơi, lái xe quay về biệt thự vốn là của cô.

Cô mới mấy ngày không về, biệt thự đã hoàn toàn thay đổi thành một dáng vẻ khác, đồ đạc đã đổi toàn bộ thành đồ chất lượng quốc tế, mỗi món đồ đều lộ ra vẻ xa hoa tinh xảo, ngay cả người làm ban đầu cũng bị đuổi hết.

Bây giờ chỗ này, thành nhà Hồ Ý Nhiên.

“Khả Khả, sao chị đã về rồi?” Hồ Ý Nhiên đi xuống từ trên tầng, đối trá giả bộ đáng vẻ nhiệt tình: “Không còn sớm nữa, đồ của chị tôi đã bảo ai đó ném đi rồi. Dù sao tôi cũng không dùng đồ cũ.”

Hồ Khả Khả lười nói nhảm với cô ta, thẳng thừng mở miệng: “Cho tôi 600 triệu, tôi lập tức sẽ ly hôn với Bao Lạc Kỳ.”

Hồ Ý Nhiên liếc mắt nhìn cô, giữa vẻ mặt có chút ngạo mạn nói: “Không phải cô nói là cô có chết cũng không ly hôn à? Sửa miệng nhanh thế?”

Hồ Khả Khả nhú mày nói: “Nói ít thôi, cô có cho không?”

Hồ Ý Nhiên cười, đi đến trước mặt Hồ Khả Khả: “Tôi biết cô vội dùng tiền đi cứu mạng mẹ cô, muốn 600 triệu cũng được thôi, quỳ xuống cho tôi, tôi cho cô ngay lập tức.”

Hồ Khả Khả lạnh lùng nhìn Hồ Ý Nhiên: “Cô đã không muốn, tôi tìm thẳng tới Bao Lạc Kỳ. Cũng không biết, anh ta nghe thấy tôi đòi tiền, không biết co giật dữ rồi làm ngược lại không đồng ý ly hôn với tôi không nữa.....”

Về mặt Hồ Ý Nhiên biến đổi chút, cô ta không muốn để Hồ Khả Khả tiếp xúc thêm một giây phút nào với Bao Lạc Kỳ lần nữa.

“Đi, tôi cho cô 600 triệu.” Hồ Ý Nhiên đồng ý, cô ta đưa Hồ Khả Khả tới phòng làm việc, ném ra một phen văn kiện: “Cô ký tên cho tôi, tôi cho cô tiền ngay.”

Hồ Khả Khả rừ mắt, nhìn tờ hiệp nghị giấy ly hôn, trái tim vẫn không khỏi đau xót.

Nhưng vì tiền chữa bệnh cho mẹ, cô vẫn cầm bút, viết tên cô lên văn kiện.

Từ giờ trở đi, cô với Bao Lạc Kỳ, không hề liên quan tới nhau nữa.

Hồ Ý Nhiên thu lại tờ thỏa thuận ly hôn, vỗ chi phiếu lên mặt Hồ Khả Khả, sau đó để nó bay rơi xuống mặt đất.

“Cút đi, Hồ Khả Khả, về sau đừng quấy rầy tôi với anh Lạc Kỳ nữa.”

Hồ Khả Khả dùng sức nhắm mắt lại, chịu đựng sự khuấy nhục, nhặt tờ chi phiếu, rồi khỏi biệt thự.

Hồ Ý Nhiên nhìn bóng dáng cô rời đi như trốn chạy, về mặt đắc ý cất tờ thỏa thuận đi.

Chuyện tờ thỏa thuận ly hôn, cô ta không vội nói với Bao Lạc Kỳ.

Cô ta phải chờ tới ngày mai, sau khi người phụ nữ kia lại đến tìm cô lần nữa vì tiền.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh giúp tôi

Vừa lên xe taxi, Hồ Khả Khả đã gọi điện thoại cho mẹ, nói cô có tiền, có thể để bệnh viện sắp xếp giải phẫu ngay lập tức.

Cô vội vã chạy tới ngân hàng rút tiền, nhưng không may vừa hay gặp lúc nhân viên công tác tan tầm, chỉ đành hôm sau lại qua.

Ra khỏi ngân hàng, Hồ Khả Khả lại tới bệnh viện, dùng toàn bộ tiền có giao ra thế chấp, thành công đặt cuộc phẫu thuật hai hôm sau.

Nhưng đợi tới hôm sau khi Hồ Khả Khả tới ngân hàng rút tiền, nhân viên công tác ngân hàng lại nói với Hồ Khả Khả, chi phiếu này, là chi phiếu không có tác dụng.

“Cái gì? Có nhầm ở đâu không vậy?” Hồ Khả Khả thoáng chốc không tin: “Cậu nhìn lại cẩn thận giúp tôi với.”

Nhân viên công tác kiên nhẫn kiểm tra lại lần nữa, chả lời vẫn thế: “Đúng là chi phiếu không có hiệu quả,.”

Hồ Khả Khả đột nhiên cả người rét run, ngón tay siết chặt thành nắm, tức giận trong lòng cuộn cuộn.

Hồ Ý Nhiên lừa cô!

Cô ta vốn không đưa cô 600 triệu thật! cô ta trêu đùa cô!

Hồ Khả Khả phẫn nộ quay về biệt thự, lại bị hai người làm nam xa lạ ngăn ở cửa.

“Rất xin lỗi, quý cô, cô chúng tôi không cho cô đi vào.”

“Tránh ra!” Hồ Khả Khả không áp được lửa giận dưới đáy lòng, chống lại hai người làm nam.

Nhưng cô chỉ là phụ nữ, sức lực so thế nào cũng kém hơn hai người đàn ông to lớn, ngay cả cửa sắt biệt thự cũng không vào được, chỉ có thể chặt vật cài nhau với hai người làm nam.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng còi xe.

Bao Lạc Kỳ đã lái xe đi về.

Hai người làm nam lập tức ngăn chặn Hồ Khả Khả, không để cô tiếp tục làm âm mưu, đồng thời cung kính lùi về hai bên, để Bao Lạc Kỳ vào nhà.

“Bao Lạc Kỳ!” Hồ Khả Khả gọi với theo xe Bentley: “Anh dừng xe lại, tôi có lời phải nói với anh!”

Chiếc xe màu đen đóng chặt rèm che cửa kính xe, lớp kính được phủ một lớp phim riêng tư màu đen, Hồ Khả Khả ngay cả tóc Bao Lạc Kỳ cũng không nhìn thấy.

Xe không hề dừng lại, rời đi lướt qua cô.

“Bao Lạc Kỳ!” Hồ Khả Khả đột nhiên dùng sức, dùng sức giãy khỏi hai nam người hầu, vọt tới trước chiếc xe có rèm che, dùng thân thể cản lại chiếc xe.

Kết... Chiếc xe mạo hiểm dừng chỗ chỉ cách Hồ Khả Khả mấy centimet, dừng lại.

Hồ Khả Khả gõ lên trên cửa kính xe, không ngừng gõ lên thủy tinh màu đen: “Bao Lạc Kỳ, anh đi ra đây, tôi có lời phải nói với anh!”

Trong xe, Bao Lạc Kỳ nhủ chặt mày, sắc mặt âm trầm đen tối, vài giây sau, anh hạ cửa kính xe xuống.

“Có việc?” Hai chữ hờ hững.

Cuối cùng cũng gặp được Bao Lạc Kỳ, lời nói đến bên miệng Hồ Khả Khả, đột nhiên nói không lên lời.

Cô đã ký tên lên thỏa thuận ly hôn, không có quan hệ gì với Bao Lạc Kỳ, người đàn ông này bây giờ đối với cô, chỉ sợ là càng thêm tuyệt tình hơn, nên cho dù anh đã biết tất cả, nhưng có thể giúp cô được không?

Bao Lạc Kỳ đợi mấy giây, không đợi được Hồ Khả Khả mở miệng, kiên nhẫn mất hết.

“Không có việc gì thì mau biến đi, đừng ở chỗ này làm bẩn mắt tôi!” Bao Lạc Kỳ nói xong, từ từ nâng cửa kính xe lên.

Hồ Khả Khả hoảng hốt trong lòng, vội vàng đưa tay có ý ngăn cửa kính đóng lại.

Cửa kính xe vẫn từ từ đóng lại, không lưu tình chút nào kẹp chặt ngón tay Hồ Khả Khả giữa khe cửa thủy tinh, cơn đau khiến cô không kìm được khẽ kêu một tiếng.

Bao Lạc Kỳ nhủ mày, bật người hạ cửa kính xe xuống, giọng lạnh lùng nói: “Hồ Khả Khả, cô muốn tìm cái chết cũng chết cách xa tôi ra, đừng đứng trước mặt tôi vướng mắt!”

Trái tim Hồ Khả Khả tê rần, cắn răng một cái, đánh một tiếng trống rỗng để tinh thần hăng hái nói cho hết lời: “Bao Lạc Kỳ, tôi bây giờ rất thiếu tiền, anh có thể nể tình chúng ta ba năm vợ chồng, cho tôi vay 600 triệu.”

Cô nói là vay, về sau cô sẽ trả, cho dù cả đời, cũng sẽ trả.

Bao Lạc Kỳ chuyển mắt nhìn về phía cô, môi dần nở nụ cười trào phúng: “600 triệu? Hồ Khả Khả, cô dựa vào cái gì mà cảm thấy cô trị giá nhiều tiền như vậy?”

Mặt Hồ Khả Khả trắng bệch, bối rối đến lạnh cả người.

Dường như Bao Lạc Kỳ không buông tha cho cô, mắt nhìn chăm chăm cô đang run rẩy, từng chữ lạnh như băng tiếp tục nói: “Cho dù 600 triệu với tôi mà nói không đáng giá, tôi cũng tha thường cho những quý cô quán bar, cũng không ném cho cô!”

Thân thể Hồ Khả Khả run lên, tuyệt vọng buông lỏng tay trên cửa kính xe Bao Lạc Kỳ.

Cô nên sớm biết, người đàn ông này sao có thể giúp cô.

Anh ta rõ ràng hận không thể giết chết cô!

Cô quá ngu ngốc, quay về tìm Hồ Ý Nhiên quá ngu ngốc, xin Bao Lạc Kỳ giúp đỡ là đồ đàn, lúc trước yêu Bao Lạc Kỳ, lại càng là chuyện đàn độn hơn cả!

Bao Lạc Kỳ nhìn sâu vào Hồ Khả Khả, lại khởi động xe lần nữa, trong thoáng chốc rời tới biệt thự.

Cửa sắt đẹp đẽ mà lạnh như băng, đóng cửa vang dội ngay lập tức, ngăn cách hoàn toàn Hồ Khả Khả ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chỉ có đi tìm anh ta

Xe có rèm che dừng ở cửa, Bao Lạc Kỳ xuống xe, cũng không quay đầu lại đi vào nhà.

Dường như lúc này Hồ Ý Nhiên mới nghe thấy tiếng động, bước nhanh xuống dưới tầng.

“Anh Lạc Kỳ, bên ngoài có tiếng gì vậy. Có phải chị của em tới đây không?”

Về mặt Bao Lạc Kỳ âm trầm, im miệng không nói lời nào.

Hồ Ý Nhiên liếc mắt nhìn sắc mặt anh, dịu dàng hỏi: “Có phải hôm qua chị ấy cũng đòi tiền anh không, hôm qua em đã cho chị ấy 600 triệu rồi.”

Cô ta càng nói, sắc mặt Bao Lạc Kỳ càng lạnh, càng ngày càng đen.

Hồ Ý Nhiên đắc ý trong lòng, vẻ mặt vẫn đơn thuần tinh khiết như trước, đi qua đưa phần văn kiện tới: “Đúng rồi, anh Lạc Kỳ, thỏa thuận ly hôn, chị ấy ký tên rồi.....”

“Cô nói cái gì?” Bao Lạc Kỳ lạnh mắt nhìn chằm chằm Hồ Ý Nhiên, khí lạnh ứa đầy người, ngay cả độ ẩm xung quanh cũng hạ xuống.

Về mặt Hồ Ý Nhiên vô tội, mở to mắt, giải thích: “Hôm qua chị ấy tới tìm em, nói em chỉ cần đưa chị ấy 600 triệu, chị ấy sẽ ly hôn với anh ngay lập tức..... Thật sự em rất muốn danh chính ngôn thuận ở chung với anh, nên cho chị ấy tiền.....”

Một tay Bao Lạc Kỳ cầm văn kiện lên, trên tờ giấy cuối cùng, đúng là chữ ký rất rõ ràng của Hồ Khả Khả.

Người phụ nữ này, thế mà chỉ vì 600 triệu mà ly hôn với anh!

Người phụ nữ này, hôn nhân của cô và anh, chỉ rề rúng vậy thôi sao?

Mệt cho cô cái nói chỉ yêu anh, chết cũng không ly hôn, kết quả thì sao.....

Cô đúng là người phụ nữ thấp hèn không còn gì để nói!

Hồ Ý Nhiên thấy vẻ mặt anh khó coi, vội vàng vươn bàn tay nhỏ bé, dịu dàng cầm cổ tay Bao Lạc Kỳ: “Anh Lạc Kỳ, nếu bọn em ký tên, vậy anh cũng ký nhé?”

Như vậy thì họ có thể ở chung rồi!

Cô ta nén giận ba năm, cuối cùng cũng đợi được ngày thành công thượng vị.

Chỉ cần họ ly hôn, vậy cô sẽ danh chính ngôn thuận thành vợ chủ nhà họ Bao!

Đầu ngón tay Bao Lạc Kỳ cầm tờ thỏa thuận dùng sức siết chặt, giây tiếp theo, anh xé hai ba cái tờ giấy thành từng mảnh nhỏ!

Muốn thoát khỏi anh như vậy, không dễ dàng thế đâu!

Hồ Khả Khả, trước lúc anh tra tấn cô chưa đủ, anh tuyệt đối sẽ không nương tay!

Anh muốn cô cả đời sống không bằng chết!

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ nghĩ, cho dù bây giờ Hồ Ý Nhiên đã quay về, từ sớm anh đã không có lý do hận Hồ Khả Khả nữa.

.....

Hồ Khả Khả thất hồn lạc phách trên ngã tư đường, hiện giờ cô hoàn toàn không biết chính cô nên làm gì bây giờ.

Lại đến quán bar đứng nhảy trên sân khấu?

Nhưng bây giờ cô đã không phải là vợ Bao Lạc Kỳ nữa, dùng cái gì làm mảnh lối?

Thân phận vợ trước của Bao Lạc Kỳ? Có thể rót rượu cao cấp được giá không.....

Bây giờ cô đi bán thân, cũng không thể trong một ngày kiếm được 600 triệu.

Cuộc phẫu thuật của mẹ ngày mai đã bắt đầu rồi, nhưng chi phí phẫu thuật thì làm sao bây giờ.....

Hồ Khả Khả ngồi trên ghế lạnh ven đường, không còn sức lực che kín mặt.

Cô một mình ngồi ghế lạnh cả ngày, Lê Phiến gọi điện thoại tới cho cô, nhưng cô cũng không dám nhận.

Cô không biết nên nói thế nào với mẹ, đã đồng ý xong vụ tiền chưa bệnh, bây giờ cô lại không lấy được.....

Mờ mắt nhìn người đi đường tới lui phía trước, Hồ Khả Khả khó khăn nghĩ, đột nhiên nhớ tới một người.

Quán Mục Bình, từng là thanh mai trúc mã của cô, hai người cùng nhau lớn lên, lại còn là bạn học thuở nhỏ, quan hệ vẫn gần gũi.

Đến khi Quán Mục Bình thổ lộ với cô, nhưng lúc này Hồ Khả Khả một lòng một dạ nhào vào người Bao Lạc Kỳ, từ chối thẳng thừng Quán Mục Bình, chặn hết tất cả cách liên lạc với anh ta.

Bây giờ cô khó khăn tìm anh hỗ trợ, không biết anh có giúp cô không nữa.....

Bây giờ họ khoảng bốn năm chưa từng liên lạc rồi.

Nhưng ngoại trừ anh a, Hồ Khả Khả thật sự không có người nào có thể xin sự giúp đỡ.

Đứng dậy, Hồ Khả Khả ngăn một chiếc xe taxi, đi đến nhà Quán Mục Bình.

Đồng biệt thự nhà họ Quán vẫn là đáng vẻ kia, Hồ Khả Khả trước kia thường xuyên tới chơi, nên lão người làm nhà họ Quán đều biết cô, từ xa thấy bóng Hồ Khả Khả vội vàng chạy tới mở cửa.

“Cô Hồ, cô tới rồi ư?”

Hồ Khả Khả cười câu nệ, chỉ đành kiên trì nói: “Dạ, Mục Bình có nhà không ạ?”

Người làm tiếp tục nhiệt tình mời Hồ Khả Khả vào: “Ồ đây ở đây, tôi đưa cô tới phòng làm việc làm việc tìm cậu chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tớ không xứng với cậu

Người làm đưa Hồ Khả Khả lên tầng, gõ cửa.

“Cậu chủ, Cô Hồ tới tìm cậu.”

Trong phòng làm việc, bỗng chốc không có tiếng đáp lại.

Trong lòng Hồ Khả Khả trầm xuống, xem ra đúng là tự cô cho là đúng.

Đã bốn năm chưa từng liên lạc, Quán Mục Bình sao có thể coi trọng cô như trong quá khứ.

Cô rũ hàng mi, đang muốn chủ động rời đi, cửa phòng làm việc lại đột nhiên mở ra.

Cơ thể lập tức bị dùng sức roi vào bờ ngực ấm áp, giọng nói Quán Mục Bình dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Khả Khả, đã lâu không gặp.”

Hồ Khả Khả ấm áp trong lòng, đôi mắt ướt át, quay qua ôm thắt lưng Quán Mục Bình: “Đã lâu không gặp.”

Bốn năm không gặp, Quán Mục Bình gần như không thay đổi chút nào, vẫn dịu dàng, khí chất nho nhã như trước, nhưng thêm phần trưởng thành và bình tĩnh hấp dẫn.

Quán Mục Bình buông cô ra, ánh mắt ấm áp nhìn Hồ Khả Khả: “Anh còn nghĩ, đời này em sẽ không để ý tới anh nữa.”

Trong lòng Hồ Khả Khả bỗng thấy áy náy, cắn môi nhỏ giọng nói: “Em tới tìm anh, thật ra là có chuyện cần anh giúp đỡ. Nhưng nếu anh không tiện, cứ việc từ chối tớ nhé, em cũng biết em như vậy rất có lỗi.”

Dù sao bốn năm không gặp, vừa thấy mặt, cô đã vay anh ta 600 triệu.

Mặc kệ là ai, cũng cảm thấy mất hứng.

“Không sao, anh giúp em.” Quán Mục Bình lại không hề do dự đồng ý: “Dù em cần anh làm gì, anh cũng giúp em.”

Hồ Khả Khả đột nhiên giật mình thất thần, cô thật sự không nghĩ tới, Quán Mục Bình vẫn đối xử với cô như thế.

Cô cảm động, hơn nữa còn áy náy.

Cô cảm thấy cô là vai hề tiện trong vở kịch, khi gặp khó khăn, mới tìm Quán Mục Bình giúp đỡ.

“Khả Khả.” Quán Mục Bình nâng tay, vuốt hai má hơi lạnh mềm mại của Hồ Khả Khả: “Mấy năm nay, tấm lòng của anh đối với em, chưa bao giờ đổi thay. Lúc em cực khổ tới giúp em, là vinh hạnh của anh bởi vì điều này cũng nói lên rằng, ít nhất em không quên anh.”

Đôi mắt Hồ Khả Khả đỏ lên, suýt chút nữa bật khóc.

“Quán Mục Bình, em không đáng để anh làm vậy.”

Cô đã từng kết hôn, còn sảy thai hai lần, cô căn bản không xứng với Quán Mục Bình

Quán Mục Bình ôm cô vào trong ngực, thâm tình nói: “Ồ trong lòng em, giá trị của anh.”

Hồ Khả Khả lắc đầu, nói không nên lời.

“Đừng khóc, nói cho anh biết, em cần anh giúp em điều gì.” Quán Mục Bình kéo tay cô, đưa cô vào phòng làm việc.

Hồ Khả Khả ngượng ngịu mở miệng nói: “Em cần tiền, 600triệu.”

Quán Mục Bình kéo ngăn kéo ra, thẳng thừng đưa tập chi phiếu: “Bây giờ anh đưa chi phiếu cho em.”

Hồ Khả Khả sững sốt: “Anh không hỏi chút xem em cần làm gì, khi nào trả ư?”

Quán Mục Bình cong môi dịu dàng cười: “Anh tin em”

Anh ta nói rồi, đưa chi phiếu tới.

Hồ Khả Khả vội vàng đứng dậy nhận.

Thân thể mới đứng thẳng, trước mắt đã tối sầm, quay cuồng một trận, cô không hề dự liệu đã hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Quán Mục Bình canh giữ bên giường Hồ Khả Khả, thấy cô mở to mắt, vội vàng đỡ cô dậy: “Khả Khả, em cảm thấy thế nào rồi, có chỗ nào không thoải mái không?”

Hồ Khả Khả lắc đầu, cô trừ có chút đau bụng bên ngoài, tất cả đều ổn.

“Hôm qua em làm sao vậy?” Cô sao đột nhiên lại ngất xỉu chứ?

“Em thiếu máu nghiêm trọng, hơn nữa một nhọc quá độ, bị tụt huyết áp.”

Hóa ra là vậy, Hồ Khả Khả nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới chuyện giải phẫu của mẹ.

“Nguy rồi, bây giờ em phải đến bệnh viện.”

Nói rồi xô xuống giường ngay lập tức, tay lấy di động trong túi, gọi cuộc điện thoại cho mẹ, nói với mẹ đã có đủ tiền, cuộc giải phẫu có thể tiến hành như thường.

Mở khóa màn hình, vài cuộc gọi nhờ nhảy ra sau đó.

Người gọi nhờ là người chồng thứ hai của mẹ cô, là người cha kẻ yên lặng ít lời của cô.

Vì sao ông ấy lại gọi điện thoại cho cô nhiều như vậy?

Hồ Khả Khả nghi ngờ gọi điện thoại lại.

“Chú, làm sao vậy ạ?”

Bên kia điện thoại, giọng người cha kẻ khàn khản đau thương: “Khả Khả, mẹ con vì không để con đi xung quanh vay tiền, sáng sớm hôm nay, nhảy lầu tự sát rồi.”

Trong đầu Hồ Khả Khả kêu ầm ầm, đại não trống rỗng.

“Sao lại vậy ạ? Mẹ. Sao mẹ lại đột nhiên tự sát?” Cô không thể tin nổi, rõ ràng lúc trước còn khỏe mạnh.

Cha kẻ lắc đầu nói: “Ba cũng không biết, sáng nay Hồ Ý Nhiên tới tìm cô ấy, cô ấy đột nhiên nhảy lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Anh sẽ chờ em

Hôm nay Hồ Ý Nhiên đã đến tìm mẹ sao? Cô ta rốt cuộc đã nói gì với mẹ.... Nhất định là Hồ Ý Nhiên cố ý, cố ý muốn hại chết mẹ.

Hồ Khả Khả nắm chặt điện thoại di động, nổi thù hận trong lòng nhanh chóng lan ra.

Con của cô đã không còn nữa, ngay cả mẹ - người duy nhất đối xử tốt với cô trên thế giới này cũng đã bị Hồ Ý Nhiên hại chết....

Cô muốn trả thù, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bắt Hồ Ý Nhiên trả giá thật đắt!

Hai mắt Hồ Khả Khả đỏ bừng, nắm chặt điện thoại di động, bước chân xông ra khỏi cửa.

Quán Mục Bình vội vã đuổi theo: "Khả Khả, đã xảy ra chuyện gì?"

Hồ Khả Khả cắn chặt môi dưới, hốc mắt ầng ậng nước, nhưng cô hoàn toàn không nhận ra, vẻ mặt dữ tợn đi về phía trước.

Quán Mục Bình lập tức ôm chặt cô vào lòng, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, cố gắng trấn an tâm trạng đang không khống chế được của cô.

"Khả Khả, em bình tĩnh một chút! Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hai mắt Hồ Khả Khả vô thần, khốc lóc nói: "Mẹ em nhảy lầu tự sát.... Người thân duy nhất trên đời này vẫn luôn yêu thương em, đã qua đời rồi. Sau này, trên thế giới này sẽ không còn ai thật lòng đối xử tốt với em vô điều kiện nữa rồi...."

Lông mày Quán Mục Bình hơi nhíu lại, trong đôi mắt dịu dàng tràn đầy đau lòng và yêu thương, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt cô.

"Khả Khả, em còn có anh mà. Anh cũng yêu em." Anh ta nói, hai tay đỡ lấy khuôn mặt Hồ Khả Khả, dịu dàng thành kính hôn lên trán cô: "Nhiều năm như vậy, tình yêu của anh đối với em chưa từng thay đổi. Em theo anh đi, anh đối xử tốt với em cả đời."

Đôi mắt Hồ Khả Khả xoay chuyển, gạt mình ngoảnh nhìn Quán Mục Bình.

Quán Mục Bình chăm chú dịu dàng lặp lại: "Khả Khả, anh vẫn yêu em. Em đi theo anh có được không?"

Lông mi Hồ Khả Khả khẽ run lên, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống.

Thì ra vẫn còn có người yêu thương cô, thì ra vẫn còn có người đối xử tốt với cô.....

Nhưng mà, cô không thể đi cùng anh ta.

Quán Mục Bình rất tốt, cô không xứng với anh ta.

Huống hồ, cô còn muốn trả thù, muốn bắt Hồ Ý Nhiên đền mạng!

"Xin lỗi..." Hồ Khả Khả khẽ rũ mắt, đưa ra câu trả lời giống như khi Quán Mục Bình thổ lộ vào bốn năm trước. Đáp án giống nhau như đúc: "Mục Bình, xin lỗi, em không thể tiếp nhận anh được."

Về mặt Quán Mục Bình buồn bã, vẫn nắm lấy tay Hồ Khả Khả không buông.

"Không sao, anh có thể chờ, dù bao lâu anh cũng tình nguyện."

Nhưng mà, anh ta càng nói như vậy, Hồ Khả Khả lại càng không dám tới gần anh ta.

Cuộc đời mình coi như đã bị hủy, cô không thể liên lụy đến Quán Mục Bình....

Đẩy tay Quán Mục Bình ra, Hồ Khả Khả khẽ quay mặt ra chỗ khác, nhẹ giọng nói: "Em sẽ không đến tìm anh, cũng vĩnh viễn không yêu anh...."

Đáy mắt Quán Mục Bình hiện lên sự tổn thương, nhưng vẫn nói: "Không sao, như vậy cũng không sao...."

Hồ Khả Khả lại càng muốn khóc, cô cắn chặt môi, không nói thêm nữa, xoay người nhanh chóng xông ra ngoài.

Cảm ơn anh, Quán Mục Bình, cũng xin lỗi anh.

Hồ Khả Khả ra khỏi biệt thự của Quán Mục Bình, vội vã lên xe taxi, đi về phía nhà của Hồ Ý Nhiên.

Mà phía sau, Quán Mục Bình vẫn đuổi theo đến cửa biệt thự, đứng ở ven đường, nhìn theo hướng Hồ Khả Khả rời đi.

Đôi mắt vừa rồi vẫn còn dịu dàng đầy tình cảm lúc này tràn đầy tăm tối, đôi môi cũng không còn nụ cười dịu dàng, mà là sự tàn nhẫn do tình thế bắt

buộc.

Khả Khả, anh ta sẽ không buông tha như vậy.

Một ngày nào đó, anh ta phải có được cô. Bất kể là dùng cách gì, thủ đoạn gì, anh ta nhất định, phải có được cô!

"Cậu chủ...." Phía sau Quán Mực Bình, một người đàn ông trẻ tuổi cung kính mở miệng: "Ảnh cậu muốn đều đã chụp xong rồi."

Nói xong, người đó đưa ra một xấp ảnh chụp màu kỹ thuật cao, trong ảnh là hình ảnh anh ta và Hồ Khả Khả ôm nhau thân mật. Trong đó thậm chí còn có hình ảnh..... giường chiếu của anh ta và Hồ Khả Khả!

Trong hình, hai mắt Hồ Khả Khả khẽ nhắm lại, dựa sát vào lồng Quán Mực Bình, tóc đen xõa tung, bờ vai lộ ra, vô cùng ám muội.

Quán Mực Bình hài lòng nhìn từng tấm ảnh chụp, sau cùng ném ảnh chụp cho người đàn ông đứng sau lưng, nhếch môi cười nói: "Bây giờ gửi cho Bao Lạc Kỳ."

Không biết sau khi Bao Lạc Kỳ thấy được ảnh chụp thân mật đó sẽ có phản ứng gì....

Tốt nhất là lập tức ly hôn với Hồ Khả Khả. Không, anh ta còn muốn nghĩ ra cách phiền phức khác.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Là do cô tự chuốc lấy

Xe taxi đến biệt thự của Hồ Ý Nhiên.

Lần này cô không phí lời nữa, trực tiếp giơ chân đá thẳng vào đũng quần tên gần nhất, thừa dịp gã bị đau liền ngồi xổm xuống, tránh thoát một tên khác, vọt vào trong biệt thự.

"Đứng lại!"

Hai tên vệ sĩ rất nhanh liền đuổi theo.

Hồ Khả Khả chạy băng băng không quay đầu lại, đẩy cửa biệt thự ra.

Hồ Ý Nhiên đang ngồi trong phòng khách xem TV, bị Hồ Khả Khả đột nhiên xông vào quấy rầy cũng không tức giận, trái lại còn phát phát tay, quay ra nói với vệ sĩ: "Không có việc gì, các anh đi ra ngoài đi..."

Hồ Khả Khả bước vài bước đi đến trước mặt cô ta, không kìm được lửa giận oán hận hỏi: "Mẹ tôi có phải do cô cố ý hại chết đúng không?"

Hồ Ý Nhiên hất cằm, ngạo mạn mà chua ngoa nói: "Đúng thì thế nào?"

Lời nói không quan tâm của Hồ Ý Nhiên giống như không phải đang nói đến mạng người, mà là đang nói đến một con kiến hôi không đáng nhắc tới.

"Tôi chỉ nói với bà ta mấy câu, ai biết bà ta lại không chịu được kích thích như thế, còn luẩn quẩn trong lòng mà đi nhảy lầu chứ." Cô ta cười đắc ý nhìn Hồ Khả Khả, lời nói thâm độc không gì sánh được: "Hồ Khả Khả, mẹ cô tự mình nhảy lầu, không liên quan đến tôi."

Hồ Khả Khả nhú chặt lông mày, đáy lòng tràn ngập thù hận, nhanh chóng xông tới túm cổ áo Hồ Ý Nhiên, hung tợn chất vấn: "Vì sao? Cô hận tôi coi như không nói, tại sao lại muốn hại mẹ tôi?"

Hồ Ý Nhiên không hề hốt hoảng nhìn Hồ Khả Khả, ánh mắt vô tội nói: "Tại sao lại là tôi hại chết bà ta? Mẹ cô nhảy lầu là vì cô. Muốn nói đến hung thủ, vậy hẳn là cô mới đúng. Nếu không phải vì cô, mẹ cô đã không nhảy lầu rồi."

"Cô nói láo!" Hồ Khả Khả đỏ mặt, hét lên với cô ta: "Nếu lúc đó cô không hại tôi, dùng ngân phiếu khổng lồ lừa tôi, mẹ tôi đã sớm được phẫu thuật rồi!"

Hơn nữa bây giờ bà cũng đã sắp được phẫu thuật. Rõ ràng bệnh của mẹ có thể chữa khỏi bằng phẫu thuật, nhưng con đàn bà ác độc này lại xúi giục mẹ cô nhảy lầu!

"Hồ Ý Nhiên, tôi phải giết cô, để cô chôn cùng mẹ tôi!" Ngón tay mảnh khảnh của Hồ Khả Khả bóp chặt lấy cổ Hồ Ý Nhiên: "Tôi phải giết cô!"

Hơi thở bị chặn lại, Hồ Ý Nhiên không hít thở nổi khuôn mặt đỏ bừng, vẻ mặt nhăn nhó.

Cô ta bắt đầu giăng co.

Trong đầu Hồ Khả Khả toàn là ý nghĩ báo thù, liều mạng gắng sức bóp cổ cô ta.

Càng lúc càng cảm thấy nghẹt thở, Hồ Ý Nhiên càng giãy giụa kịch liệt, cơ thể vận vẹo, cô ta gắng sức đẩy tay Hồ Khả Khả ra.

Thân thể Hồ Khả Khả nhất thời lao đảo, ngã lên bàn trà.

"Được, Hồ Khả Khả, chuyện ngày hôm nay, đều do cô tự chuốc lấy!" Ánh mắt Hồ Ý Nhiên trở nên ác độc, thân thể mạnh mẽ nhào tới.

Hồ Khả Khả còn chưa phản ứng kịp, bỗng nhiên cảm thấy bụng mát lạnh, máu đỏ ấm nóng phun ra.

Tay Hồ Ý Nhiên cầm một con dao gọt hoa quả, đâm vào bụng Hồ Khả Khả.

Về mặt cô ta nham hiểm ác độc, nhìn chăm chăm ánh mắt kinh ngạc của Hồ Khả Khả, vừa cười dịu dàng nói, vừa đâm sâu ngập chuôi dao: "Hồ Khả Khả, Bao Lạc Kỳ sẽ tới ngay bây giờ. Cô nói xem, nếu anh ấy thấy tôi và cô đồng thời bị thương thì sẽ chọn cứu ai đây?"

Con người Hồ Khả Khả run lên, đây căn bản chẳng phải là lựa chọn gì. Lựa chọn của Bao Lạc Kỳ đương nhiên chỉ là Hồ Ý Nhiên.

"Hồ Khả Khả, tôi đúng là có ý hại chết mẹ cô đấy, cô có thể làm gì tôi nào?" Cô ta khiêu khích xong, tay liền rút dao ra.

Lưỡi dao trắng như tuyết dính đầy màu máu xinh đẹp. Hồ Khả Khả ngã ngồi trên sàn nhà, máu từ vết thương ồ ạt tuôn ra, mất máu quá nhiều khiến cả người cô lạnh toát, mất hết sức lực.

Hồ Ý Nhiên thương thức nhìn đáng vẻ chết vật sắp chết của Hồ Khả Khả, cười một tiếng rồi lập tức dùng dao nhỏ đâm vào người mình!

Nhưng cô ta vẫn không thực sự dùng sức, lưỡi dao gọt hoa quả còn chưa cắm vào, căn bản không làm bị thương được, cô ta liền rút dao ra.

Hồ Ý Nhiên ôm bụng đang chảy máu, gập người quỳ xuống.

Trên mặt không còn vẻ nham hiểm độc ác, khôi phục lại vẻ vô tội đơn thuần dối trá.

Cô ta nhét dao vào trong bàn tay đang mất hết sức lực của Hồ Khả Khả, đỏ mắt đáng thương, tủi thân chất vấn: "Chị, chị thực sự muốn giết em sao? Chị lại thực sự muốn giết chết em...."

Hồ Khả Khả nhìn cô ta diễn trò, bỗng nhiên nở nụ cười.

Một giây sau, phía sau đột nhiên vang lên tiếng thét lạnh lẽo của Bao Lạc Kỳ.

"Hồ Khả Khả, cô đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cô sắp chết rồi

Hồ Khả Khả nhắm mắt lại, nửa chữ cũng không muốn giải thích.

Bởi vì cô biết, bất kể cô nói thế nào, Bao Lạc Kỳ chắc chắn sẽ không tin tưởng cô.

"Anh Lạc Kỳ, mau cứu em..." Hồ Ý Nhiên thờ đút quăng ngã nhào xuống đất, đôi mắt chứa đầy nước mắt, điềm đậm đáng yêu, giờ cái tay nhỏ dính đầy máu về phía Bao Lạc Kỳ.

Bao Lạc Kỳ ngay lập tức kéo lấy bàn tay kia, ôm Hồ Ý Nhiên vào lòng. Con người đen láy vừa chuyển liền nhìn thấy mảng máu đỏ tươi trên áo Hồ Ý Nhiên, đôi mắt nhất thời lạnh lẽo không gì sánh được.

Con đàn bà rắn rết Hồ Khả Khả này, không chỉ ngoại tình với Quán Mộc Bình sau lưng anh, bây giờ còn muốn giết chết Hồ Ý Nhiên!

Cô ta quả thực là một con đàn bà độc ác nham hiểm!

"Hồ Khả Khả, cô cũng dám làm tổn thương Ý Nhiên!" Bao Lạc Kỳ ngoan độc nói, lời nói tàn nhẫn không lưu tình: "Tôi nên sớm giết chết cô!"

Hồ Khả Khả vẫn nhắm chặt hai mắt, coi như cô từ từ nhắm hai mắt lại, cũng không ngăn được nước mắt trào ra.

Cô vẫn mím chặt môi, không nói lời nào.

"Anh Lạc Kỳ, đầu em choáng quá...." Hồ Ý Nhiên kéo cổ áo Bao Lạc Kỳ, yếu ớt mở miệng: " Anh mau đưa em đến bệnh viện được không? Vết thương của em đau quá....."

Bao Lạc Kỳ hung ác nhìn chòng chọc Hồ Khả Khả, lạnh giọng vô tình nói: "Hồ Khả Khả, chờ đó tôi tính sổ với cô!"

Nói xong, anh ôm lấy Hồ Ý Nhiên, trực tiếp rời đi không quay đầu lại.

Từ từ đầu chí cuối anh dường như không nhìn thấy một mảng máu đỏ tươi lan rộng trên người Hồ Khả Khả.

Chờ đến khi Bao Lạc Kỳ đi xa, cơ thể Hồ Khả Khả cũng không chịu đựng được, ngã trên sàn nhà.

Máu ở vết thương vẫn không ngừng tuôn ra. Hồ Khả Khả nhìn vết máu dần dần lan ra trước mặt, nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười này, thâm trầm mà xấu xí.

Cô lần này, thực sự sắp chết rồi.....

Đáng tiếc, cô còn chưa báo được thù cho đứa con chưa ra đời của mình, cho mẹ mình....

.....

Bao Lạc Kỳ lái xe tốc độ như gió, đưa Hồ Ý Nhiên đến phòng cấp cứu. Bác sĩ y tá lập tức chạy tới, sẵn sàng đón Hồ Ý Nhiên đẩy nhanh vào phòng cấp cứu.

Trên hành lang tĩnh mịch, Bao Lạc Kỳ đứng dựa vào tường.

Hồ Ý Nhiên đang ở trong phòng cấp cứu, người ở trong suy nghĩ của Bao Lạc Kỳ lúc này lại không phải là cô ta.

Mà là người kia, là Hồ Khả Khả từ đầu chí cuối không hề mở miệng nói một chữ.

Thực sự là quá kỳ lạ. Rõ ràng trước kia, người phụ nữ kia đều luôn không ngừng giải thích, thế nào lần này lại khác thường như vậy, nửa chữ cũng không nói?

Còn nữa.... những bức ảnh chụp Hồ Khả Khả và Quý Mặc Bắc được gửi đến phòng làm việc của anh, mỗi lần Bao Lạc Kỳ nghĩ tới liền cảm thấy lửa giận trong ngực bốc lên, không thể chịu đựng được.

Người phụ nữ kia, lại bị người khác chạm vào!

Vừa nghĩ tới việc trừ anh ra còn có người khác chạm vào thân thể Hồ Khả Khả, Bao Lạc Kỳ lại không cách nào nhịn được cơn giận dữ găm nhăm trái tim, thầm nghĩ muốn xé tên Quý Mặc Bắc kia thành từng mảnh nhỏ.

Không nhịn được bước qua bước lại mấy bước trước phòng phẫu thuật, Bao Lạc Kỳ vẫn không thể kiềm chế được, xoay người đi ra khỏi bệnh viện.

Chuyện ảnh chụp... ngoại tình, anh nhất định phải tính sổ với người phụ nữ kia!

Bao Lạc Kỳ lái ô tô rời đi, chân dùng sức đạp ga, dùng tốc độ còn nhanh hơn lúc đưa Hồ Ý Nhiên đến bệnh viện lái xe quay lại biệt thự.

.....

Trong bệnh viện.

Vết thương trên bụng Hồ Ý Nhiên đã được xử lý tốt.

Cô ta ra tay khá nhẹ, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, dù chảy máu nhiều nhưng cũng không tổn thương đến nội tạng.

Cô ta an nhàn nằm trên giường, nghịch điện thoại di động, làm bộ bản thân vẫn đang được cấp cứu.

Nhưng vào lúc này, một y tá vội vã đẩy cửa ra, nhẹ giọng nói với Hồ Ý Nhiên: " Cô Hồ, anh Bao vừa mới rời đi rất gấp gáp."

Hồ Ý Nhiên lập tức ngồi dậy, cau mày nói: " Anh ấy đi? Có ý gì? Anh ấy đi đâu?"

Y tá lắc đầu, chỉ báo cáo những gì mình nhìn thấy: "Tôi chỉ thấy anh Bao vừa tức giận vừa vội vã đi ra ga ra, sau đó xe của anh ấy rời đi, xem hướng kia thì chắc là về đường Cẩm Tú...."

Đường Cẩm Tú, đó chính là đường đi về biệt thự.

Lẽ nào, Bao Lạc Kỳ quay lại tìm Hồ Khả Khả?

Không được! Cô ta phải khiến Hồ Khả Khả chết, tuyệt đối không thể để Bao Lạc Kỳ cứu được cái mạng chó của Hồ Khả Khả kia được!

"Gọi điện cho Bao Lạc Kỳ, nói tôi phẫu thuật bị xuất huyết nhiều, tim ngừng đập, gọi anh ấy lập tức quay lại!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trái tim đang đập dừng lại

Lúc điện thoại reo, Bao Lạc Kỳ chỉ còn lại mười phút đường xe.

Khóc mất anh liếc thấy là điện thoại của bệnh viện, do dự mấy giây, vẫn là nhận điện thoại.

Trong điện thoại, truyền tới tiếng khản trương lại hoảng sợ của bác sĩ: "Ngài Bạch, Cô Hồ Ý Nhiên phẫu thuật chảy nhiều máu, đang cấp cứu..."

Kết-

Bao Lạc Kỳ đột nhiên đập thẳng xa, nhủ mày lại: "Anh nói gì?"

Bác sĩ nuốt một ngụm nước miếng, nói tiếp: "Cô Hồ Ý Nhiên chảy nhiều máu, đang cấp cứu, vừa rồi thậm chí ngay cả tim cũng ngừng đập, ngài mau quay lại đi..."

Bao Lạc Kỳ hung hăng cúp điện thoại, anh nhìn biệt thự đã sắp đến, cuối cùng vẫn quay đầu xe, lái xe đến bệnh viện.

Một lần nữa đến cửa phòng phẫu thuật, chủ nhiệm bệnh viện đang chờ ở đó, thấy Bao Lạc Kỳ, lập tức nom nớp lo sợ chào đón.

"Ý Nhiên sao rồi?" Anh lạnh giọng trực tiếp hỏi.

Chủ nhiệm bệnh viện lau mồ hôi trên trán, cẩn thận trả lời: "Mới vừa cấp cứu lại được, xuất huyết cũng dừng lại, đang làm phẫu thuật khâu vá cuối cùng."

Bao Lạc Kỳ mặt lạnh như sương, yên lặng không nói một lời.

Chủ nhiệm thấp thỏm chờ bên cạnh, cũng không dám nói nhiều.

Thời gian, cứ như vậy trôi qua từng giây từng phút.

Kiên nhẫn của Bao Lạc Kỳ, trong lúc chờ đợi, hao dần từng chút.

"Chắc chắn Ý Nhiên không có chuyện gì chứ?" Anh lạnh giọng mở miệng.

Chủ nhiệm áy náy gật đầu một cái, trả lời: "Sẽ không, bệnh viện chúng tôi đảm bảo..."

Vừa dứt lời, Bao Lạc Kỳ lập tức xoay người rời đi.

Anh phải đi tìm Hồ Khả Khả, không biết tại sao, suy nghĩ này, bây giờ hiện lên vô cùng mãnh liệt trong đầu anh.

Thật giống như, nếu mình không đi tìm cô ấy nữa, thì sẽ không có cơ hội nữa.

Về mặt chủ nhiệm hoảng hốt, nhưng ông ta nhớ đến lời cảnh cáo của Hồ Ý Nhiên, không kể thủ đoạn gì, nhất định phải giữ chân Bao Lạc Kỳ đến khi cô ấy ra khỏi phòng phẫu thuật.

"Tổng giám đốc Bao, ngài muốn đi giờ sao? Cô Hồ Ý Nhiên còn chưa đi ra..." Chủ nhiệm đuổi theo, định giữ lại Bao Lạc Kỳ.

Nhưng bước chân Bao Lạc Kỳ lại nhanh hơn.

Mặc dù sắc mặt anh lạnh lùng trấn định như cũ, nhưng trái tim trong ngực lại mất khống chế điên cuồng nhảy lên, bất an nòng đậm, bao gồm cả anh.

"Tổng giám đốc Bạch..."

"Ông im miệng cho tôi." Bao Lạc Kỳ lạnh giọng cắt lời ông ta, trong mắt tràn đầy ý lạnh cảnh cáo: "Cút xa một chút, chớ theo tôi."

Chủ nhiệm sợ hãi dừng bước lại, không dám nói tiếng nào nữa.

Bao Lạc Kỳ quay người lại, bước chân càng nhanh chóng đi về phía cửa bệnh viện.

Anh vừa tới cửa, một chiếc xe cứu thương liền gào thét dừng trước mặt anh, cửa xe vừa mở ra, hai ý tá nam vội vàng lo lắng đẩy cáng xe từ trong ra, bên trên nằm một người hết sức gầy nhỏ.

Khóc mất Bao Lạc Kỳ tùy ý liếc một cái, bước chân đột nhiên ngừng lại.

Người phụ nữ kia, không phải là Hồ Khả Khả sao?

Cô ấy làm sao...

Mau tránh ra, bệnh nhân không ổn.” Ý tá nam đẩy xe, chạy như điên vào bệnh viện.

Trong nháy mắt trong đầu Bao Lạc Kỳ trống rỗng, khi lấy lại tinh thần, anh đã đuổi đến bên cáng xe, ngón tay dùng sức kéo xe, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người nằm trên xe.

Sắc mặt Hồ Khả Khả tái nhợt, toàn bộ bụng và thân dưới dính máu, giống như là búp bê chịu đủ tàn phá, mất hết sức sống.

“Cô ấy sao vậy?” Bao Lạc Kỳ mở miệng, giọng trầm thấp, lại mang theo mấy phần run rẩy.

Ý tá nam một bên cau mày vội nhủ thầm: “Anh nói xem cô ấy thế nào? Anh còn không nhìn ra sao? Cô ấy sắp chết rồi.”

Đôi mắt Bao Lạc Kỳ hung hăng co rút lại, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh buốt, lập tức kéo lấy cổ áo người kia: “Tôi không cho phép cô ấy chết. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi nhất định để cậu chôn theo.”

Ý tá nam mặt đầu kinh ngạc, không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ cảm thấy người đàn ông này không thể hiểu nổi.

“Cậu chủ, đừng nói nữa, cậu còn không thể bác sĩ đưa cô ấy đến phòng cấp cứu, cô ấy thật sự mất mạng đó.” Lúc này một người phụ nữ trung niên đột nhiên mở miệng, cắt đứt bầu không khí cương lĩnh Bao Lạc Kỳ mang đến.

Bao Lạc Kỳ chuyển mắt nhìn chòng chọc người phụ nữ đang nói chuyện kia, bà ấy chính là quản gia trước kia của biệt thự, sau khi Hồ Ý Nhiên tới, đã bị sa thải.

Cũng cực khổ bà ấy hôm nay trở về biệt thự lấy đồ, phát hiện Hồ Khả Khả hấp hối, bằng không... hậu quả không thể chịu nổi.

Rốt cuộc Bao Lạc Kỳ lấy lại lý trí, thả ý tá nam ra.

Rốt cuộc cáng xe tiếp tục đẩy vào phòng cấp cứu.

Còn chưa đi vào cửa phòng cấp cứu, một bác sĩ liền hoảng sợ hô lên: “Không hay rồi, bệnh nhân không thở nữa rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Cửa Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cắt tử cung của cô

Những lời này vừa thốt ra, bước chân tiến vào phòng cấp cứu của bác sĩ và điều dưỡng đều dừng lại.

Có một điều dưỡng đưa tay lại gần chớp mũi Hồ Khả Khả thăm dò, đáng tiếc lắc đầu.

Sắc mặt Bao Lạc Kỳ âm trầm đến mức vặn vẹo, toàn thân đều toát ra hơi lạnh đáng sợ, anh đá mạnh một phát vào cửa phòng cấp cứu, một tay lập tức bóp cổ bác sĩ kia, dùng sức thật mạnh, một tay còn lại chống lên vách tường.

“Cứu sống cô ấy cho tôi! Nếu hôm nay cô ấy không sống được, tôi sẽ phá hủy toàn bộ bệnh viện của các người! Sau đó khiến cho mỗi người các người chết chung cùng với cô ấy!”

Anh hung ác nói xong, ném mạnh bác sĩ vào phòng cấp cứu, quay đầu tức giận hét lên với các bác sĩ điều dưỡng vẫn đang sững sờ ở xung quanh: “Không nghe thấy lời tôi nói sao? Các người mau chóng cứu sống cô ấy cho tôi!”

Cơ thể mọi người xung quanh run lên, lập tức lấy lại tinh thần, tay chân luống cuống vội vã đẩy Hồ Khả Khả vào phòng cấp cứu.

Thở oxy, kích điện, ép tim...

Liên tục không ngừng cứu chữa năm phút, người trên giường vẫn nhắm chặt hai mắt, không có chút sự sống nào.

“Không thể...” Bác sĩ cấp cứu tuyệt vọng lắc đầu: “Cô ấy được đưa đến quá muộn, mất quá nhiều máu, đã không cứu được rồi...”

“Nhưng nếu như cô ấy thật sự chết đi, toàn bộ bệnh viện chúng ta liền tiêu rồi!” Một người khác mở miệng: “Thử một lần nữa đi, ngộ nhờ...”

Hai người ôm chút hy vọng mong manh, lại thử kích điện một lần nữa cho Hồ Khả Khả.

Tích tích – điện tâm đồ nảy lên, vậy mà thật sự xuất hiện nhịp đập yếu ớt!

“Có rồi!” Bác sĩ cực kỳ vui mừng: “Mau, nâng cao nồng độ thở oxy! Chuẩn bị...”

Bên ngoài phòng cấp cứu, Bao Lạc Kỳ nhú chặt lông mày, vô cùng sốt ruột đi đi lại lại.

Người phụ nữ kia sắp chết... Ý nghĩ này, anh nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Nếu như người phụ nữ kia thật sự cứ như vậy mà biến mất trên thế giới này, vậy nhất định anh sẽ phát điên!

“Tổng giám đốc Bạch...” Giám đốc bệnh viện tìm đến cẩn thận nói: “Cô Hồ Ý Nhiên đã ra khỏi phòng phẫu thuật, ngài có muốn...”

“Cút đi cho tôi!” Bao Lạc Kỳ lạnh lùng nhìn về phía ông ta, ánh mắt sắc nhọn: “Cút càng xa càng tốt cho tôi!”

Bây giờ ngoại trừ chuyện của Hồ Khả Khả, chuyện gì anh cũng không muốn quan tâm!

Giám đốc bệnh viện lúng túng cố gắng đứng nguyên tại chỗ, nếu ông ta cứ như vậy quay về, nhất định sẽ bị Hồ Ý Nhiên mắng chết!

Nhưng nhìn Bao Lạc Kỳ trước mặt đang nổi giận dưng dưng, giống như một con sư tử bị chọc giận, ông ta lại càng không dám đắc tội, chịu đựng một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể ỉu xiu quay về.

Ông ta nói lại nguyên xi phản ứng và lời nói của Bao Lạc Kỳ cho Hồ Ý Nhiên ở trong phòng bệnh nghe.

Hồ Ý Nhiên dựa lên chiếc giường đơn, ngón tay siết chặt lấy chiếc chăn đơn.

Thế mà Bao Lạc Kỳ vì Hồ Khả Khả mà đẹp cô ta sang một bên không quan tâm?

Cô ta tuyệt đối không thể tha thứ cho chuyện như vậy!

Tại sao ở trong lòng Bao Lạc Kỳ người phụ nữ đề tiện Hồ Khả Khả kia có thể có địa vị cao hơn cô ta chứ!

Tiền nhân! Hồ Ý Nhiên cắn răng nghiêng lợi mắng Hồ Khả Khả, trong đầu hiện lên một loạt suy nghĩ ác độc.

Vì để hoàn toàn có được Bao Lạc Kỳ, cô ta nhất định phải diệt trừ tiền nhân chướng mắt Hồ Khả Khả kia!

Cô ta không chỉ muốn Hồ Khả Khả chết, còn muốn cô chết không còn sót lại một chút gì, hoàn toàn biến mất trên thế giới này!

...

Trong phòng cấp cứu bên kia, Bao Lạc Kỳ đợi hơn mười phút nhưng vẫn không thấy bác sĩ đi ra báo bất kỳ tin tức gì, không biết lúc này rốt cuộc Hồ Khả Khả còn sống hay đã chết, lo nghĩ và bất an khiến anh hoàn toàn bùng nổ, đập mạnh một phát vào chiếc ghế bên cạnh để phát tiết cảm xúc.

Nếu không phải không thể tùy tiện xông vào phòng phẫu thuật, anh đã sớm xông vào rồi...

Tất nhiên điều dưỡng ở bên trong đều nghe thấy tiếng động anh tạo ra ở bên ngoài, đúng lúc có một phẫu thuật cần người nhà ký tên, điều dưỡng cầm giấy cam kết mở cửa ra ngoài.

Bên ngoài, đôi mắt của Bao Lạc Kỳ bởi vì tức giận mà đỏ tươi lập tức nhìn chăm chăm vào điều dưỡng.

“Cô ấy sao rồi?” Bao Lạc Kỳ cắn răng, khàn giọng hỏi.

Điều dưỡng vội nói: “Đã cứu được bệnh nhân, nhưng vì vết dao đâm ở bụng cô ấy còn đâm vào một bên tử cung, vết thương không ngừng chảy máu, cần cắt bỏ. Ngài là người thân của bệnh nhân đúng không, nếu như anh đồng ý cắt bỏ một bên tử cung của bệnh nhân, vậy ký tên lên đây.”

Bao Lạc Kỳ siết chặt nắm tay, trầm giọng hỏi: “Có phải nếu không cắt bỏ, cô ấy sẽ mất mạng?”

Điều dường gạt đầu: “Nếu không cắt bỏ, sẽ không ngăn lại được tình trạng chảy máu liên tục ở vết thương...”

Bao Lạc Kỳ nhắm đôi mắt đen thẫm lại, nhận lấy giấy cam kết, lưu loát ký tên lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Còn muốn mang thai con của anh lạc kỳ sao?

Khi Hồ Khả Khả tỉnh lại, trong phòng bệnh chỉ có một mình cô, trong bụng cô là từng con đau đớn co rút, giống như bị dao găm sắc bén đâm vào rồi nghiền ép.

Cô nằm trên giường như tượng gỗ không nhúc nhích, cả nửa ngày mới dám đưa tay ra run run xoa bụng, băng gạc thô ráp ma sát vào ngón tay tái nhợt của cô.

Nơi đó, đã từng có thai bốn đứa bé.

Nhưng mà, mỗi một đứa bé đều bị Bao Lạc Kỳ tàn nhẫn giết chết rồi.

Một giọt nước mắt lăn qua gò má tái nhợt của cô, không có một người nào bên trong phòng bệnh, chỉ có tiếng khóc khê vang lên.

“Ôi chào, anh Lạc Kỳ vẫn chưa đến đâu, cô khóc như vậy cho ai nhìn chứ?”

Tiếng giễu cợt sắc bén vang lên, không phải cô em gái độc ác kia của cô thì còn có thể là ai chứ?

Hồ Khả Khả bị dáng vẻ trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu của cô ta làm cho buồn nôn không chịu được, nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn để ý đến cô ta.

Rõ ràng Hồ Ý Nhiên không phải là người sẽ chịu để yên, hôm nay đặc biệt đến xem chuyện cười của cô, sao có thể tùy tiện bỏ qua cho cô chứ.

Cô ta đi lên phía trước, bàn tay mảnh khảnh dè lên nơi còn đang quấn băng gạc của Hồ Khả Khả, khẽ ấn một cái.

Sau khi nhìn thấy Hồ Khả Khả lập tức đau đến toát mồ hôi lạnh mới hài lòng thu tay, trên mặt mang theo ý cười đắc ý, trong miệng phun ra câu nói tàn nhẫn đến cùng cực.

“Còn muốn mang thai con của anh Lạc Kỳ sao? Cắt tử cung rồi xem cô lấy cái gì để mang thai?”

Câu nói này giống như sét đánh giữa trời quang, Hồ Khả Khả đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tin nổi mà nhìn Hồ Ý Nhiên.

Dường như rất hài lòng với phản ứng của Hồ Khả Khả, lòng mày Hồ Ý Nhiên hơi nhíu lại, chậm rãi nói: “À, tôi quên mất cô vừa tỉnh lại vẫn chưa biết, anh Lạc Kỳ nói là để trừng phạt cô không nghe lời dám cầm dao đâm tôi, để bác sĩ cắt một bên tử cung của cô rồi.”

“Cô nói cái gì?” Bỗng nhiên Hồ Khả Khả ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cái người được gọi là em gái cô đây, dường như vô cùng bi thương mà chảy nước mắt.

Hồ Ý Nhiên hài lòng nhìn phản ứng của cô, tiếp tục đâm cô thêm một nhát.

“Còn một bên khác nha, anh Lạc Kỳ nói tốt nhất cô có thể cắt bao xa thì cắt, sau này còn dây dưa nữa, cũng không chỉ là cắt một bên tử cung nữa đâu.”

Nói xong lời muốn nói, Hồ Ý Nhiên giống như một con chim khổng tước giành được thắng lợi nghênh ngang rời khỏi phòng bệnh.

Hồ Khả Khả nằm ở trên giường, đau đớn nhắm nghiền hai mắt lại.

Bao Lạc Kỳ, em sai rồi.

Tôi cho rằng chỉ cần cố gắng, cuối cùng anh sẽ nhìn thấy điểm tốt của tôi.

Tôi cho rằng ba năm sớm chiều ở chung, chắc chắn có một ngày sẽ hâm nóng được trái tim anh.

Tôi cho rằng...

Đã không thể vui về sống cùng nhau, như vậy chết cùng nhau đi!

Hồ Khả Khả nằm viện một tuần mới miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại, chuyện đầu tiên khi cô xuống được giường chính là nói dối bác sĩ không ngủ được, đòi mấy viên thuốc ngủ.

Mãi đến ngày thứ mười ba Hồ Khả Khả bị thương, rốt cuộc Bao Lạc Kỳ đi đến.

Còn mang theo cô em gái Hồ Ý Nhiên chỉ cần ở bên cạnh Bao Lạc Kỳ là đóng giả thành một người vô cùng ngoan ngoãn kia của cô ta.

Lúc này Hồ Khả Khả ngồi ở một bên giường bệnh, xuyên qua cửa sổ ngắm nhìn gì đó phía xa xa.

Cất ngang cô chính là tiếng nói ngọt ngào của Hồ Ý Nhiên kia: “Ôi trời, sao chị Khả Khả đã xuống giường rồi, em dìu chị lên giường nhé.”

Hồ Khả Khả như rồng mây, nặng nề đẩy đôi tay vươn ra của cô ta: “Đừng chạm vào tôi, buồn nôn.”

Trong nháy mắt sắc mặt Bao Lạc Kỳ trầm xuống, anh mạnh mẽ kéo Hồ Ý Nhiên vào trong ngực mình, nhàn nhạt trách cứ.

“Chạm vào tiện nhân này làm cái gì? Làm bẩn tay của mình!”

Hồ Ý Nhiên ngoan ngoãn nép vào trong ngực Bao Lạc Kỳ, lo lắng nói: “Nhưng mà chị bị thương nặng như vậy, là em không tốt, không...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Bao Lạc Kỳ cất ngang: “Chuyện này không liên quan đến em, là bản thân cô ta không biết tốt xấu muốn cầm dao giết người, bị thương thành như thế này đều là cô ta đáng nhận được.”

“Nhưng mà...” Hồ Ý Nhiên còn muốn nói thêm nữa, bị Bao Lạc Kỳ giờ một ngón tay lên chặn tại bờ môi.

“Ý Nhiên, tôi không cho phép em nói những lời tự coi nhẹ mình.”

“Thể hiện ân ái đủ chưa, đủ rồi thì rút đi cho tôi!” Hồ Khả Khả lạnh nhạt nhìn hai người gần như dính chặt vào nhau kia, nơi trống trải trong đáy lòng dâng lên từng cơn lạnh buốt.

Bao Lạc Kỳ như rồng mây, lúc này mới chuyển lực chú ý lên trên người người phụ nữ đã làm vợ anh ba năm nay, nói rất rõ ràng, xem ra cơ thể bình phục rất tốt.

Hồ Khả Khả bị anh nhìn mà cảm thấy mệt mỏi, cô tựa lên gối đầu ở phía sau, nhắm mắt lại, từ từ mở miệng: “Cũng đã ký tên rồi, ly hôn rồi, anh còn đến đây làm gì?”

Lời nói quan tâm vốn dĩ đã đến đầu lưỡi lại bị Bao Lạc Kỳ nuốt xuống, tức giận nói: “Đến xem cô đã chết chưa.”

Hồ Khả Khả cười lạnh: “Nhờ vào sự quan tâm của anh, vẫn sống tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi.”

Giọng điệu của Bao Lạc Kỳ cũng lạnh xuống, quay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên Hồ Khả Khả gọi anh lại.

“Bao Lạc Kỳ, chúng ta nói chuyện một chút.”

Hồ Khả Khả vẫn duy trì tư thế dùng tay che phía trước mắt, bờ môi bên dưới chóp mũi hiện ra vẻ tái nhợt không giống bình thường.

Hồ Khả Khả vốn cho rằng sẽ lại chỉ nhận được chế giễu tàn nhẫn, nhưng bất ngờ ngoài ý muốn nhận được hồi đáp.

“Ý Nhiên, em đi đến nhà hàng chúng ta thường đến trước đi, một lát nữa tôi qua.”

“Anh Lạc Kỳ...”

“Nghe lời!”

Trong phòng bệnh vang lên tiếng đóng sập cửa lại, chỉ chốc lát sau liền hoàn toàn im lặng trở lại.

Tiếp theo, Hồ Khả Khả nghe được tiếng soàn soạt của giấy và bút ma sát với nhau, cô mở mắt ra, khẽ ngồi thẳng người dậy, liền thấy một tờ chi phiếu ở đối diện lơ lửng bay đến trước mặt mình.

Là một tờ chi phiếu 6 tỷ.

“Chăm sóc cơ thể thật tốt, sau này... đừng gặp lại.” Bao Lạc Kỳ vẫn mang theo bộ dạng cao cao tại thượng bố thí người khác như vậy.

Hồ Khả Khả cười một tiếng thê lương, cô duỗi hai ngón tay ra kẹp tấm chi phiếu kia lên, ngẩng đầu chất vấn Bao Lạc Kỳ.

“Cái này thì coi là gì? Coi như phí nạo thai bốn đứa bé anh cho tôi hay là phí tạ lỗi cái một bên tử cung của tôi?”

Bao Lạc Kỳ biến sắc, cắn răng nói: “Hồ Khả Khả, cô đừng có mà cho thể diện còn không cần!”

Hồ Khả Khả bị anh ta quát sững sờ, dừng lại một chút mới tự giễu mà cười rộ lên: “Tôi nào có còn thể diện nữa chứ? Từ cái ngày tôi gả cho anh kia, anh đã kéo thể diện của tôi xuống tận nhân gian đạp vô số lần rồi.”

Cô ngẩng đầu, dường như về mặt tái nhợt cổ cười và đau thương trong mắt cũng lây nhiễm sang người bên cạnh, Bao Lạc Kỳ dừng lại, nuốt xuống lời nói làm tổn thương người khác sắp thoát ra khỏi miệng.

“Tóm lại, trên hợp đồng hôn nhân lúc trước của chúng ta cũng đã viết rất rõ ràng, Ý Nhiên quay về chúng ta sẽ ly hôn trong hòa bình, bây giờ Ý Nhiên quay về rồi, sau này chúng ta không ai nợ ai.”

Hay cho một câu không ai nợ ai! Bao Lạc Kỳ anh thật sự tuyệt tình khiến lòng người rét lạnh!

Trái tim Hồ Khả Khả mạnh mẽ co rút, dưới bụng cũng theo đó mà co rút đau đớn.

Cô biến sắc, ôm bụng thấp giọng kêu lên.

Cho rằng Hồ Khả Khả lại giờ trò hề, Bao Lạc Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, quay người muốn đi.

“Bao Lạc Kỳ, tôi đau quá, giúp tôi...”

Sau lưng truyền đến tiếng rên rỉ đau đớn của Hồ Khả Khả.

Bước chân Bao Lạc Kỳ dừng lại, bước chân nhấc lên, cuối cùng vẫn quay trở lại.

Anh đỡ lấy cơ thể Hồ Khả Khả đang co rút trên giường bệnh, đưa tay ra định nhấn chuông ở đầu giường, lại bị Hồ Khả Khả đưa tay ngăn lại.

“Bao Lạc Kỳ, có một vấn đề tôi vẫn giấu kín trong lòng rất lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tôi chưa từng thích cô

“Nhiều năm như vậy, anh có từng thích tôi chút nào không.” Tựa trong lồng ngực ấm áp của Bao Lạc Kỳ, khuôn mặt tái nhợt của Hồ Khả Khả nghiêm túc hỏi.

Có từng.

Khi cô vẫn chưa trở nên cố chấp ác độc như vậy, trong một buổi dạ hội văn nghệ của trường đại học năm đó, tôi từng gặp cô.

Nhưng mà, cuối cùng trong miệng Bao Lạc Kỳ chỉ phun ra hai chữ.

“Chưa từng.”

“Cho dù chỉ là một chút thôi.” Hồ Khả Khả chưa từ bỏ ý định hỏi, trong ánh mắt lộ ra chờ đợi.

Khi lấy được đáp án phủ định lần nữa, Hồ Khả Khả nhắm mắt lại, thứ gì đó trong đáy lòng hoàn toàn tan vỡ.

Cô đẩy Bao Lạc Kỳ ra, đưa tay với bình giữ nhiệt trên tủ đầu giường.

Bao Lạc Kỳ giờ tay ra lấy bình giữ nhiệt rồi nhét vào trong tay cô, lập tức đứng lên lạnh lùng nói: “Nếu như cô chỉ muốn nói những lời này với tôi, vậy thì khỏi cần phải nói nữa.”

Nói xong anh quay người rời đi.

“A!”

Sau lưng truyền đến tiếng kêu lên nho nhỏ.

Biết rõ chính mình không nên quan tâm bất luận gì nữa mà đi thẳng một mạch, nhưng Bao Lạc Kỳ vẫn không nhịn được quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt

kinh ngạc của Hồ Khả Khả nhìn xung quanh bình giữ nhiệt.

Cảm nhận được ánh mắt của Bao Lạc Kỳ, Hồ Khả Khả còn đưa bình giữ nhiệt đến trước mặt anh: “Bình nước này hình như có vấn đề.”

Quý thần xui khiến, vậy mà Bao Lạc Kỳ thật sự nhận lấy bình giữ nhiệt, đưa đến trước mũi ngửi một chút: “Cô lại lừa tôi? Trong này căn bản không có vấn đề.”

Hồ Khả Khả nhận hít một hơi trên miệng bình giữ nhiệt rồi lại đưa ra, về mặt chân thành nói: “Thật sự có mùi gì đó.”

Gân xanh trên trán Bao Lạc Kỳ hiện ra rõ ràng, dứt khoát uống một ngụm, hung tợn nói: “Đâu có vấn đề gì?”

Khóe miệng Hồ Khả Khả hiện ra một nụ cười không dễ gì phát hiện.

Cô giữ chặt tay áo Bao Lạc Kỳ, nói: “Tôi ra ngoài đổi nước, anh chờ một chút.”

Vốn dĩ Bao Lạc Kỳ muốn từ chối, không biết vì sao lại đứng nguyên tại chỗ, tro mắt nhìn Hồ Khả Khả chậm chạp đi ra ngoài lấy nước nóng.

Bệnh nhân bình thường làm phẫu thuật cắt tử cung nào có trải qua đau đớn như cô, nợ nên trả cũng đã trả hết, cô cũng nhận lấy báo ứng rồi...

Được rồi, ngày mai vẫn nên tìm cho cô hai người chăm sóc.

Nghĩ như vậy, Bao Lạc Kỳ cũng không quên gọi điện thoại trấn an Hồ Ý Nhiên, nói cho cô ta mình đang trên đường đi đến, phía bên kia của Hồ Ý Nhiên hơi ồn ào, nghe không giống ở trong nhà hàng lắm.

Nhưng mà lúc này anh cũng không nghĩ nhiều, một cơn buồn ngủ ập đến, anh dựa vào đầu giường vô tình ngủ thiếp đi.

Khi Hồ Khả Khả cầm bình giữ nhiệt trở về liền nhìn thấy đáng vẻ này của anh.

Bao Lạc Kỳ tựa trên đầu giường, đôi mắt luôn khiến người ta sợ hãi nhắm lại, đến đường cong cương nghị trên khuôn mặt cũng nhu hòa đi mấy phần, vô cùng giống lần đầu tiên họ gặp mặt.

Dường như Hồ Khả Khả đột nhiên bình tĩnh, lực mạnh đầu vút bỏ dịu dàng đột nhiên xuất hiện trong đầu kia đi.

Cô yêu anh, nhưng vậy thì sao chứ.

Là anh ép cô sinh non bốn lần...

Là anh muốn trừng phạt cô mà cắt một bên tử cung của cô...

Thậm chí mẹ cô cũng gián tiếp vì anh mà tự sát...

Người đàn ông từng bước từng bước đẩy cô xuống vực thẳm này, sao cô còn có thể yêu nữa!

Lúc này sắc trời đã tối hẳn, Hồ Khả Khả nhắm mắt lại, dường như đang cố hết sức kiềm chế những cảm xúc phức tạp trong đáy lòng.

Mãi đến khi mở mắt ra lần nữa, trong mắt đã là bình tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Cô đặt bình giữ nhiệt xuống, cầm lấy gối đầu ở sau lưng Bao Lạc Kỳ, rất dịu dàng che lên mặt anh.

Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ qua thôi.

Tôi sẽ đi theo anh.

Bao Lạc Kỳ bị hạ thuốc ngủ hoàn toàn không biết gì, rất nhanh hơi thở trở nên dồn dập.

Lúc này, tiếng báo động bên nhón vang lên, tiếp theo là bên ngoài phòng bệnh vang lên tiếng kêu hoảng hốt, tay Hồ Khả Khả run lên một cái, quay đầu nhìn thấy ánh lửa sáng rực qua cửa sổ đang đóng chặt phòng bệnh, ở trong phòng bệnh cũng có thể cảm thấy hơi nóng đập vào mặt.

Trong lòng cô từ từ lấy lại bình tĩnh, khóe môi khẽ nở một nụ cười.

Anh nhìn xem, đến ông trời cũng muốn cho chúng ta chết cùng nhau.

Cô quay mặt sang, chuẩn bị tiếp tục giết chết chồng cũ, nhưng trong nháy mắt quay đầu lại cô sững sờ.

Không biết từ lúc nào, đôi mắt Bao Lạc Kỳ khẽ mở ra một khe nhỏ.

Hồ Khả Khả hoảng sợ cầm gối đầu bên cạnh liều mạng che lên, lúc này Bao Lạc Kỳ giãy dụa dữ dội.

Toàn thân Hồ Khả Khả đều đè lên trên người anh, trong giây phút dính sát vào nhau nghe thấy vài tiếng nói sáng mờ mờ.

“Khả Khả... Xin lỗi...”

Nghe thấy vậy, toàn thân Hồ Khả Khả run lên, vô ý thức thả lỏng sức lực, bị Bao Lạc Kỳ đang giãy dựa xốc lên ngã ngồi trên mặt đất.

Bao Lạc Kỳ mới giãy dựa trên con đường tử vong quay về ho khan vài tiếng, liên tục hít thở.

Ánh mắt dọa người nhìn chăm chăm vào kẻ đầu sỏ gây ra.

“Cô mẹ nó bị điên rồi à!” Bao Lạc Kỳ xách cổ áo Hồ Khả Khả lên, giống như sử tử đang trong cơn giận.

Hồ Khả Khả bị anh xách lên như xách một con gà, trong mắt vẫn mang vẻ mặt tiếc hận: “Thật đáng tiếc, nhưng mà không sao, bị gối đầu bị chết cũng không khác là mấy so với bị lửa thiêu chết, chỉ là có thể sẽ xấu hơn một chút mà thôi.”

Trong nháy mắt đầy mắt Bao Lạc Kỳ hiện ra tơ máu dọa người, hận không thể lập tức xách người phụ nữ điên rồ này ném xuống từ cửa sổ tầng hai mươi sáu!

Cuối cùng anh cũng không làm như vậy, mà thò tay lấy nước ấm vừa rót về trên tủ đầu giường xuống, rót xuống đầu Hồ Khả Khả.

“Tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì đi theo tôi.” Anh đứng dậy, giống như không hề để ý Hồ Khả Khả đã ướt sũng người, kéo cô đi ra ngoài cửa.

“Chết ở trong này không tốt sao? Tại sao phải đi ra ngoài?” Khuôn mặt Hồ Khả Khả khờ dại hỏi.

“Im miệng!” Bao Lạc Kỳ không thể nhịn được nữa nói.

May mắn lửa vẫn chưa lan đến phòng bệnh này, bọn họ còn có thời gian tự cứu mình.

“Bịt mũi lại.”

Bao Lạc Kỳ lạnh lùng nói, nhìn thấy biểu hiện hờ hững của Hồ Khả Khả mà hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn bất đắc dĩ đưa tay che miệng mũi cho cô.

Cửa phòng bệnh vừa được mở ra.

Hơi nóng hầm hập kèm theo khói đặc mù mịt phả vào mặt, Bao Lạc Kỳ hóp lưng lại, nửa ôm nửa kéo Hồ Khả Khả không thém phổi hợp tìm được lối đi an toàn, chạy một mạch từ tầng hai mươi sáu xuống, lại bị lửa lớn chặn đường ở ngay tầng một.

Bọn họ không thể không trốn vào nhà kho trong hành lang, đây là một nhà kho bị bỏ đi trong bệnh viện, bên trong chất đống ngổn ngang thứ gì cũng có.

Cửa thông bên trái nhà kho cũng chính là lối ra, nhưng bây giờ cánh cửa kia đang bị ngọn lửa từng chút từng chút liếm lấy, nhiệt độ cao cộng với hơi nóng, chẳng mấy chốc cánh cửa sắt kia sẽ biến hình.

Bởi vì mang theo Hồ Khả Khả mà trên tay trên người Bao Lạc Kỳ bị lửa cháy phỏng rộp lên mấy chỗ, tóc cũng bị cháy mất một nửa, miệng mũi vì hít vào quá nhiều khói đặc mà gần như ngạt thở.

“Nghe đây...”

Anh buông tay đang che miệng mũi Hồ Khả Khả ra, hỏn hển thở mấy cái, chật vật đến mức không còn giống người đàn ông đã từng không ai bì nổi kia.

“Đợi chút nữa tôi đi mở cửa, cô thấy cửa mở lập tức đi ra ngoài biết không?”

Hồ Khả Khả sững sờ, chợt nhận ra cái gì đó mà bắt lấy cổ tay anh: “Vậy còn anh?”

“Nói nhảm làm gì, dựa theo lời tôi làm là được rồi!” Bao Lạc Kỳ không kiên nhẫn vung tay, lập tức dừng lại, cánh tay mang theo mấy vết bỏng rộp khê vuốt lên bụng cô.

Trên mặt dường như có ngàn vạn lời nói, nhưng cuối cùng không nói một lời, quay người tìm tước nơ vít bước vào nơi khói đen dày đặc hơn kia.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bao lạc kỳ chết rồi sao?

Trong nhà kho khói đặc mù mịt xông khiến người ta không mở nổi mắt, Hồ Khả Khả đứng tại chỗ đợi lâu đến mức như một thể kỷ trôi qua rồi mà vẫn không đợi được hình bóng quen thuộc từ trong khói đặc đi ra.

Cô hoảng sợ gọi tên Bao Lạc Kỳ, nước bị người đàn ông đó dội lên trên người đã bị hong khô dưới nhiệt độ cực cao, khói đặc cuộn cuộn khiến cô sặc chảy nước mắt ròng ròng.

Cuối cùng, ở bên cạnh cửa sắt, cô tìm thấy thân thể Bao Lạc Kỳ đã ngã xuống.

“Bao Lạc Kỳ, anh đừng dọa em!”

Hồ Khả Khả gọi tên Bao Lạc Kỳ, nhưng gọi thế nào cũng không gọi anh tỉnh dậy được, cô cố hết sức kéo anh đến một góc, cách xa ngọn lửa có thể nuốt chửng tất cả kia.

Trong ngọn lửa mờ hồ, người đàn ông đang hôn mê nằm trên đùi cô, đôi mắt mà thường ngày khiến cô vừa yêu vừa hận vẫn sít sao nhắm chặt lại, môi mím chặt thành một đường thẳng, vẫn mờ hồ mang theo bộ dáng mà cô yêu nhất.

Đầu ngón tay cô run rẩy khẽ xoa lấy gò má như điêu khắc của Bao Lạc Kỳ, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên môi anh, hít thở ngày càng khó khăn.

Bao Lạc Kỳ, đời này anh hận nhất là em, không nghĩ đến cuối cùng vẫn chết cùng một chỗ với em.

Có phải nếu năm đó em không khăng khăng ở lại bên cạnh anh, thì có phải sau này sẽ không xảy ra nhiều bi kịch như vậy không?

Bao Lạc Kỳ, nếu có kiếp sau, hi vọng chúng ta cũng đừng gặp nhau nữa.

...

Khi Hồ Khả Khả tỉnh lại trong ánh nắng vừa phải, đập vào mi mắt là khuôn mặt dịu dàng của Quán Mục Bình.

“Mục Bình? Anh... Sao em lại ở chỗ này.” Hồ Khả Khả kinh ngạc hỏi.

Chuẩn bị đứng dậy mới phát hiện toàn thân vô cùng đau nhức, khuỷu tay còn quấn một lớp băng gạc thật dày.

“Á...” Hồ Khả Khả hít vào một ngụm khí lạnh.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận đừng phải vết thương.” Quán Mục Bình tiến lên ấn cơ thể không an phận của Hồ Khả Khả xuống, trong mắt hiện lên ý cười dịu dàng.

Qua thật lâu, dường như Hồ Khả Khả mới nhận thức được, trừng mắt nhìn: “Em đây là, còn sống sao?”

Quán Mục Bình thân thiết bóp bóp mũi cô, mỉm cười gật đầu nói.

“Suýt nữa đã không cứu được, cảm ơn trời đất, cuối cùng em đã tỉnh lại!”

Hồ Khả Khả xấu hổ nở nụ cười, nhưng vào thời điểm này cô cũng không suy nghĩ thêm hàm nghĩa trong động tác này của Quán Mục Bình.

Ánh mắt sáng của cô nhìn chăm chăm vào Quán Mục Bình nói: “Cuối cùng là nhân viên cứu hỏa đến sao? Người trong bệnh viện không sao chứ?”

Nghe được điều này ánh mắt Quán Mục Bình tối sầm lại, nhưng rất nhanh đã che giấu đi, dùng giọng điệu dịu dàng nói.

“Nào có chờ kịp nhân viên cứu hỏa đến, khi anh tìm thấy em ở bệnh viện em cũng đã hôn mê rồi, chờ nhân viên cứu hỏa đến, có lẽ em cũng cháy thành tro rồi.”

Trong lòng Hồ Khả Khả ảm áp, vô cùng chân thành nói: “Cảm ơn anh.”

Quán Mục Bình sờ lên đỉnh đầu cô: “Nha đầu ngốc, giữa anh và em còn phải nói lời cảm ơn sao.”

Hồ Khả Khả đột nhiên nhớ đến Bao Lạc Kỳ nằm cạnh cô trước khi hôn mê.

Người kia sao rồi?

Nghĩ như vậy, trong giọng điệu của cô cũng mang theo chán chường.

“Chuyện kia, trong bệnh viện có ai thương vong không?” Cô do dự nhìn về phía Quán Mục Bình, vòng vo hỏi thăm.

“Không rõ lắm, sau khi anh tìm được em liền đưa em đến bệnh viện này, đây là một viện an dưỡng tư nhân của một người Mỹ, rất thích hợp tình dưỡng cơ thể.” Quán Mục Bình hàm hồ nói.

Không lấy được tin tức gì từ trên người Quán Mục Bình, Hồ Khả Khả khẽ thở dài một hơi, chưa từ bỏ ý định mà hỏi thăm: “Khi anh đến tìm em, có thấy

người nào khác không?”

“Ồ ngay bên cạnh em.” Cuối cùng còn bổ sung một câu.

Đôi mắt của Quán Mực Bình dường như nhìn thấu tất cả của cô, khiến Hồ Khả Khả có hơi chột dạ.

“Được rồi, khỏi đặc như vậy, chắc là anh cũng...”

“Em là muốn hỏi chồng cũ của em.”

Hồ Khả Khả: “...”

Cô lén liếc mắt nhìn Quán Mực Bình, thăm dò hỏi: “Anh không giận chứ?”

Quán Mực Bình giận quá hóa cười: “Nếu muốn tức giận một ngày giận một trăm tám mươi lần cũng không đủ đâu.”

Nói xong câu đó nụ cười của anh ta trở nên đắng chát, giữa lông mày tăng thêm vẻ tự giễu.

“Khả Khả, có phải dù anh làm gì, trong lòng của em vẫn mãi mãi chỉ có người kia.”

Hồ Khả Khả vội vàng khoát tay: “Không, không phải...”

“Em không cần nói nhiều nữa.” Quán Mực Bình cắt ngang lời cô, ánh mắt nhìn Hồ Khả Khả dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước.

“Mặc dù Quán Mực Bình anh thích em, nhưng cũng không phải loại người lòng dạ hẹp hòi. Khi anh tìm thấy em chỉ có một mình em, nói không chừng Bao Lạc Kỳ tình lại đã tự chạy đi rồi.”

Lời này mang theo một chút hờn giận, Hồ Khả Khả dù quan tâm đến vấn đề này cũng không dám hỏi thêm nữa, đành phải giống như một con chim cút buồn bực trốn trong chăn ‘à’ lên một tiếng rồi im lặng không nói.

Trong ánh mắt Quán Mực Bình nhanh chóng thoáng qua một tia tàn ác, nhưng anh ta lại làm ra một hành động trái ngược với biểu lộ, anh ta giơ tay lên nhẹ nhàng vén vén góc chăn cho người nào đó giả vờ làm chim cút, dùng âm thanh vừa vặn nói: “Viện an dưỡng này là sản nghiệp dưới danh nghĩa của anh, không cần lo lắng về vấn đề riêng tư. Em nghỉ ngơi dưỡng thương thật tốt đi, chuyện của Bao Lạc Kỳ – anh sẽ chú ý giúp em.”

Ngay sau đó là tiếng cửa mở, Quán Mực Bình đã rời đi rồi.

Lúc này Hồ Khả Khả mới thò nửa đầu ra, trước tiên quan sát xác định trong phòng bệnh không có ai, lại sững sờ nhìn cánh tay bị quấn băng gạc của mình mà ngẩn người.

Rõ ràng đã nói không gặp lại, vì sao lại bắt đầu nhớ rồi.

Cuộc sống ở viện an dưỡng rất nhàn nhã, bởi vì nó vốn là xây dựng lên cho những người giàu có nghỉ dưỡng và tiêu khiển, vì vậy tính riêng tư được làm rất tốt.

Trước cửa có một cái sân rất lớn, dọc theo đó là hàng rào phủ đầy hoa tường vi, cành lá rậm rạp phủ kín phía trên, cơ hồ không thấy rõ bất kỳ thứ gì trong sân.

Cuộc sống mỗi ngày của Hồ Khả Khả chính là ngắm hoa tưới nước.

Ngày thứ ba, Quán Mực Bình sợ cô buồn chán nên đưa một con chú chó vàng nhỏ đến, thuận tiện mang đến tin tức của Bao Lạc Kỳ.

Thì ra Bao Lạc Kỳ đã sớm được thuộc hạ của anh cứu đi, bây giờ cũng đang dưỡng thương trong bệnh viện.

Khi Hồ Khả Khả nghe thấy vậy thì sững sờ, lập tức tự giễu cười một tiếng.

Cũng là chuyện mà đám thuộc hạ của anh ta có thể làm ra được, dù sao mợ chủ nhà họ Bạch đã sớm trở thành trò cười cho tất cả mọi người rồi.

Bao Lạc Kỳ đã không thương tiếc, vậy ai cũng dám giẫm đạp lên.

Thấy chết không cứu cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng mà nghe thấy tin tức Bao Lạc Kỳ còn sống cô lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc trước ý nghĩ muốn giết anh là thật, mà sau này ý nghĩ muốn anh còn sống cũng là thật...

Còn những ròi ren chất chứa trong đáy lòng này, vẫn là ném vào trong một góc để nó tự sinh tự diệt đi!

...

Trong nước.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt cao cấp.

Bao Lạc Kỳ sau ba ngày hôn mê lần đầu mở mắt ra.

Ngón tay của anh quần băng vải thật dày, đó là khi anh có ý muốn cạy mở chốt cửa bị bông.

Khi thuộc hạ phát hiện ra anh thì ngọn lửa đã cháy đến thân thể của anh, nếu như không mau chóng cấp cứu, chỉ sợ toàn thân đều bị bông nặng, có thể khô hằn hay không cũng không biết.

Cũng chính là ngón tay kia, bác sĩ nói bị bông đến mức độ này chỉ sợ sẽ để lại sẹo.

Sau này khi trời nóng sẽ bị dị ứng mà đỏ lên, chịu rất nhiều đau đớn.

Nhưng những thứ này không phải chuyện mà lúc này Bao Lạc Kỳ quan tâm đến, anh vừa mở mắt liền gọi thuộc hạ cứu anh ngày đó đến, lần lượt hỏi tung tích của Hồ Khả Khả.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sống phải thấy người, chết phải thấy xác

Mấy tên thuộc hạ đều trả lời là không nhìn thấy Hồ Khả Khả, không rõ tung tích của cô.

Bao Lạc Kỳ nổi giận dùm dùm.

“Một người đang sống sờ sờ sao có thể không thấy? Tìm cho tôi!”

Thuộc hạ nom nóm lo sợ mà đáp lại.

Bao Lạc Kỳ hít thở sâu, dùng mu bàn tay không bị thương kia che lên mí mắt nặng nề, đột nhiên nhớ đến ngày xảy ra hỏa hoạn đó, Hồ Khả Khả cũng là tư thế này, lộ ra chiếc cằm vô cùng tái nhợt.

Môi mỏng mím chặt thêm mấy phần.

Lúc đó cô nằm trong ngực anh hỏi anh.

“Anh có từng thích tôi chút nào không?”

“Cho dù chỉ là một chút thôi?”

Thích một người là như thế nào?

Đang miên man suy nghĩ, tiếng mở cửa phòng bệnh vang lên, ngay sau đó tiếng khóc khe khẽ truyền đến.

Bao Lạc Kỳ buông cánh tay xuống liền thấy Hồ Ý Nhiên đứng trước giường bệnh, hai mắt đong đầy nước mắt mà nhìn anh, bộ dạng muốn chạm vào anh lại sợ không dám chạm vào.

Trái tim của anh lập tức mềm nhũn, vẫy tay gọi Hồ Ý Nhiên đến.

“Sao lại khóc như con mèo nhỏ thế này, tôi không sao.” Anh cố gắng dùng giọng điệu êm ái dỗ dành thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn này của mình.

Hồ Ý Nhiên thút tha thút thít khóc, vừa khóc vừa nói xin lỗi.

Bao Lạc Kỳ xoa xoa nước mắt cô ta, bị cô gái này không hiểu vì sao lại nói xin lỗi mà dờ khóc dờ cười.

“Em có lỗi gì với tôi chứ?”

Hồ Ý Nhiên đã sớm khóc đầm nước mắt.

Không biết vì sao, bình thường nhìn thấy Hồ Ý Nhiên rơi nước mắt, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu tức giận đều sẽ tan biến, lúc này trong lòng Bao Lạc Kỳ lại không khỏi dâng lên một chút buồn bực.

Đầu ngón tay bị thương co rút lại đau đớn, anh bỏ suy nghĩ dở dang dành cô ta, trong giọng nói mang theo mấy phần mệt mỏi.

“Tôi mệt rồi, để tôi nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Nhưng mà em nghe nói chị...” Hồ Ý Nhiên thút tha thút thít nói.

“Cô ấy sao rồi?” Bao Lạc Kỳ hỏi.

“Ngài Quán gọi điện thoại cho anh, lúc ấy anh vẫn đang hôn mê, em tự làm chủ mà nhận điện thoại, anh ta nói anh ta đã cứu chị rồi, sau này anh ta sẽ chăm sóc.”

“Hừ, anh ta dám!” Bao Lạc Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không muốn nói nhiều, trên mặt càng hiện lên vẻ âm u.

Hồ Ý Nhiên thấy đã đạt được mục đích cũng không ở lại thêm nữa, vừa khóc vừa đi ra ngoài.

Cuối cùng trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Bao Lạc Kỳ.

Cảm thấy Hồ Ý Nhiên nói đã rất rõ ràng.

Quán Mục Bình cứu Hồ Khả Khả, vứt bỏ một mình anh trong đám cháy ở bệnh viện.

Hồ Khả Khả, cô vẫn muốn tôi chết đúng không?

Khóe môi Bao Lạc Kỳ hiện lên một nụ cười lạnh lẽo: “Tôi càng không muốn cô được như ý!”

...

Một tháng sau.

Buổi chiều nắng vàng rực rỡ, một người phụ nữ xinh đẹp thanh tú nửa nằm trên ghế mây, trong tay cầm một quyển sách, đang hưởng thụ thời gian buổi chiều thoải mái.

Bên cạnh là chó vàng nhỏ đang đuổi theo một con bướm không biết từ nơi nào bay đến, chơi đến là vui vẻ.

Quán Mục Bình đẩy cửa bằng rào tre trong sân ra liền nhìn thấy hình ảnh điềm tĩnh đến vậy.

Nghe thấy tiếng động, Hồ Khả Khả đặt quyển sách trong tay xuống, nở nụ cười nhìn về phía Quán Mục Bình.

“Anh đến rồi.”

Một câu chào hỏi rất giản dị lại khiến Quán Mục Bình nghe mà đáy lòng như được sưởi ấm hừng hực, dùng hết toàn lực mới ngăn chặn được dục vọng muốn mạnh mẽ chiếm hữu người phụ nữ trước mặt này, trên mặt thuần thực bày ra ý cười dịu dàng.

“Ừ, gần đây sao rồi?”

Hồ Khả Khả cúi lưng một cái, rót một chén trà hoa tự chế cho Quán Mục Bình vừa ngồi xuống đối diện cô.

“Rất tốt, có ánh nắng, có hoa thơm, còn cả Tam Kim bé bỏng ở cùng em.”

Hồ Khả Khả ôm chó vàng nhỏ lên đùi, cô đặt cho nó một cái tên là Tam Kim.

Quán Mục Bình im lặng mỉm cười, hỏi cô.

“Sau này em có dự định gì không?”

Hồ Khả Khả nhíu mày: “Ừm, dự định à, dù sao em quay về cũng không có người thân, chờ qua một thời gian đi tìm chút việc làm thôi.”

“Khả Khả, em biết không phải anh để ý em...”

“Em biết.” Hồ Khả Khả đưa tay cắt ngang lời anh ta, nghiêm túc nói.

“Mục Bình, anh rất tốt, em đều biết, cho em một chút thời gian được không?”

Trong mắt Quán Mục Bình lóe lên vẻ vui mừng, cầm tay Hồ Khả Khả.

“Nói như vậy, em có ý định tiếp nhận anh!”

Hồ Khả Khả bị anh ta nắm chặt tay, cố gắng bỏ qua không được tự nhiên trong lòng đang dâng cao trong lòng, vừa cười vừa nói: “Mục Bình, em cần thời gian.”

“Được được được.” Quán Mục Bình nói liên tục ba chữ được, chỉ thiếu ôm hôn mấy cái với Hồ Khả Khả nữa thôi.

Hồ Khả Khả bị ánh mắt của anh ta nhìn cho run rẩy, rút ra bàn tay vẫn bị anh ta nắm, cúi đầu giả bộ vuốt lông cho Tam Kim.

“Việc kia, em cũng không cần đi tìm công việc đâu, em đang ở xứ lạ rất dễ chịu thiệt thòi. Anh có một người bạn mở một nhà trẻ cho người Hoa, nếu em thật sự buồn chán có thể đi đến nơi đó giúp đỡ trông trẻ.”

Hồ Khả Khả gật đầu đồng ý.

Cuộc sống dạy dỗ trẻ nhỏ có thể nói là rất nhạt nhẽo.

Chỉ là đơn giản là mỗi ngày chơi với trẻ em, dạy bọn chúng hát một chút, vẽ một chút.

Chỉ là thi thoảng Hồ Khả Khả sẽ nhớ đến bốn đứa bé mà mình đánh mất, nếu có thể thuận lợi sinh ra, chắc hẳn đứa lớn nhất cũng học mẫu giáo bé rồi.

Không biết nó liệu có thể giống như đám gấu con này, mỗi ngày quần quýt lấy cô hỏi mười vạn câu hỏi vì sao không, khi không cho ăn kẹo liệu có biết nháy mắt giả ngây thơ thế này không..

Mỗi lần nghĩ đến đây, sắc mặt của cô lại trở nên buồn rầu.

Nếu đã quyết định muốn buông bỏ, vì sao lại luôn nhớ đến những chuyện này làm tổn thương tinh thần chính mình như vậy.

Không có quy định nào bắt người ta phải thế nào mới có thể tiếp tục sống.

Như bây giờ là rất tốt rồi.

Bao Lạc Kỳ tìm Hồ Khả Khả suốt ba tháng.

Anh cũng không biết tại sao phải tìm cô, chỉ là cảm thấy Hồ Khả Khả còn thiếu lời giải thích về chuyện đêm đó, anh nhất định phải hỏi rõ ràng.

Cuối cùng, ròng rã một trăm ngày tìm kiếm, anh lấy được địa chỉ cụ thể của Hồ Khả Khả.

Trong tấm ảnh, cô gái được đám trẻ vây ở giữa, sau đó bèn ngồi xổm xuống, chỉ lộ ra gần nửa cái trán, dường như nói gì đó với đám trẻ con.

“Cậu nói, cô ấy ở bên kia dạy dỗ trẻ em?”

Thuộc hạ dò xét đưa mắt nhìn Bao Lạc Kỳ, cân nhắc đáp một tiếng vâng.

“Cô ấy... vui vẻ không?” Bao Lạc Kỳ hỏi.

“Mơ chủ chơi cùng đám trẻ con này rất vui vẻ, có thể thấy được đám trẻ con cũng rất thích cô ấy.”

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ khẽ quét qua khuôn mặt mang theo ý cười của cô.

Cô rất thích trẻ con, anh biết.

Vì vậy anh mới có thể một lần lại một lần ép cô bỏ con của bọn họ, một lần lại một lần phá tan tinh thần của cô.

Cô ở trước mặt anh, ngoại trừ sợ sệt vẫn chỉ là sợ sệt.

Chưa từng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm đến vậy.

Bao Lạc Kỳ lật từng bức lại từng bức ảnh ra xem, cuối cùng ánh mắt ngừng lại trên một bóng dáng màu trắng.

Cả người Quán Mục Bình mặc âu phục màu trắng, cả người Hồ Khả Khả cũng khoác lên mình lễ phục dạ hội màu đen, đưa tay mình khoác lên trên khuỷu tay anh ta, dịu dàng cười với mọi người xung quanh.

Nụ cười kia lập tức khiến ánh mắt của anh đau nhức.

Bỗng nhiên anh đặt bức ảnh xuống, lạnh lùng nói với thuộc hạ.

“Chuẩn bị máy bay trực thăng cho tôi, một tiếng sau cất cánh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Cửa Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Em phải đi theo anh

Nói tạm biệt với bạn nhỏ cuối cùng xong, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng xoay người thì đã thấy Quán Mực Bình đứng ở hành lang đợi cô.

Mặt trời chiếu soi vào anh một tầng sắc vàng ấm áp.

Hồ Khả Khả nhẹ nhàng nở nụ cười, bước nhanh đến.

"Em có thể tự về được, không cần anh phải chạy thật xa đến đây đón em, vất vả lắm." Hồ Khả Khả có hơi trách móc.

Quán Mực Bình vẫn đáng vẻ dịu dàng ấm áp như vậy.

Anh ta tự tin cầm tay Hồ Khả Khả, cung chiều nói: "Hôm nay là sinh nhật người trong lòng anh, dù bận rộn hơn nữa cũng cần bớt chút thời gian đến, em nói có đúng không."

Hồ Khả Khả sùng sốt, từ sau khi lấy Bao Lạc Kỳ, cô không có đón sinh nhật rồi.

"Anh vẫn còn nhớ sao, suýt chút nữa thì em đã quên." Rút bàn tay bị Quán Mực Bình nắm ra, Hồ Khả Khả không được tự nhiên rũ mắt xuống, nở một nụ cười không được vui vẻ lắm.

Thấy mỹ nhân trước mắt, Quán Mực Bình liếc mòng nhìn xúc động muốn ăn cô vào bụng, chỉ dịu dàng giúp cô thắt dây an toàn.

"Tất cả mọi chuyện về em anh đều nhớ." Anh ta nói, sau đó hôn lên trán cô, nhẹ nhàng nói: "Chuẩn bị xong chưa, công chúa của anh?"

Hồ Khả Khả choáng váng gật gật đầu, cố gắng để bản thân thả lỏng, cố gắng tiếp nhận tình yêu của Quán Mực Bình truyền đến.

Quán Mực Bình đưa cô đến một nhà hàng cao cấp, quản lý nhà hàng trực tiếp ra tiếp đón sắp xếp cho họ một phòng vip cực tốt.

Phòng vip này vô cùng yên lặng, xung quanh hầu như không có người đi lại, tiếng đàn violon nhẹ nhàng ấm áp truyền đến, không khí trong phòng có thêm vài phần mập mờ.

Hồ Khả Khả vừa mới ngồi xuống ghế thì thấy Quán Mực Bình đang cầm một cái bánh gato đi đến, trên chiếc bánh là một người mặc áo vest cưới đen, nhìn qua rất giống anh ta.

Tiêu rồi, không phải sẽ cầu hôn nhanh như vậy chứ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trong lòng Hồ Khả Khả bỗng có chút căng thẳng, đối với Quán Mực Bình, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần xong.

"Khả Khả?"

Giọng nói bên tai cắt đứt suy nghĩ của cô, Hồ Khả Khả lấy lại tinh thần, đúng là thấy Quán Mực Bình quỳ một chân trên mặt đất, lòng bàn tay cầm một cái nhẫn.

Lông trên người Hồ Khả Khả dựng hết lên rồi.

Không đợi cô phản ứng, Quán Mực Bình đã cầm tay cô, ánh mắt ngập tràn yêu thương:

"Khả Khả, em đồng ý làm vợ anh chứ? Anh Quán Mực Bình hứa là cho dù là sinh lão bệnh tử cũng sẽ không bỏ mặc em. Trong cuộc sống hữu hạn của em, anh sẽ cố hết sức mình bảo vệ em. Không để cho em phải đau khổ, không khiến em bị thương, mãi đến hết cuộc đời!"

Hồ Khả Khả đã choáng váng.

Mãi đến khi chiếc nhẫn kia đeo lên tay thì cô mới phản ứng được, vội vàng định tháo xuống, hoảng hốt giải thích:

"Không được, không được--"

Đúng lúc này, cửa phòng vip truyền đến một tiếng vang lớn.

Bao Lạc Kỳ giờ cao chân đá bay cửa lớn, vẻ mặt giận dữ nhìn chằm chằm hai người và... chiếc nhẫn trên tay cô.

Đầu Hồ Khả Khả giống như bị kẹt lại.

Thật sự đầu cô đã bị kẹt.

Cô đã rất nhiều lần tưởng tượng cảnh tượng gặp lại Bao Lạc Kỳ.

Có thể anh sẽ giống như một người xa lạ lướt qua cô, để lại một ánh nhìn khinh miệt.

Có thể về mặt anh cũng sẽ ngăn ra, sau đó không mặn không nhạt nói một câu: "Đã lâu không gặp."

Có thể anh sẽ xông đến bóp cổ cô, hỏi cô đêm đó tại sao muốn dùng gỏi dè chết anh...

Có khả năng nhất chính là cả đời này sẽ không gặp lại.

Rất nhiều rất nhiều loại, nhưng không có cảnh "Bất kê thông dâm" trước mắt này.

Nhưng mà, hai người đã ly hôn rồi, anh ta có tư cách gì đến bất gian.

Nghĩ đến đây, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng rút tay vẫn còn bị Quán Mục Bình nắm ra, ngồi thẳng người, cố gắng để bản thân nhìn Bao Lạc Kỳ không mang một tia tình cảm gì.

Bất ngờ là, lần này Bao Lạc Kỳ cũng không giận dữ mà là như một bức tượng đứng ở cửa, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt lạnh lẽo đến có thể chảy nước.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, mãi đến khi Quán Mục Bình cắt đứt không khí ngột ngạt.

Anh ta cũng không liếc nhìn Bao Lạc Kỳ, trái lại làm như không có chuyện gì, nhẹ nhàng kéo tay Hồ Khả Khả: "Khả Khả, chúng ta đi thôi."

Hồ Khả Khả bị anh ta kéo đi về phía trước, những ngón tay đan vào nhau và tia sáng chói từ chiếc nhẫn khiến Bao Lạc Kỳ nhức mắt.

Lúc Hồ Khả Khả đi qua người anh, anh kéo cô lại, trầm thấp nói: "Cô dám?"

Câu này là nói với Hồ Khả Khả.

Hồ Khả Khả rút người một cái, đã từng là người bị Bao Lạc Kỳ ức hiếp nhiều nhất, tất nhiên là cô biết đây là dấu hiệu Bao Lạc Kỳ tức giận.

Nhưng giữa họ đã không còn quan hệ gì, tại sao còn phải sợ chứ?

Hồ Khả Khả trấn an lòng mình, lạnh nhạt nói: "Ngài này, xin hỏi anh và tôi có quan hệ gì."

Bao Lạc Kỳ ngăn ra, Hồ Khả Khả gả cho anh ba năm, chưa từng dùng giọng lạnh lùng như vậy nói chuyện với anh.

Thường thấy ánh mắt xen lẫn tình yêu và sợ hãi của cô, ánh mắt xem anh như chó mèo ven đường này càng khiến anh cảm thấy khó chịu.

Anh cười lạnh một tiếng, cầm tay Hồ Khả Khả chặt hơn, vẻ mặt lạnh lẽo.

"Hồ Khả Khả, cô nợ tôi một mạng."

Hồ Khả Khả nhẹ nhàng giãy giụa không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là nói với Quán Mục Bình rằng: "Mục Bình, em và anh ta có chút việc, anh ra ngoài đợi em năm phút được không?"

Quán Mục Bình không yên tâm đi ra ngoài.

Hồ Khả Khả nhìn vào đôi mắt đen nhánh của người nợ, nói:

"Bach Lạc Kỳ, ngày đó trong bệnh viện đúng là tôi muốn giết anh, nhưng bây giờ không phải anh vẫn đang mạnh khỏe đứng ở đây sao? Chuyện trước kia bỏ qua đi, từ nay về sau tôi và anh đường ai nấy đi, không ai nợ ai, có được không?"

Bao Lạc Kỳ giống như bị "Điều ước hòa bình" này của cô chọc tức nổi nộ cười, anh nghiêng răng, hung dữ nói:

"Cô cũng biết đó là giết người? Nếu không phải ngày đó tôi tỉnh lại kịp lúc, có phải là cô sẽ dè chết tôi để đến với tiểu bạch kiểm kia không?"

Thật ra thì ngày đó tôi muốn chúng ta đồng quy vu tận.

Hồ Khả Khả trả lời trong lòng.

Nhưng mà bây giờ những điều này đã không còn quan trọng, cô ngẩng đầu lên, lần đầu tiên ngược nhìn người đàn ông này với vẻ không hèn mọn, lãnh đạm nói:

"Gì mà giết người? Nếu thật sự là vậy, anh còn giết bốn đứa bé trong bụng tôi, chuyện này phải tính thế nào?"

Cô muốn nói đến bốn cái thai bị anh ta cưỡng chế phá.

Bao Lạc Kỳ ngẩn ra, buông bàn tay siết chặt cô ra, Hồ Khả Khả vội vàng rút tay mình ra, nghiêng rặng chịu đựng rũ rĩ xuống.

Bao Lạc Kỳ, nói với anh một câu thật lòng, tôi đã từng yêu anh đến mức ngay cả mạng cũng không cần, nhưng đó chỉ là đã từng."

Hoặc Khả Khả nhẹ nhàng nghiêm mặt, nói với người đàn ông mà cô đã tung yêu đến điên dại một câu mà trước giờ vẫn không dám nói.

"Anh là cướp đi cuộc sông của tôi, tôi thấp tử nhất sinh, cuối cùng mới tránh được kiếp nạn này, bây giờ tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình thường giản dị, nghiệt duyên giữa chúng ta dừng lại ở đây đi!."

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Không đi theo tôi vậy bắt nhốt lại!

"Bây giờ rất tốt, mối tình đầu của anh đã quay về, tôi cũng có được tình yêu của tôi, chúng ta đã hết nợ nhau rồi."

Đối diện với Bao Lạc Kỳ, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng bình tĩnh nói xong câu đó thì đi ra ngoài.

Chỉ để một mình Bao Lạc Kỳ đứng sững sờ tại chỗ như đã bị đông cứng lại rồi.

Vào lúc này, anh cảm thấy như có gì đó quan trọng đã rời bỏ anh.

...

"Thế nào? Anh ta không đánh em chứ!?"

Thấy Hồ Khả Khả đi từ trong phòng vip ra, Quán Mực Bình vội vàng đón lấy, vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì, chúng ta đi thôi."

Hồ Khả Khả giả vờ khoát khoát tay, nhưng mà vẻ mặt vẫn có thể nhận ra vẻ mặt cô có chút uể oải.

"--" Quán Mực Bình cầm tay cô, ngón tay vuốt vuốt chỗ cái nhẫn mới được đeo vào không bao lâu, ánh mắt tràn ngập hy vọng.

Ánh mắt của Hồ Khả Khả cũng dừng lại trên chiếc nhẫn cưới nho nhỏ, trong đầu hiện lên rất nhiều đoạn ký ức vụn vặt, cuối cùng giống như là đã chấp nhận.

"Đeo cũng đeo rồi, chúng ta... xem xét thời gian đi đăng ký đi!."

Trong lời nói này có vài phần chua xót, nhưng Quán Mực Bình nhận được niềm vui bất ngờ lớn lao không nhận ra, sau một hồi mừng như điên, mặt mày hớn hở nắm tay Hồ Khả Khả đi ra ngoài.

Bao Lạc Kỳ đứng ở cửa, nghe không xót chữ nào mà người phụ nữ kia vừa nói, vẻ mặt xám xịt khiến người khác hoảng sợ.

Qua ngày đó, Bao Lạc Kỳ cũng không tìm đến.

Hồ Khả Khả nghĩ có lẽ là chân thành của mình đã khiến anh lung lay, dù sao đó là lời thật lòng cô đã nhận từ rất lâu.

Thay vì để Bao Lạc Kỳ nói đoạn tuyệt, không bằng chính cô tự kết thúc.

Từ sau khi nhận lời cầu hôn của Quán Mực Bình, Quán Mực Bình cứ nhìn cô cười cười, sau đó lại vội vàng hỏi cô thích phong cách đồ đúng trong nhà nào, mỗi hành động đều tính toán cho hai đứa.

Mấy bữa nay mấy giáo viên trong nhà trẻ đều xin nghỉ, rất nhiều công việc đều không hoàn thành đúng giờ, Hồ Khả Khả tình nguyện chăm bài tập giúp họ nên mấy ngày nay thường về trễ một chút.

Công việc mấy ngày nay hơi nhiều, Hồ Khả Khả làm đến khi xong thì trời đã tối, cô từ chối yêu cầu muốn đến đón mình của Quán Mực Bình, một mình ôm sách đi trên đường.

Cô ngâm nga hát, chỉ có vài người đi lại trên đường, tâm trạng đặc biệt tốt, nghĩ đến những ngày tươi đẹp sau này, ngay cả lá rụng trên mặt đất cũng trở

nên dễ thương hơn.

Lúc này, cô thấy bên cạnh cái bóng dưới chân mình bỗng nhiên xuất hiện thêm nhiều cái bóng to lớn.

Cô nghi ngờ nhìn lại phía sau, một giây sau thì bị người ta dùng tay bịt mũi, chiếc khăn tay tẩm thuốc làm cô nhanh chóng ngất xỉu.

"Này, nhẹ tay thôi, đại ca nói, mất một sợi tóc thì sẽ ném chúng ta đến Tây Bắc."

Đây là lời cuối cùng mà Hồ Khả Khả nghe được trước khi hôn mê.

...

Ra lệnh cho đàn em xong, Bao Lạc Kỳ đến bên giường, cúi người cẩn thận nhìn kỹ cô gái đang hôn mê trước mặt mình.

Có lẽ là mấy tháng này ăn ngon ngủ yên, gương mặt vẫn thon gầy của cô đã có thêm chút thịt, nhìn rất khác với một người luôn trong dáng vẻ không đủ dinh dưỡng.

Bao Lạc Kỳ đưa tay ra chọc chọc gò má ú ớ, mà câu nói đầu tiên lại đủ để khiến lòng Hồ Khả Khả run sợ.

"Nói một câu là muốn thanh toán xong mọi chuyện, không có cửa đâu!"

Lúc Hồ Khả Khả tỉnh lại thì xung quanh đen như mực, cô lục lọi mở đèn ở mép giường lên, đợi đến khi nhìn thấy rõ trang trí trong phòng, không kiềm được hít một ngụm khí lạnh.

Đây là căn phòng cô đã ở ba năm!

Nhà của Bao Lạc Kỳ!

Vẫn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra thì thân thể cô đã nhanh hơn phản ứng của não, nhảy dựng lên trên giường như một con cá chép, vội vàng mở cửa phòng ra.

Vì vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị đụng đầu vào một "bức tường" thật dày.

Hồ Khả Khả lui về sau hai bước, nhìn Bao Lạc Kỳ ở trước mặt, mở hai mắt không thể tin được.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Trong giọng nói có thêm chút run rẩy.

Bao Lạc Kỳ ngược lại cũng không đổi vẻ mặt, trong tay anh cầm một cái khay, trong khay đặt một phần mì Ý, đi đến bên cạnh nói:

"Đoán là cô sắp tỉnh, đưa cơm tối cho cô."

"Tôi không đói bụng, anh nói cho tôi biết trước --" Lời còn chưa dứt đã bị một tràng tiếng kêu ùng ục cắt đứt.

Bao Lạc Kỳ nhìn cô đầy ý tứ.

Hồ Khả Khả không thể làm gì hơn là lúng túng ngồi xuống.

Đợi sau khi ăn xong, Hồ Khả Khả đắn đo nói:

"Tôi đang ở đâu đây?"

"Nhà của tôi." Bao Lạc Kỳ lời ít ý nhiều trả lời.

Hồ Khả Khả phát điên, tất nhiên là cô biết đây là nhà anh, nhà mình ở ba năm cũng không nhận ra, anh nghĩ là cô bị mất trí à?

Trọng điểm là tại sao cô lại ở đây chứ!

Bao Lạc Kỳ không cho cô cơ hội đặt câu hỏi, bưng khay đi ra ngoài, lại còn đóng cửa lại.

Hồ Khả Khả dù có chậm hiểu cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bao Lạc Kỳ làm cô hôn mê rồi bắt cóc cô.

Bao Lạc Kỳ đưa cô từ Mỹ về nước rồi giam lỏng cô.

Nhưng mà điều làm cho Hồ Khả Khả không thể giải thích là, nếu như là chuyện cầu hôn chọc giận anh ta, Bao Lạc Kỳ tuyệt đối không có để nói chuyện như bây giờ, nhưng lại bắt giữ cô mà còn cho ăn uống hậu hỹ, thật không giống với tác phong của Bao Lạc Kỳ.

Vậy nên vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Một lần nữa quay về căn phòng này khiến cho Hồ Khả Khả cảm thấy không thoải mái.

Mỗi một chỗ trong căn phòng này đều ngập tràn ký ức, đôi khi nhắc nhở Hồ Khả Khả.

Cô đã từng yêu sâu đậm một người đàn ông một cách hèn mọn như vậy.

Đến ngày thứ mười, Hồ Khả Khả rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, cô quyết định tìm Bao Lạc Kỳ nói chuyện phải trái.

Nhưng khổ là, Hồ Khả Khả vừa xuống lầu thì đã gặp phải người phụ nữ mà đời này cô ghét nhất.

Cô ta hay là em gái -- Hồ Ý Nhiên đang ngồi trên ghế salon, cầm điện thoại của Bao Lạc Kỳ lướt lướt gì đó.

Tục ngữ thường nói gì nhỉ, oan gia ngõ hẹp.

Hồ Khả Khả thu hồi lại ánh mắt, đang chuẩn bị làm như không nhìn thấy gì đi lên lầu.

Hôm nay không phải là ngày lành để ra cửa, để hôm khác vẫn tốt hơn!.

Tất nhiên là Hồ Ý Nhiên cũng không nghĩ như vậy, Hồ Ý Nhiên cũng ngạc nhiên không kém gì cô, cô ta há mồm, trong đầu chợt xẹt qua một suy nghĩ.

Bao Lạc Kỳ gần đây không quan tâm cô, là bởi vì người phụ nữ này đã quay lại sao?

Tự đưa ra "kết luận" này, Hồ Ý Nhiên mở miệng gọi Hồ Khả Khả.

"Này!"

Hồ Khả Khả mất diéc tai ngo, bây giờ trong đáy lòng chỉ cảm thấy người này thật là độc ác, một giây cũng không muốn nhìn thấy cô ta.

"Này! Cô tiện nhân này quay lại đây dụ dỗ anh Lạc Kỳ sao!"

Hồ Khả Khả dừng bước, xoay người híp mắt nói theo Hồ Ý Nhiên: "Cô nói đúng, mặt hàng như Bao Lạc Kỳ cô cũng coi trọng được."

"Cô bảo tôi là mặt hàng gì?" Ở cửa truyền đến giọng nói trầm thấp của Bao Lạc Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vợ chưa cưới của anh ta

Hồ Khả Khả trong chớp mắt ghen lại.

Nói xấu sau lưng người khác bị bắt quả tang thì phải làm thế nào đây?

Tất nhiên là làm lơ rồi!

Vậy nên ánh mắt Hồ Khả Khả bắt đầu chuyển động, cố gắng làm như mình không tồn tại.

Lúc này Hồ Ý Nhiên thấy Bao Lạc Kỳ xuất hiện ở cửa thì vội mắt nhanh chóng đỏ lên, cô ta từ trên ghế sofa đứng dậy, về mặt oan ức nhìn Bao Lạc Kỳ.

Ai mà biết Bao Lạc Kỳ không chú ý đến vẻ mặt tỏ ra yếu đuối của cô ta, ngược lại ánh mắt lại nhìn vào tay cô ta.

Trên đó là điện thoại di động của anh.

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ lạnh lẽo nhìn Hồ Ý Nhiên quát lớn: "Ai cho em cầm điện thoại di động của tôi?"

Giọng nói này thật sự có chút đáng sợ, sợ đến nỗi tay Hồ Ý Nhiên run lên một cái, suýt chút nữa thì làm rơi điện thoại.

Cô ta lắp bắp nói: "Em gọi điện thoại cho anh không bắt máy, em tìm theo tiếng chuông thì thấy được trên ghế sofa, em mới... cầm lên xem thử một chút."

Nói xong thì như cầm một vật gì phồng tay đặt lên bàn trà.

Bao Lạc Kỳ không nói gì, chỉ là cầm điện thoại lên nhập một mật mã sai, lập tức có thông báo nhập sai mật khẩu nhiều lần, điện thoại sẽ tắt máy sau mười giây.

Sắc mặt của anh lạnh xuống.

Hồ Ý Nhiên không được tự nhiên siết siết ngón tay, về mặt Bao Lạc Kỳ thật đáng sợ, có phải anh đã nhận ra điều gì rồi không.

Không thể nào, cho dù điện thoại nhập sai mật mã vài lần, nhưng mà vậy thì hẳn cũng là không thấy được gì, về mặt của anh Lạc Kỳ chắc chắn là vì tiện nhân kia.

Hồ Ý Nhiên nghĩ như vậy nên lá gan cũng lớn hơn, cô ta làm như không có chuyện gì xảy ra nín lấy cánh tay của Bao Lạc Kỳ, trong giọng nói có chút cảm thông.

"Xin lỗi, anh Lạc Kỳ, em không ngờ chị em lại ở đây, còn... Còn nói ra lời như vậy, nhất định là chị ắt quá tức giận nên mới nói chuyện không lựa lời, anh không nên trách chị ấy."

Hồ Khả Khả đang rón rén lên lầu cũng không tránh né, cô thẳng người, thò đầu ra khỏi cầu thang, mĩa mai nói: "Chà chà chà, khả năng lật mặt này của cô đúng là hạng nhất, cũng không trách Bao Lạc Kỳ có thể xem trọng cô, mắt cũng mù không nhẹ mà!"

Nói xong thì như có như không liếc mắt nhìn Bao Lạc Kỳ.

Bao Lạc Kỳ nắm chặt nắm tay, người phụ nữ này đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh.

Bất ngờ là không thấy Bao Lạc Kỳ tức giận hay là động tay chân, trong lòng Hồ Khả Khả vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, bây giờ cô ghét nhất là Hồ Ý Nhiên.

Vành mắt Hồ Ý Nhiên đỏ lên, kinh ngạc đối với việc Bao Lạc Kỳ không phản ứng gì với lời nói của tiện nhân này, vậy nên cô ta kéo ống tay áo của Bao Lạc Kỳ, muốn cho Hồ Khả Khả thêm một mối lửa.

"Anh Lạc Kỳ, có phải anh nhốt chị lại không. Em nghe nói Quán Mực Bình hình như đang phát điên tìm chị ấy, nói là vợ chưa cưới của anh ta mất tích."

"Im đi!" Nghe được ba chữ "vợ chưa cưới", trán của Bao Lạc Kỳ giật một cái, không nhìn được thấp giọng cảnh cáo Hồ Ý Nhiên.

Hoặc Y Như trước giờ chỉ hưởng thụ sự dịu dàng ấm áp của Bao Lạc Kỳ đâu chịu được kiểu đả ngộ này, nước mắt từ thân lập tức chảy xuống.

"Anh Lạc Kỳ, anh không thích em thì cứ nói thẳng, cùng lắm thì em lại ra nước ngoài, anh yên tâm, em sẽ không làm phiền anh, hu hu hu..."

Bao Lạc Kỳ đen mặt lại: "..."

Anh nhìn cô gái đang khóc hoa lê đài vũ trước mặt mình, trong lòng lại một lần nữa không chịu nổi.

Rõ ràng lúc nhỏ là một đứa trẻ vừa ngoan vừa biết nghe lời, sao bây giờ lại biến thành như vậy chứ?

Mẫn cảm, đa nghi, giỏi dùng nước mắt để tranh thủ sự đồng cảm của đàn ông..

trong lòng Bao Lạc Kỳ thờ dài, kìm nén tâm trạng giận dữ, nhẹ nhàng lau nước mắt Hồ Ý Nhiên, mềm giọng nói: "Ngaoan, anh không có ý trách em, em về trước đi, ở đây anh còn chút việc phải xử lý."

Hồ Ý Nhiên nghe thấy còn chút việc phải xử lý thì đôi mắt nhìn thẳng về phía Hồ Khả Khả, ý trong mắt không cần nói cũng biết.

"Cô ấy lấy trộm tài liệu cơ mật công ty anh, anh cần thời gian để hỏi." Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Bao Lạc Kỳ nói dối Hồ Ý Nhiên.

Dụ dỗ hết cách mới có thể dỗ được Hồ Ý Nhiên đi về, Bao Lạc Kỳ sẵn tay áo, cười như không cười nhìn Hồ Khả Khả đang định bỏ trốn.

Hồ Khả Khả nhú mày lại, nghiêm mặt lại, tức giận nói: "Này, anh nhìn tôi làm gì? Bí mật quý giá gì đó của công ty anh sao tôi có thể đụng vào?"

Bao Lạc Kỳ từng bước ép sát cô: "Tôi nói cô đụng thì là cô đụng!"

Hồ Khả Khả từng bước lùi lại: "Tôi cảnh cáo anh đừng đến đây, tôi và anh đã ly hôn, cẩn thận tôi kiện anh tội bắt cóc phi pháp!"

Nghe được hai chữ ly hôn, lông mày Bao Lạc Kỳ giật một cái, nhưng ánh mắt của anh lập tức có vẻ như đang suy nghĩ.

"Chúng ta ly hôn lúc nào, sao tôi không biết, giấy ly hôn của cô đâu?"

Lúc này Hồ Khả Khả mới nhớ tới, giấy ly hôn của cô đã bị trận hỏa hoạn trong bệnh viện đốt thành tro rồi.

Hồ Khả Khả nhẹ nhàng nuốt nước miếng một cái, lùi về sau hai bước, vệt chết vẫn mạnh mẽ: "Cho dù không có giấy ly hôn rõ ràng, chúng ta cũng đã thỏa thuận ly hôn, sao anh có thể đổi ý?"

Bao Lạc Kỳ bước lên trước một bước, dồn cô vào góc không thể lùi được nữa, trầm thấp nói: "Sao không thể?"

Hồ Khả Khả tức giận đến mặt trắng bệch, gờ tay đánh về phía anh: "Anh quá vô liêm sỉ!"

Bao Lạc Kỳ bắt được tay cô, hừ lạnh một tiếng: "Làm người phụ nữ của Bao Lạc Kỳ tôi mà còn muốn đi với người đàn ông khác, lá gan của cô cũng lớn quá rồi!"

Nhấn trên gón tay Hồ Khả Khả đã bị Bao Lạc Kỳ ném đi vào ngực cô bị trời trở về, lúc này anh nắm lấy ngón tay cô, Hồ Khả Khả mới cảm giác được ngón tay của anh thô ráp không đúng lắm.

Cô nhìn lướt qua, sau đó ngạc nhiên mở to mắt.

Chỉ thấy trên bàn tay đầy những vết xấu xí gồ ghề như là vết cháy.

Hồ Khả Khả thật lâu không nói nên lời.

"Làm sao, cô đã vừa lòng chưa?" Giọng nói của Bao Lạc Kỳ vang lên bên tai.

Cô mới giật mình, lắp bắp mở miệng: "Chuyện này... chuyện này..."

Ánh mắt nhìn chăm chăm bàn tay đã không còn dễ nhìn của anh.

"Ngày đó mở cửa sắt nóng, sau khi cô đi thì lửa cháy, đốt một bàn tay của tôi."

Cơ thể Hồ Khả Khả chấn động.

Sao lại thế, ngày đó... Ngày đó không phải anh đã được cứu ra ngoài từ trước sao?

Cô há hốc mồm, đang định hỏi vấn đề gì đấy, Bao Lạc Kỳ đã thả tay cô ra chỉnh sửa lại ống tay áo, che kín cánh tay đã không còn hình dáng ban đầu.

Anh gờ một cánh tay hoàn hảo khác lên, khớp xương tay rõ ràng cảm cảm cô, híp mắt nói: "Nghe đây."

"Chúng ta nếu một ngày vẫn chưa ly hôn thì cô vẫn còn là vợ tôi, là mợ chủ của nhà họ Bạch, không cho phép bỏ trốn khi tôi không cho phép, không cho phép tùy tiện đi với người đàn ông khác, không cho phép không thích tôi!"

Nói xong câu đó, Bao Lạc Kỳ cũng không mong chờ câu trả lời của Hồ Khả Khả, bỏ tay ra, đi xuống lầu.

Đề lại Hồ Khả Khả về mặt ngơ ngác đứng tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bày mưu

"Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý!"

Hồ Khả Khả nổi trận lôi đình nói liên tiếp ba lần không đồng ý nhưng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của Bao Lạc Kỳ.

Anh ngồi lên ghế sofa dưới lầu, cả người đều thả lỏng, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng cong lên một chút ý cười.

"Cho dù cô không đồng ý thì chuyện này cũng không thể thay đổi, cứ như vậy quyết định."

Hồ Khả Khả: "..."

Không rõ vì sao Bao Lạc Kỳ nhất định phải bắt cô ở chỗ này, Hồ Khả Khả trong lòng chửi bậy một vạn lần.

Còn gì mà "Không cho phép không thích anh ta", ừ, cô cứ xem như anh ta đang nói đùa là được rồi.

Từ đó, Hồ Khả Khả xem như là ở lại nhà Bao Lạc Kỳ.

Chỉ là lần này Hồ Khả Khả được đãi ngộ hơn trước kia nhiều, Bao Lạc Kỳ không hạn chế hành động của cô, nhưng vẫn sẽ không cho cô rời khỏi tầm mắt của mình, ba bữa sáng trưa tối đều ăn chung.

Hồ Khả Khả nghĩ hết cách chọc giận anh ta nhưng không thành công, sau đó có một lần thời tiết oi bức, cô thấy sau khi Bao Lạc Kỳ ở về từ bên ngoài thì toàn bộ cánh tay bị thương đều sưng hồng lên, chòm nước đá rất lâu cũng không có hết sưng.

Có lẽ là cảnh tượng này khiến cô xúc động quá lớn, Hồ Khả Khả nhẹ nhàng thở dài, sau đó cũng đành hoàng hôn.

Dù sao mình một thân một mình không cha không mẹ, anh ta muốn thế nào thì thế đó vậy!.

Bao Lạc Kỳ có ý định kéo gần quan hệ với Hồ Khả Khả, những lúc Hồ Ý Nhiên đến tìm thì thường tìm lý do để từ chối, chuyện này không khỏi khiến Hồ Ý Nhiên sinh lòng cảnh giác.

Anh Lạc Kỳ sẽ không lại bị đồ đệ tiện Hồ Khả Khả kia cướp đi tiếp chứ?

Nghĩ vậy, ánh mắt Hồ Ý Nhiên trở nên nham hiểm, cô ta cầm điện thoại di động lên, bấm gọi cho Quán Mực Bình.

Ưu nhã ngồi trong quán cà phê, ánh mắt Quán Mực Bình đánh giá em gái cùng cha khác mẹ này của Hồ Khả Khả.

"Cô dựa vào đâu cho là tôi sẽ giúp cô?"

Hồ Ý Nhiên bùng ly cà phê lên thanh cao uống một ngụm, khoe miệng nở nụ cười:

"Không phải anh đang giúp tôi, anh đang giúp bản thân mình."

Quán Mực Bình cười cười, một dáng vẻ ôn hòa:

"Khả Khả đã nhận lời cầu hôn của tôi, Bao Lạc Kỳ không thể nhốt cô ấy cả đời, tôi không cần phải mạo hiểm như vậy."

Hồ Ý Nhiên cong cong khoe môi, nở nụ cười giễu cợt:

"Phải không? Với tôi Hồ Khả Khả không như vậy."

Cô ta đôi tư thế, cầm điện thoại của mình, có vẻ như không hề để ý đến ánh mắt thay đổi của Quán Mực Bình.

"Tôi còn nhớ rõ năm ấy, Hồ Khả Khả chỉ thiếu điều quỳ trên mặt đất cầu xin tôi, cầu xin tôi rời khỏi anh Lạc Kỳ, để cô ta kết hôn với anh Lạc Kỳ, cô ta còn đồng ý thay tôi trả nợ vay nặng lãi. Anh nói, một người yêu anh Lạc Kỳ đến mức này sẽ đồng ý lời cầu hôn của anh?"

Về mặt Quán Mực Bình thay đổi.

"Đó là chuyện đã qua, lúc Khả Khả ở Mỹ đã nói với tôi, cô ấy sẽ bỏ lại tất cả, sống chung với tôi."

"Anh đừng có ngốc như vậy!" Hồ Ý Nhiên nói ra một câu châm chọc, lập tức đẩy điện thoại di động của mình đến trước mặt anh ta, để anh ta nhìn rõ ảnh chụp trên điện thoại.

Về mặt không thay đổi của Quán Mực Bình rốt cuộc cũng để lộ một vết nứt.

"Sao? Tin chứ?" Hồ Ý Nhiên cười lạnh nói.

Về mặt Quán Mực Bình trở nên xấu xí, giọng nói lạnh nhạt: "Tôi sẽ làm theo yêu cầu của cô, hy vọng đến lúc đó cô cũng có thể sắp xếp mọi chuyện xong xuôi như bây giờ."

Hồ Ý Nhiên đắc ý nở nụ cười, cô ta đứng lên duỗi tay trái ra: "Vậy đi, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Quán Mực Bình không bắt tay với cô ta mà xoay người rời đi.

Thời gian không mặn không nhạt trôi qua hai tháng, trong lòng Hồ Khả Khả suy nghĩ cuối cùng cũng phải báo tin cho Quán Mực Bình biết, dù sao cô cũng không thể biến mất lâu như vậy, Quán Mực Bình hẳn là rất nôn nóng.

Nhưng mà ngay cả chuyện này mà Bao Lạc Kỳ cũng không đồng ý.

Hồ Khả Khả không thể làm gì khác hơn là dự định một ngày nào đó sẽ đến công ty của Quán Mực Bình đưa tin.

Hôm nay cuối cùng cô cũng đã tìm được cơ hội.

Bao Lạc Kỳ cần đi công tác xa một tuần, cô cười tiếu trên ô tô này đi, xoay người xắn tay áo lên, leo từ tường rào thật cao đi ra ngoài.

Từ nhỏ cô đã không phải là bé ngoan gì đó, trèo tường leo cây gì đó như com bữa.

Chỉ là lúc trước nghĩ Bao Lạc Kỳ không thích nên kìm nén, bây giờ cô có thể tự do rồi.

Hồ Khả Khả thoải mái nhảy từ trên cây xuống, vỗ tay thổi thổi đất trên tay, dựa theo con đường mình đã tra trước đến công ty của Quán Mục Bình.

Sau khi đến công ty của Quán Mục Bình đã là bốn giờ chiều, cô hỏi nhân viên lễ tân, chỉ lát sau đã thấy Quán Mục Bình hốt hoảng chạy từ thang máy ra, đi thẳng về phía cô.

Cô được Quán Mục Bình đưa đến phòng làm việc của mình.

"Khả Khả, gần đây em có khỏe không, Bao Lạc Kỳ có ức hiếp em không! Chờ anh một chút, đợi anh, anh có thể nhanh chóng cứu em ra." Quán Mục Bình căng thẳng nhìn cô.

Những lời Hồ Khả Khả muốn nói ra bỗng nhiên có hơi khó mở miệng.

"Mục Bình, anh hãy nghe em nói." Hồ Khả Khả khó khăn nói.

"Bao Lạc Kỳ không có làm gì em, anh không cần lo lắng. Em đến đây vì sợ anh lo lắng, vậy nên... Cảm ơn anh vì đã yêu em."

Ánh mắt kích động của Quán Mục Bình trong nháy mắt tỉnh táo lại, vẻ mặt âm trầm khiến Hồ Khả Khả cảm thấy không được tự nhiên.

"Khả Khả, em nói gì vậy?"

Hồ Khả Khả hơi nghiêng đầu, áy náy nói: "Mục Bình, em xin lỗi."

"Sao em lại có lỗi với anh?" Giọng nói Quán Mục Bình càng dịu dàng hơn, anh vuốt ve những sợi tóc rối bời của Quán Mục Bình, giọng nói có chút lạnh lẽo:

"Em là vợ sắp cưới của anh, trên tay em đeo nhẫn anh đã đeo cho em, chúng ta sắp kết hôn rồi, em không có lỗi gì với anh cả."

Hồ Khả Khả không khỏi rung mình một cái.

Chiếc nhẫn kia đã bị Bao Lạc Kỳ ném đi từ lâu rồi.

Lúc này cô ngán vạn lần không dám nói ra câu này, cô chỉ cẩn thận nhìn sắc mặt của Quán Mục Bình, cố gắng tìm câu nói không làm anh ta tổn thương.

"Mục Bình, thật sự cảm ơn anh, nhiều năm nay không có anh thì nhất định em không chịu nổi, sau này chúng ta có thể làm bạn tốt --"

"Cái gì mà bạn tốt!" Quán Mục Bình bỗng nhiên hét lớn lên, điên dại nói: "Nhất định là Bao Lạc Kỳ tên rác rưởi kia uy hiếp em đúng không, Khả Khả em yêu anh mà phải không, Khả Khả..."

Nói xong câu cuối cùng Quán Mục Bình cưỡng ép hôn cô.

Bị chặn môi, Hồ Khả Khả mạnh mẽ chống cự, ý thức được đầu lưỡi của Quán Mục Bình duỗi đến, cô tuyệt tình cắn một ngụm.

Quán Mục Bình hét lên một tiếng, buông lỏng miệng, vẻ mặt không thể tin nhìn cô.

"Em dám cắn anh!"

Trong đôi mắt anh ta có ánh mắt đáng sợ, từng bước từng bước đi đến chỗ Hồ Khả Khả.

Đó là một Quán Mục Bình đáng sợ mà cô chưa từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Bộ mặt thật của quán mục bình

Hồ Khả Khả mở mắt tỉnh lại, thấy xung quanh đen thui, bên cạnh cách đó không xa có người nói, cô cắn đầu lưỡi bản thân một cái, cố gắng tập trung sức lực để nghe.

"Cái gì? Trộn cháy ở trong bệnh viện kia là do cô đốt?" Giọng của Quán Mục Bình.

"Ha ha, nếu tôi không phóng một mồi lửa thì sao anh có cơ hội cứu Hồ Khả Khả ra, cô ta sao có thể dễ dàng nhận lời cầu hôn của anh?" Giọng nói của Hồ Ý Nhiên trong bóng tối gần như đã thay đổi, nhưng Hồ Khả Khả vẫn phân biệt được.

"Cô, cái đồ điên này."

"Cũng vậy, dù sao cứu người chỉ cứu một nửa, chuyện mở to mắt ra để anh Lạc Kỳ ở trong bệnh viện bị lửa thiêu chết tôi cũng không làm được."

Hồ Khả Khả bỗng nhiên mở to hai mắt.

Đêm hôm đó Bao Lạc Kỳ không phải được người của anh cứu đi, mà là bị Mạt Quý Bắc nhốt lại sao?

Vậy mà anh bị thương...

"Hừ!" Quán Mực Bình hừ lạnh một tiếng, giống như không muốn nói chuyện với người phụ nữ lòng dạ rắn rết này.

Giọng nói của Hồ Ý Nhiên lại vang lên trong bóng tối: "Lần này anh nên giữ cô ta cho chắc, camera cổng nhà anh Lạc Kỳ tôi có thể phá hư một lần, không thể nào có lần thứ hai."

Thì ra là bọn họ hợp tác bắt cóc mình sao?

Từ bao giờ Quán Mực Bình biến thành như vậy...

Trong đầu Hồ Khả Khả hỗn loạn, xung quanh yên tĩnh lại từ lúc nào cô cũng không nhận ra, chỉ là kinh ngạc nhìn chăm chăm vào một điểm vô định.

Mãi đến khi một tiếng "Tách" vang lên, bóng đèn trên đầu bật sáng, Hồ Khả Khả nhắm mắt, ánh sáng chiếu vào người mà lúc này cô không muốn nhìn thấy nhất.

Quán Mực Bình vẫn mặc áo thun đơn giản và quần Jean, anh ta nở nụ cười dịu dàng với cô, nếu như cô không có ngẫu nhiên nghe được cuộc nói chuyện lúc nãy, có lẽ bây giờ vẫn còn nghĩ anh ta là Quán Mực Bình âm áp nhất kia.

Quán Mực Bình ngồi xổm xuống, để cho đôi mắt song song với đôi mắt của Hồ Khả Khả đang nằm trên mặt đất, anh ta duỗi bàn tay thon dài, đưa tay lên nheo mũi của cô, trong mắt có ý cười khiến người ta dựng tóc gáy.

"Đừng thông minh quá, mèo rừng nhỏ của anh."

Hồ Khả Khả hung dữ nhìn chăm chăm anh ta, đè nén tức giận trong lòng nói: "Tất cả chuyện này đều do anh sắp đặt?"

Quán Mực Bình nghiêng đầu hỏi cô: "Em nói chuyện nào vậy? Là chuyện ba năm trước Hồ Ý Nhiên bị người khác bắt rồi xa Bao Lạc Kỳ nên hận em? Hay là chuyện kích động lòng người khiến Bao Lạc Kỳ ép em đi phá thai? Hay là..."

"Anh đừng nói nữa!" Hồ Khả Khả liếc mình lắc đầu, giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu chảy dài xuống.

Quán Mực Bình mà cô biết không phải như thế, anh ấy dịu dàng, âm áp, giỏi đoán ý người khác, nhất định chuyện trước mắt cô là giả.

Thấy Hồ Khả Khả gần như sụp đổ, Quán Mực Bình cũng không có dịu dàng âm áp như thường ngày, trái lại đưa tay ra bóp cằm cô, bắt cô ngẩng lên nhìn anh ta.

Đôi mắt kia cũng không còn đáng để Hồ Khả Khả tin tưởng và ý lại nữa, trái lại chỉ sáng lên như ác ma.

"Nhìn anh, mèo hoang nhỏ!" Quán Mực Bình gất gồng rống lên một tiếng, sau đó thấy Hồ Khả Khả ngây ngẩn nhìn anh ta, dáng vẻ hoa lê đài vũ lấy lòng anh ta.

Anh ta nở nụ cười thỏa mãn, bàn tay vuốt ve lên da thịt mịn màng của Hồ Khả Khả, lời nói trong miệng lại không hề mềm mỏng.

"Từ hôm nay trở đi, quên tất cả đi, em là tài sản cá nhân của Quán Mực Bình, em tồn tại là để lấy lòng anh, hiểu chưa?"

"Tôi khinh!" Hồ Khả Khả nhổ ra một bãi nước bọt, lửa giận trong mắt như muốn đốt cháy người trước mặt.

Quán Mực Bình vậy mà lại không tức giận, anh ta tự tay lau đi vết bẩn trên mặt, sau đó không biết lấy từ đâu ra một chiếc còng tay, còng tay Hồ Khả Khả lại trên đầu giường.

"Mèo hoang nhỏ của anh đúng là hư, đợi ở đây suy nghĩ cho tốt đi!"

Lại một lần nữa mất ngủ, Hồ Khả Khả suy nghĩ trong lòng không biết Bao Lạc Kỳ thế nào, có sốt ruột đến tìm cô hay không.

Quên đi, Hồ Khả Khả mày đang nghĩ gì vậy.

Anh ta không hà hề nhìn là tốt lắm rồi.

Ở nhà Bao Lạc Kỳ đã long trời lở đất.

Nhận được tin Hồ Khả Khả mất tích, Bao Lạc Kỳ vừa tới thành phố H đã vội vàng trở về.

"Xảy ra chuyện gì? Máy người phải giải thích cho rõ với tôi." Về mặt anh lạnh như sắt đá, không khí xung quanh cứ như bị đông cứng lại.

Vẫn là một đàn em hiếu ý đứng dậy, khom người nói: "Hệ thống an ninh trong nhà bị người khác phá hư, không tìm thấy người đáng nghi."

"Camera đâu?" Bao Lạc Kỳ rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này.

"Camera... camera cũng bị người phá hư, trước lúc anh đi công tác đã dặn chúng tôi không được làm phiền phu nhân nên chúng tôi canh ở ngoài cửa, trong lúc đó không nghe được bất kỳ tiếng động gì..

Anh hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại.

Hồ Khả Khả, là cô tự mình chọn bỏ trốn khỏi tôi sao?

Đàn em mỗi người đều run sợ trong lòng, lúc này anh nhắm mắt lại, trên người có vẻ nện trĩu... cảm giác mất mát?

Đại ca biết cảm giác mất mát sao?

Bao Lạc Kỳ nhắm mắt như vậy vài giây, lần nữa mở mắt ra, lại trở thành một Bao Lạc Kỳ mạnh mẽ cao ngạo không gì sánh bằng.

Anh gơ tay lên nói: "Đi lấy tất cả camera khu nhà này đến đây cho tôi."

Hồ Khả Khả là một người mù công nghệ, tất cả các sản phẩm điện tử mà cô dùng chỉ biết dùng những tính năng cơ bản nhất, còn hệ thống an ninh trong nhà sử dụng là loại tân tiến nhất Trung Quốc hiện giờ.

Một mình cô có thể phá hủy hết hệ thống an ninh trong nhà, còn cả làm nhiễu camera. Chuyện này là không thể nào.

Anh phát tay, ý bảo đàn em lùi xuống dưới.

Ai biết được bên kia chân chừ vài giây, vẫn là bước lên thấp giọng nói: "Đại ca, hệ thống an ninh bị phá hư từ bên trong, anh có thể nghỉ lại xem, gần đây có ai đến nhà anh không."

Người nọ yên lặng một chút, tiếp tục nói: "Hay là... anh đưa chìa khóa cho ai."

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ đột nhiên sắc như dao đâm nhìn người trước mặt.

"Cậu nghi ngờ điều gì?"

Người nọ lùi ra sau một bước: "Tôi không nghi ngờ gì cả."

Nói xong cúi chào Bao Lạc Kỳ một cái, dẫn theo vài người mặc vest đi ra ngoài.

Nhìn chằm chằm cánh cửa đóng lại, về mặt Bao Lạc Kỳ vẫn không tốt hơn chút nào, trái lại ánh mắt anh lần đầu tiên có chút không chắc chắn.

Chìa khóa nhà, anh ta chỉ đưa cho một người.

Anh đứng trước cửa sổ yên lặng suy nghĩ một lúc lâu, cầm điện thoại nội bộ trong phòng làm việc, trực tiếp nói: "Điều tra giúp tôi hành tung trong một tháng của một người."

Sau khi đặt điện thoại xuống, về mặt của anh đã biến thành vô cùng bình tĩnh.

Nhưng mà nếu như nói vừa mới rõ ràng điều gì, anh ta có thể cảm nhận được dưới vẻ mặt không hề thay đổi của Bao Lạc Kỳ là tâm trạng mãnh liệt sóng ngầm.

Đây là gió thổi trước cơn bão lớn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bao Lạc Kỳ, cứu tôi...

Quán Mực Bình tìm thấy một cái lồng.

Một cái lồng chim làm bằng vàng nguyên chất có thể nhốt Hồ Khả Khả lại.

Lúc này Hồ Khả Khả đang nằm trong cái lồng đó, Quán Mực Bình bước vào và bật đèn.

Ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên cơ thể của Hồ Khả Khả, quần áo rách rưới trên người cô toát ra một loại cảm dỗ lạ thường khiến trong mắt Quán Mực Bình lóe lên một tia phấn khích.

Anh ta đến gần và đưa đĩa thức ăn qua một cửa sổ hình vuông, sau đó ngồi xổm xuống như thể muốn xem phản ứng kế tiếp của Hồ Khả Khả.

Tuy nhiên, Hồ Khả Khả vẫn bất động như thể đã chết.

Không phải cô chưa từng thử chạy trốn, mà là mỗi lần chạy trốn đều bị bắt về. Quán Mực Bình đối xử với cô như một món đồ chơi thú vị. Anh ta bắt cô lại hết lần này đến lần khác nhưng không trừng phạt cô. Anh ta chỉ thích xem phản ứng hoảng loạn của con mồi.

Anh ta cảm thấy rất thú vị.

Kể từ lúc đó, anh ta thậm chí còn nhốt cô trong chiếc lồng chim này, hàng ngày chiêm ngưỡng dáng vẻ lấy nước mắt rửa mặt của cô.

Theo lời của anh ta đó là, rất đẹp.

Kẻ biến thái này!

Sau đó Hồ Khả Khả không chạy trốn và không khóc nữa. Đây là ngày thứ ba cô giả chết.

Thấy cô không nhúc nhích, Quán Mực Bình vươn ngón tay chọc cô, hứng thú trêu chọc cô.

"Chim hoàng yến của tôi, dậy ăn nào."

Hồ Khả Khả khẽ run rẩy, cuối cùng cũng "thức dậy" một cách miễn cưỡng. Các món ăn trong đĩa được chuẩn bị rất tinh tế nhưng không kèm theo đĩa.

Theo lời của Quán Mực Bình là "Chim hoàng yến cũng cần đĩa hã, dùng miệng là được rồi".

Tên biến thái chết tiệt này!

Mặc dù trong lòng rất căm thù nhưng trên mặt Hồ Khả Khả vẫn không có cảm xúc. Cô kéo chiếc đĩa lại gần, không chút kiêng kỵ mà bốc đồ ăn bằng tay và ăn chúng.

Quán Mực Bình đang ngồi xổm bên ngoài chiếc lồng, sự dò xét hay phấn khích trong mắt anh ta khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Cô cũng không nhịn được nữa mà nôn ra ngoài.

Lần nôn mửa này khiến cô ngất xỉu, ngay cả thức ăn ngày hôm trước cũng bị nôn ra. Dạ dày khó chịu như sông đời biển lấp, suýt nữa cô đã nôn ra cả nước mắt.

Trong phòng lập tức bốc lên một mùi khó ngửi.

Quán Mực Bình nhanh chóng lùi ra sau một bước mới không bị dính. Anh ta nhíu mày, trong mắt lộ rõ vẻ ghê tởm, và lập tức đi ra ngoài mà không thèm nhìn cô.

Một lúc sau, một cô gái khoảng mười mấy tuổi đi vào phòng. Cô ta lờ Hồ Khả Khả đã ngất xỉu ra ngoài và thô lỗ ném sang một bên. Hồ Khả Khả trong tình trạng hôn mê khó chịu ôm chặt bụng của mình.

Sau khi cô gái ấy dọn sạch đồng bần thiêu trong lồng, Hồ Khả Khả cũng từ từ mở mắt ra.

Cô biết cô gái này, cô ta tuy bị cầm đũa nhưng lại có sức lực rất lớn. Trong khoảng thời gian này, chín trên mười lần cô chạy trốn đều bị cô gái này tóm được.

Nghĩ đến thủ đoạn của cô gái này sau khi tóm cô lại, Hồ Khả Khả run sợ.

Nhưng rồi, ánh mắt cô lập tức trở nên kiên quyết.

Cô phải trở về.

Hồ Khả Khả bình tĩnh cầm lấy giá cắm nền dùng để trang trí rồi lặng lẽ đi tới đằng sau cô gái, và ngay khi cô ta quay lại, cô dùng hết sức đập mạnh xuống!

Cô gái hét lên tiếng và ngã xuống đất, trong phút chốc máu đã chảy đầy mặt.

Hồ Khả Khả buộc mình phải bình tĩnh lại, rón rén đặt giá cắm nền xuống rồi chạy ra khỏi cửa.

Sắp... Sắp rồi...

Cô đã quan sát rồi, trước cổng chính của ngôi nhà này là một con đường phố thương mại rất sầm uất. Miễn là đến nơi có nhiều người, Quán Mực Bình sẽ không dám bắt cô về.

Nghĩ đến cổng chính được bảo vệ nghiêm ngặt, Hồ Khả Khả chọn vách tường trong sân, ở đó có cả một dãy cây ngô đồng cao to, chỉ cần trèo lên kêu cứu là được.

Mặc kệ cái bụng đau đớn, cô cố hết sức trèo lên thân cây trước mặt. Thấy được đầu người rồi, Hồ Khả Khả, cố gắng thêm chút nữa thôi.

Bị nhốt lâu ngày và chế độ ăn uống không điều độ khiến cơ thể cô trở nên yếu ớt, con choáng váng ập đến từng đợt, cô dựa vào thân cây thở một hơi và chuẩn bị bước qua bức tường.

Lúc này, đột biến phát sinh!

"Hồ Khả Khả, cô lại dám chạy!"

Theo một tiếng gào như ác mộng này, tay Hồ Khả Khả đau đớn và không còn sức để nắm lấy nhánh cây trước mặt, rồi "rầm" một tiếng ngã xuống từ trên cây.

Bóng dáng của Quán Mực Bình xuất hiện trước mặt cô, mặc dù anh ta đang cười nhưng Hồ Khả Khả lại cảm thấy sợ hãi theo bản năng và liên tục lùi về phía sau.

Tay cô đã bị cong theo một góc độ không tưởng, gãy xương rồi.

Sau đó, con đau dữ dội cũng không thể cưỡng lại nỗi sợ hãi đối với Quán Mực Bình. Cô rụt ra sau một bước, Quán Mực Bình lại tiến lên một bước, mỗi bước chân của anh ta đều giống như ác ma đang dẫm lên trái tim cô.

Anh ta ngồi xổm xuống và nhẹ nhàng bế cô lên.

"Chim hoàng yến nhỏ của anh, em rất không ngoan, anh phải trừng phạt em."

Cuối cùng Hồ Khả Khả không chịu nổi gánh nặng tâm lý và áp lực chồng chất lên nhau mà ngất đi.

Cùng lúc đó, một tờ giấy trắng đang nằm trên nhánh cây bị gió thổi lên, nó phấp phới trong gió rồi rớt xuống đầu một khách du lịch nào đó trên đường phố thương mại.

"O, cái gì đây?" Chàng trai đeo kính nhìn vào tờ giấy vừa lấy xuống từ trên đầu mình và hỏi bạn của cậu ta.

Cứu tôi với! Có người bắt cóc tôi! Hãy đi tìm Bao Lạc Kỳ!

Mặt sau còn có một chuỗi số điện thoại.

"Đây là phố thương mại, sao có người bị bắt cóc được chứ, chắc là trò đùa thôi." Anh bạn bên cạnh cầm lấy tờ giấy trong tay chàng trai đeo kính và chuẩn bị vứt đi.

Chàng trai đeo kính giật lại và nói: "Cứ thử xem, lỡ là thật thì sao?"

Ngay sau đó, chàng trai đeo kính gọi vào số điện thoại trên tờ giấy giữa một loạt tiếng cười nhạo.

"Xin chào, tôi vừa nhận được một tờ giấy cầu cứu, trên đó có..."

Sau khi cúp máy, chàng trai đeo kính vẫn còn đang ngỡ ngàng, người này hung dữ quá đi, còn bắt cậu phải đứng yên tại chỗ, đồ mờ sợ muốn khóc luôn á.

Thế là chàng trai đeo kính suýt bị dọa khóc lại gọi cho cảnh sát.

Nửa tiếng sau, Bao Lạc Kỳ đã đến con phố thương mại được cho là sầm uất nhất thành phố này.

Anh lạnh lùng nhận lấy tờ giấy nhỏ từ tay chàng trai đeo kính, sát ý dào dạt trong mắt anh khiến chàng trai cũng bắt đầu run rẩy cảng chân.

"Cậu nói cậu nhận được tờ giấy này ở gần đây đúng không?"

"Đúng... Đúng vậy, ngay dưới bức tường này, nó rơi xuống trên đầu tôi." Chàng trai đeo kính run lập cập trả lời.

Bao Lạc Kỳ nhảy mất, sau đó có một người bước đến và đặt tay lên vai chàng trai đeo kính, một bộ anh em tốt và nói: "Người anh em, cảm ơn cậu đã cung cấp thông tin quan trọng như vậy. Tôi mời cậu đi mua sắm."

Ôi mẹ ơi, bố mày không muốn đi mua sắm mà muốn về nhà cơ!

Chàng trai đeo kính khóc không ra nước mắt bị người "mời" đi.

Bao Lạc Kỳ bước vào cửa hàng cũng cảm thấy bất thường.

Đây là một cửa hàng chim cảnh rất bình thường, mặt tiền của cửa hàng rất nhỏ và lồng chim được treo ở khắp nơi. Điều bất thường đó là tuy cửa hàng nằm trên phố thương mại nhưng chẳng có bao nhiêu khách, chỉ có vài nhân viên đang lau lồng chim.

Hon nữa đám nhân viên này trông rất to con.

Anh nheo mắt lại và phát tay.

"Đập cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hồ Khả khả mang thai con của tôi

Bao Lạc Kỳ ra lệnh một tiếng, vài người đàn ông mặc đồ đen đi theo anh ta bừa bãi đập ngã cái ghế bên cạnh. Đến khi đám nhân viên phản ứng lại và tiến lên phản công, Bao Lạc Kỳ đã xuyên qua mặt tiền hỗn loạn và đi thẳng ra sân sau.

"Mau đi báo cho ông chủ!" Đám nhân viên bị người của Bao Lạc Kỳ quăn lấy không thoát thân được, đành phải quay ra sân sau hét to.

Ngay sau đó có một cô bé khoảng mười sáu, mười bảy tuổi co cẳng chạy ra sân sau và bị Bao Lạc Kỳ tóm lại như con gà con. Cô bé đó dường như không biết nói chuyện, vừa há mồm ra đã cắn vào cổ tay của Bao Lạc Kỳ.

Trong mắt Bao Lạc Kỳ lập tức xuất hiện tia tàn nhẫn. Chỉ thấy anh quăng cô bé xuống mặt đất, cơ thể cô bé vừa đập mạnh xuống đất và phát ra một tiếng nặng nề thì cô bé đã ngất xỉu.

"Tự tìm cái chết." Bao Lạc Kỳ thốt ra bốn từ này rồi đi thẳng ra sân sau.

Đi qua hành lang cổ xưa yên tĩnh, tiếng khóc ngắt quãng truyền vào tai Bao Lạc Kỳ, bước chân của anh dừng lại, làn gió truyền âm thanh này đến càng rõ ràng hơn, trong đó hòa lẫn tiếng gầm của người đàn ông và tiếng hét của người phụ nữ, nghe cực kỳ sợ hãi.

Sắc mặt của anh biến đổi, anh quay gót về phía sau và nhấc chân đá vỡ cánh cửa của căn phòng thứ ba ở bên trái.

"Hồ Khả Khả!"

Ánh nắng từ bên ngoài chiếu qua cửa phòng bị sụp đổ, các vật thể trong căn phòng tối tăm như nuốt chửng mọi thứ trở nên sáng ngời, Bao Lạc Kỳ chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy chiếc lồng chim màu vàng khổng lồ ở sâu trong căn phòng.

Cả ngoài lẫn trong phòng lập tức yên tĩnh như chết lặng.

Ngay sau đó, một âm thanh rất nhỏ vang lên từ chỗ sâu trong phòng, kế tiếp dường như có gió thổi qua bên tai, Bao Lạc Kỳ lập tức nổi giận và đá vào kẻ tấn công mình.

Cùng với âm thanh lanh lảnh của dao găm vang lên, Bao Lạc Kỳ lập tức chạm vào công tắc đèn và "tắc" một tiếng, ánh đèn sáng ngời rọi sáng cả căn phòng.

Đến khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, Bao Lạc Kỳ ngây người.

Cách trang trí trong phòng nào còn chút hình ảnh mộc mạc giống bên ngoài nữa. Mỗi nơi trong căn phòng này đều được trang trí vô cùng xa hoa, trên sàn nhà được trải một tấm thảm lông màu đỏ tươi, ở cuối tấm thảm là một chiếc lồng chim lớn màu vàng.

Mà vào giờ phút này, Hoắc Kinh Kinh đang mặc quần áo rách rưới nằm bên trong cái lồng ấy.

Sắc mặt của Bao Lạc Kỳ đột ngột thay đổi. Anh tiến lên hai bước rồi chậm rãi quỳ xuống trước mặt Hồ Khả Khả.

Dưới người cô là một vũng máu lớn, tay cô bị cong một cách không tự nhiên, tóc cô che khuất cả khuôn mặt nên không thể thấy rõ cô đau đớn đến nhường nào...

"Khả Khả..."

Bao Lạc Kỳ lăm bắm trong miệng, tay anh run run và muốn ôm lấy người phụ nữ như một con búp bê vài tàn tạ ở trước mặt, nhưng làm sao cũng không dám đặt tay xuống.

"Ha ha ha ha ha, Bao Lạc Kỳ, cô ta đã bị tao chơi hư rồi, thế nào, mày có hài lòng với những gì mày thấy không?"

Quán Mục Bình bị Bao Lạc Kỳ đá một cú vào ngực, bây giờ mới bình thường trở lại và đứng dậy nở nụ cười độc ác với anh.

Cuối cùng Bao Lạc Kỳ cũng cởi áo khoác vest của mình ra rồi cẩn thận quấn lấy cơ thể gần như trần truồng của Hồ Khả Khả, sau đó bế cô lên và đi ra ngoài.

Anh thậm chí còn không thèm nhìn Quán Mục Bình.

Không ngờ Quán Mục Bình lại dám ngăn anh lại!

Sát ý trong mắt anh dường như đã biến mất, thay vào đó là biểu tình không chút cảm xúc, anh nói: "Tránh ra."

Giọng nói rất trầm nhưng lại không khiến người ta lạnh sống lưng.

Quán Mục Bình không sợ. Anh ta lau máu đang chảy chậm chậm tại khóe miệng, và si mê nhìn cô gái trong vòng tay của Bao Lạc Kỳ, sau đó bắt đầu độc thoại.

"Có lẽ quyết định sai lầm nhất trong đời này của Khả Khả đó là kết hôn với mày. Ha ha, mày vẫn chưa biết tại sao cô ấy lại cười mày đúng không. Bởi vì ả được gọi là em gái của cô ấy đã nợ một số tiền cho vay nặng lãi rất lớn ở bên ngoài, Khả Khả đồng ý trả nợ giúp cô ta nên cô ta mới chạy ra nước ngoài thành công. Ba năm sau nợ đã trả hết, con đi đó lại quay về. Mày tưởng cô ấy thực sự định nhìn chằm chằm quên mày hay sao, thứ mà cô ấy không thể quên đó là tài sản cả nhà họ Bạch của mày!"

Ánh mắt của Bao Lạc Kỳ đột nhiên thay đổi, nhưng Quán Mục Bình dường như chẳng cảm nhận được và tiếp tục nói.

"Chắc mày không bao giờ ngờ rằng vụ cháy ở bệnh viện là do Hồ Ý Nhiên gây ra đâu nhỉ, ha ha. Không ngờ mày còn đợi trong bệnh viện, kết quả cũng suýt bị chết cháy."

"Với cả hệ thống an ninh lần này, mày không biết chìa khóa đang trong tay ai sao, Chủ tịch Bạch?"

Quán Mục Bình tiến gần một bước, trong mắt Bao Lạc Kỳ chỉ toàn cảm xúc sôi trào như sông đời biển lấp, anh bị nói trúng tâm sự, cuối cùng cũng lùi về sau một bước.

"Ha ha, tao nên nghĩ đến việc mày biết lại giả hồ đồ sớm hơn, chắc chắn chắc. Chủ tịch Bạch, trái tim của mày sắc bén nhưng bị lệch nhiều quá rồi."

Từng câu từng chữ của Quán Mục Bình như đâm thẳng vào tim, tay Bao Lạc Kỳ bế Hồ Khả Khả cũng hơi run rẩy. Anh cố làm mình bình tĩnh lại, ánh mắt khi nhìn về phía Quán Mục Bình của anh như một miếng băng lạnh.

"Vậy thì sao? Hồ Khả Khả là vợ kết hôn danh chính ngôn thuận của tao, điều này sẽ không bao giờ thay đổi."

"Chắc chắn chắc, lúc cần gọi nhau ngọt ngào lắm, lúc không cần thì ép người ta nạo thai. Bao Lạc Kỳ, sao tao lại không phát hiện ra mày là kẻ mặt người dạ thú như vậy chứ?" Quán Mục Bình nói.

Bao Lạc Kỳ chợt cảm thấy đau thương. Quán Mục Bình nói đúng, Bao Lạc Kỳ anh là một kẻ mặt người dạ thú!

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, anh cũng không nhường nhịn chút nào, ánh mắt khi nhìn về phía Quán Mục Bình gần như là muốn giết người!

Nhưng Quán Mục Bình vẫn còn đắm chìm trong thế giới của mình, anh ta thậm chí còn vuron tay chạm vào Hồ Khả Khả, miệng lăm bắm.

"Thật là một con chim hoàng yến xinh đẹp, cô ấy nên bị nhốt trong lồng, để người ta hôn lên mũi chân của cô ấy chứ..."

Lời còn chưa dứt, Quán Mục Bình đã bị Bao Lạc Kỳ đá một cú vào ngực và ngã xuống đất.

Quán Mục Bình như không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn chống ngời nửa người, ánh mắt bịn rịn nhìn vào bụng dưới của Hồ Khả Khả.

Cả người Bao Lạc Kỳ tỏa ra sát ý mãnh liệt. Anh bế Hồ Khả Khả và bước từng bước về phía Quán Mục Bình.

Quán Mục Bình lại ho ra một búng máu, trong ánh mắt nhìn Bao Lạc Kỳ gần ngay trước mặt của anh ta như thể chứa đựng giễu cợt.

"Mày có giết tao cũng vô dụng, chim hoàng yến của tao có thể đã mang thai, mày muốn giết cô ấy à?"

Bao Lạc Kỳ đột nhiên bóp lấy cổ anh ta.

"Mọi người mau tới đây, người ở đây này!" Một giọng nói phản kích cắt ngang thần trí đã rối loạn của Bao Lạc Kỳ, ngón tay bóp cổ Quán Mục Bình của anh cũng dần dần siết chặt.

Cho đến khi thấy có hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước nhanh về phía bên này.

"Này, anh đang làm gì vậy!" Một cảnh sát trong đó nhanh chóng nhào tới.

Bao Lạc Kỳ lập tức buông tay ra, ôm Hồ Khả Khả lùi ra sau rồi thần nhiên nói: "Anh cảnh sát, người này là một tên biến thái cuồng ngược đãi. Anh ta ngược đãi vợ tôi, luật sư của tôi sẽ đến sau."

Dứt lời, người đàn ông cao to ôm Hồ Khả Khả bước dài rời đi.

Để lại hai viên cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, người phụ nữ nằm trong vòng tay của anh ta bị thương quá nặng nề?

Sau đó, Quán Mục Bình - kẻ bị Bao Lạc Kỳ đánh gần chết còn bị bóp cổ đến mức chỉ còn một hơi, đã bị cảnh sát "đối xử" thô lỗ tập thể.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh lạc kỳ, em có bí mật này muốn nói cho anh

Bao Lạc Kỳ ngồi ở trước giường bệnh của Hồ Khả Khả, nghe bác sĩ riêng tốt nhất báo cáo bệnh tình cho anh.

Ăn uống không tốt, tinh thần bị tra tấn, gãy xương cánh tay, tình hình này sẽ phải điều trị lâu dài...

Từng việc từng việc tất cả đều nói rõ hai tháng này Hồ Khả Khả đều chịu tra tấn.

"Chúng tôi kiểm tra phát hiện mợ chủ đã có thai..." Bác sĩ cân nhắc từ ngữ, sợ sợ ý một chút liên chạm máu chốt của Bao Lạc Kỳ.

Bao Lạc Kỳ hưng hăng này nhủ lại.

"Hồ Khả Khả đã mang thai con của tôi, anh muốn giết cô ấy sao?"

Nắm đấm của anh bỗng nhiên nắm chặt, bác sĩ lui về sau một bước dán lên cửa, sợ tai bay vạ gió.

Ai ngờ nắm đấm của anh lại từ từ buông ra, tức giận trong người cũng theo đó giảm đi.

"Chuyện này, tạm thời đừng nói cho mợ chủ biết." Anh há miệng, giọng nói khàn khàn thông qua cổ họng nói ra.

Bác sĩ hơi lo lắng nhìn về mặt tiêu tụy của anh một chút, nhớ đến ông chủ cũng đã hai ngày hai đêm chưa chớp mắt liền nói: "Ngài có muốn nghỉ ngơi một chút hay không, mợ chủ ở đây..."

"Có nghe thấy không!" Trả lời anh ta là tiếng gầm nhẹ của Bao Lạc Kỳ.

"Nghe thấy." Bác sĩ lập tức trả lời, sau đó lặng lẽ đi ra.

Chỉ chốc lát sau, Hồ Khả Khả từ từ tỉnh lại.

Ánh mắt vẫn luôn lo lắng của Bao Lạc Kỳ sáng lên, vội vã nắm lấy tay của Hồ Khả Khả.

Ai ngờ Hồ Khả Khả lại giống như con thỏ bị hoảng sợ rút tay về, càng không ngừng lui về phía sau sát vào tường, vừa lui lại vừa sợ hãi nói.

"Không được tới gần tôi, van xin anh... Không được, tôi sẽ nghe lời..."

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ trầm xuống, có lẽ anh nên đem người kia đánh chết tại chỗ!

Cũng chỉ trong một cái chớp mắt, ánh mắt của anh lại khôi phục sự âm áp như trước, anh cố gắng hạ thấp giọng nói, vươn tay về phía Hồ Khả Khả.

"Yên tâm, cô đã được an toàn rồi, không còn ai bắt ép cô làm chuyện gì nữa hết, tôi đây cho tôi nhìn cô một chút được không."

Hồ Khả Khả nửa tin nửa ngờ nhìn cái tay kia, cuối cùng chậm rãi dịch qua.

Sau đó.

Cắn một cái lên tay của Bao Lạc Kỳ.

"Đau... "

Bao Lạc Kỳ hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng không lập tức hất cô ra, mà đem một tay khác đặt lên đỉnh đầu cô, Khả Khả vuốt ve sợi tóc rối bời của cô.

Hồ Khả Khả giống như bị hù dọa, dùng cả tay lẫn chân bò lại phía góc tường, cảnh giác nhìn anh.

"Chắc là mợ chủ đã phải chịu kích thích quá độ sau đó hình thành nên phản ứng, đề nghị ngài đem cô ấy giao cho đội ngũ bác sĩ chuyên nghiệp, chúng tôi nhất định sẽ mau chóng giúp mợ chủ chữa trị khỏi phương diện tinh thần..."

"Nói cho tôi biết phải chú ý những gì?"

Tiếng nói đến một nửa bỗng nhiên tạm ngừng, chẳng lẽ ý của Tổng giám đốc Bạch là...

"Ngài muốn dẫn mợ chủ theo người? Bây giờ mợ chủ không biết ngài, với lại có tính công kích, làm bác sĩ, tôi đề nghị ngài không..."

Bao Lạc Kỳ khoát tay áo, ánh mắt vẫn dịu dàng nhìn Hồ Khả Khả mặc dù cô đang sợ hãi núp ở chân giường.

"Tôi nợ cô ấy nhiều lắm, kể cả có bị cô ấy cắn chết cũng là tôi đáng chết."

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một chút tiếng động, theo tiếng cửa phòng mở ra, Hồ Ý Nhiên không để ý cấp dưới can ngăn liền xông vào.

Vừa nhìn thấy Bao Lạc Kỳ liền kẻ xấu cáo trạng trước: "Anh Lạc Kỳ, bọn họ đều ngăn em không cho em đi vào."

Nhìn thấy người yêu thanh mai trúc mã lớn lên từ nhỏ cùng mình, ánh mắt Bao Lạc Kỳ lần đầu tiên lạnh xuống ở trước mặt cô, anh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nói.

"Ai cho phép cô vào đây?"

Bị sự tức giận của Bao Lạc Kỳ dọa sợ, Hồ Ý Nhiên ngơ ngác nhìn Bao Lạc Kỳ: "Là anh cho em chia khoá nhà..."

Lúc này một tên thuộc hạ vừa rồi còn ngăn cản cô ta liền tiến lên cúi đầu: "Xin lỗi với đại ca, chúng em lập tức đổi chìa khoá nhà."

Trong lúc nhất thời Hồ Ý Nhiên chưa kịp phản ứng, mắt ướt nước mắt: "Anh Lạc Kỳ, anh không cần em nữa sao, anh muốn đuổi em đi à..."

Bao Lạc Kỳ sợ cô ta sẽ làm âm ỉ đến phòng của Hồ Khả Khả, thấp giọng quát tên thuộc hạ.

"Còn không mang cô ta đi!"

"Đợi đã!" Hồ Ý Nhiên hét chói tai ngăn cản động tác của bọn thuộc hạ, sau đó quay mặt lại nói.

"Anh Lạc Kỳ, em có bí mật muốn nói với anh, là chuyện liên quan tới chị."

Trong nháy mắt sắc mặt Bao Lạc Kỳ trở nên lạnh lùng, anh lập tức vung tay lên.

"Mang cô ta đến phòng họp."

Hồ Ý Nhiên được đưa tới phòng họp, Bao Lạc Kỳ đang ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, ngay cả liếc nhìn cô ta một cái cũng không muốn.

Đáng chết!

Sớm biết Quán Mực Bình không đáng tin cậy như vậy, lúc trước nên thừa dịp tiện nhân Hồ Khả Khả kia đi ra ngoài trực tiếp giết cô ta, nếu không sao cô lại đến mức rơi vào tình trạng bị động như vậy.

Bây giờ Quán Mực Bình hàng ngày sống rất thảm!

Anh ta bị bắt vì tội giam giữ người trái phép và cố ý làm bị thương người khác, vốn cũng không phải tội danh nghiêm trọng gì, ở trong tù nghỉ ngơi mấy năm cải tạo tốt một chút là sớm ra.

Nhưng hôm nay tin tức bị bắt không biết bị ai để lộ ra, thậm chí còn có người còn chụp được ảnh đó của Quán Mực Bình đăng lên trên mạng xã hội.

Trong khoảng thời gian ngắn tạo nên sóng to gió lớn trên mạng, lập tức tiểu Hào người phụ trách xử lý lần này vụ án cũng đã chứng minh chuyện này, cổ phiếu của nhà họ Quý đã liên tục giảm giá một tuần lễ, chỉ sợ không lâu nữa sẽ phải tuyên bố phá sản.

Không có Nhà họ Quý nâng đỡ, cộng đồng mạng lại càng thêm phấn khích, đời này Quán Mực Bình chỉ sợ là không đứng dậy nổi.

Hồ Ý Nhiên có thể vay tiền của bên vay nặng lãi kia đều dựa vào cây to Quán Mực Bình này, bây giờ Quán Mực Bình đổ, người có thể dựa vào được cũng chỉ còn Bao Lạc Kỳ.

Nghĩ tới đây, cô ta nở một nụ cười yếu đuối, nói với Bao Lạc Kỳ.

"Anh Lạc Kỳ, em rất sợ hãi, may là anh không xảy ra chuyện."

Bao Lạc Kỳ mở mắt ra, đôi mắt nhìn về phía Hồ Ý Nhiên không có chút tình cảm nào, một cổ áp lực vô hình đè xuống Hồ Ý Nhiên.

Hồ Ý Nhiên chống đỡ lại áp lực, khó khăn nói: "Mấy năm gần đây em luôn luôn mơ thấy anh bị rơi xuống nước giống như hồi còn nhỏ, em không giữ được anh, chỉ có thể trở mắt nhìn anh chìm dần dần xuống sông..."

Còn chưa dứt lời đã bị Bao Lạc Kỳ đánh gãy.

"Bí mật cô nói là cái gì?"

Hồ Ý Nhiên thấy cách này vẫn không thể đã động được Bao Lạc Kỳ, đành phải hít sâu một hơi, xuất ra đòn sát thủ cuối cùng.

"Anh Lạc Kỳ, em nghe nói chị đã mang thai con của Quán Mực Bình..."

Sau đó miệng lại không nói nên lời, bởi vì ánh mắt dọa người của Bao Lạc Kỳ đang nhìn cô ta chằm chằm, làm cô ta tê dại cả da đầu.

Dù là vậy nhưng cô ta cũng biết mình không còn đường lui, đành phải tiếp tục nói: "Ngày đầu tiên Quán Mực Bình bắt chị đi, chị đã bị anh ta... Đứa bé trong bụng chị dù sao cũng là con của anh ta, cho nên..."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Bao Lạc Kỳ bỗng nhiên đứng lên từ trên ghế, lấy một loại thế sét đánh không kịp bưng tai bốp lên cổ cô ta.

Sắc mặt Hồ Ý Nhiên từ trắng nhanh chóng trở nên đỏ bừng, trong mắt sợ hãi giống như nhìn thấy Tử thần đang đến.

Tay chân cô ta cố gắng yếu ớt giãy dụa, ngay lúc cô ta cho là mình sắp chết rồi, Bao Lạc Kỳ lại buông cô ta ra.

"Bất kể đứa bé của Khả Khả là con của ai, cũng không tới lượt cô đến quan tâm, tôi sẽ đối xử với nó như con của mình."

"Về phần cô... trước khi tôi đổi ý, cắt ra ngoài đi!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Để cho anh yêu em lại một lần nữa

Bao Lạc Kỳ chưa từng nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày này.

Từ trước tới giờ đều là Hồ Khả Khả đi theo sau lưng anh quấy rầy anh, dù cho đối xử với cô thô bạo như thế nào cô cũng chưa từng rời đi, ánh mắt tha thiết của cô nhìn anh giờ đã không còn nữa, thay vào đó là sợ hãi và hờ hững.

Nhìn thấy cô một lần nữa bị giật mình nhảy dựng lên giống như con thỏ con bơi vì anh tới gần, trong mắt Bao Lạc Kỳ lóe lên một tia đau đớn.

Đã từng không biết trân trọng, đợi đến bây giờ hoàn toàn mất đi mới thấy trân quý.

"Khả Khả, tới đây." Anh từ từ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gọi cô.

Hai tay Hồ Khả Khả ôm đầu gối, chỉ lộ ra một đôi đôi mắt hốt hoảng nhìn về phía anh.

Tình hình này đã kéo dài mười ngày.

Bao Lạc Kỳ nhớ đến lời bác sĩ nói.

Nói như vậy, người bị hại chọn cách sợ hãi những người hoặc sự vật tổn thương cô ấy quá sâu sắc, cho nên bác sĩ đề nghị Bao Lạc Kỳ cố gắng rời xa Hồ Khả Khả, để tránh làm bệnh tình của cô tăng thêm.

Mình tổn thương cô ấy, so với Quán Mục Bình còn nhiều hơn rồi sao?

Bao Lạc Kỳ cười khổ một tiếng, đem thức ăn đặt trên bàn, miễn cưỡng rời đi.

Đợi đến khi Bao Lạc Kỳ hoàn toàn biến mất ở sau cánh cửa, Hồ Khả Khả mới như chim sợ cây cung từ dưới đất nhảy dựng lên, vội vàng chạy đến cạnh bàn ăn cơm.

Nhìn thấy Hồ Khả Khả ăn một miếng lại cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía chung quanh qua cửa sổ, trong lòng Bao Lạc Kỳ không khỏi quặn đau, anh đẩy tên thuộc hạ muốn đi vào thu dọn bàn ăn, nhân nhạ nói: "Đừng dọa cô ấy, để tự cô ấy chờ một lúc."

Sau đó hình như anh nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi tên thuộc hạ: "Chuyện của công ty xử lý tốt rồi sao?"

Mấy ngày nay anh cũng không hề nhàn rỗi, đem cổ phần của mình ở công ty bán đi, chuyển nhượng, tiền có được hoàn toàn dùng để làm từ thiện.

Cổ phần của anh ở tổng công ty không được bán toàn bộ chuyển cho Hồ Khả Khả.

Ban giám đốc cố hết sức phản đối, bị anh cường thế đè ép xuống.

Anh nợ Hồ Khả Khả nhiều lắm, nếu đổi lại là anh trắng tay mà có thể đổi được Hồ Khả Khả khỏi bệnh, anh cũng vô cùng tình nguyện.

Tên thuộc hạ trả lời tất cả đã làm xong.

Bao Lạc Kỳ hí hóp mắt, khóe môi cong lên nụ cười khó hiểu.

"Đã làm xong tất cả, vậy chúng ta liền đi giải quyết một chuyện cuối cùng đi."

Quán Mục Bình đang thất thần ở trong ngục giam, tay vẫn mang còng được đưa tới một căn phòng nhỏ.

Ngồi đối diện, là người đàn ông mà đời này anh ta hận không thể nghiền thành tro.

"Đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, Tổng giám đốc Quý."

Ánh đèn trong ngục giam dường như cũng không quá sáng tỏ, Quán Mục Bình xuyên qua ánh sáng mờ ảo, nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi ở đối diện anh ta, vẻ mặt lạnh nhạt, góc cạnh rõ ràng, không phải Bao Lạc Kỳ thì còn là ai!

"Là anh!" Anh ta muốn lập tức xông lên tấn công người đàn ông ở cách anh ta không đến một mét, lại bị quần áo mạnh mẽ giữ lại trên ghế.

Quán Mục Bình trợn sắp rách cả mí mắt!

"Đừng kích động như vậy, cẩn thận đột tử chết đấy." Bao Lạc Kỳ khoát khoát tay, hai người quần áo ả Quán Mục Bình xuống ghế liền buông lỏng tay ra, lui ra cửa.

Miệng Quán Mục Bình Đại thở phì phò: "Bọn họ, là người của anh?"

Anh ta chỉ hai người quần áo đứng ở cửa.

Từ hôm bị cảnh sát bắt đi tới giờ, anh ta vẫn bị giam giữ.

Lúc đầu anh ta nghĩ là đợi một hai ngày sẽ có người của gia tộc đến xin bảo lãnh cho ra ngoài chờ thẩm vấn, không nghĩ tới trôi qua mười ngày rồi mà không có chút tin tức nào.

Càng đáng sợ chính là, người trong ngục giam như là đối địch với anh ta, không chỉ bị phân đến một nhà tù ở cùng với một tên tội phạm giết người tính cách ngang ngược, quần áo cũng thỉnh thoảng "Quên" đưa cơm cho anh ta, hoặc là lúc tên tội phạm giết người kia đánh đập anh ta luôn luôn lững thững tới chậm..

"Là mày! Là mày đúng không!" Anh ta khàn khàn cuống họng, giống một con dã thú mất đồ ngẫu, đầu còn có đáng vẻ ôn nhuận như ngọc như lúc bình thường.

Bao Lạc Kỳ vẫn ngồi trên ghế nhìn anh ta như cũ, vẻ mặt không nhúc nhích, chậm rãi nói: "Anh quá đề cao tôi rồi, tôi lại không có năng lực đem gia tộc lớn như Quý thị loạn đến mức lòng người bàng hoàng như vậy đâu, người người đều chú ý tới đâu."

"Không có khả năng!" Quán Mục Bình phản bác: "Quý thị là gia tộc trăm năm, làm sao có thể bởi vì một chuyện nhỏ như vậy làm cho lòng người bàng hoàng!"

"Chuyện nhỏ?" Đường như Bao Lạc Kỳ bị từ này kích thích, anh hơi nghiêng người, để lộ ra gương mặt có thể làm đông băng ba thước kia.

"Sợ là anh còn chưa biết bên ngoài bây giờ có bao nhiêu gió tanh mưa máu đi! May mà có cái máy quay kia, đem khuôn mặt anh ghi lại truyền đến trên mạng, không ngờ bây giờ sức mạnh của dân mạng lớn như vậy, mấy chuyện bẩn thỉu của anh làm liên lụy tới cả gia tộc, cấp trên hạ bắt buộc phải hạ mệnh lệnh nghiêm trị..."

Anh nhìn thoáng qua Quán Mộc Bình giống như là nhìn phế vật: "Bây giờ sẽ không còn ai có thể tới cứu anh."

Quán Mộc Bình che ngực ho khan một tiếng, trong đầu vang lên một tiếng sấm, miệng không tự giác lắp bắp nói: "Làm sao có thể, không thể nào, cụ tổ nhà tôi là..."

"Suýt!" Bao Lạc Kỳ đem ngón trỏ dựng thẳng lên bên môi, cắt đứt lời nói một mình của anh ta.

"Có một số thân thích cũng không thể nhận bừa, coi chừng chết càng nhanh hơn."

Trong lòng Quán Mộc Bình chấn động, không thể tin nhìn Bao Lạc Kỳ.

Nhiều năm nay anh ta có thể có thành tựu như hiện tại, nhân vật lớn phía sau kia cũng đã giúp không ít việc, thậm chí gia tộc sau lưng của anh ta cũng đã có quan hệ chặt chẽ không thể tách rời với người kia, hiện tại cả người kia và gia tộc đều muốn từ bỏ anh ta rồi sao?

Đều do người đàn ông này!

Đoạt đi người phụ nữ của anh ta, đoạt đi việc buôn bán của anh ta, bây giờ còn muốn anh ta chết không yên lành!

Trong mắt của anh ta hiện lên một ý cười độc ác, lập tức mở miệng nói ra.

"Vậy thì thế nào? Bao Lạc Kỳ, anh đừng quên trong bụng Hồ Khả Khả là con của tôi, anh đã từng tự tay giết chết bốn đứa bé của mình, cuối cùng lại phải nuôi con trai cho Quán Mộc Bình tôi ha ha ha ha ha..."

Ánh mắt Bao Lạc Kỳ bỗng nhiên trầm xuống, bây giờ nghĩ lại chuyện khốn nạn năm đó đã làm anh đều hận không thể giết mình, huống chi bị người như vậy nhìn thấy vết sẹo của mình!

Anh đứng dậy đưa tay giữ chặt cổ họng của Quý Mật Bắc, nhìn sắc mặt Quán Mộc Bình từ trắng chuyển sang đỏ lại thành tím, trên mặt anh lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

"Cứu... Cứu mạng..."

Từ trong cổ họng Quán Mộc Bình nặn ra được hai chữ này, lại phát hiện hai người quần áo đứng ở cửa không hề nhúc nhích, dường như không nhìn thấy nhưng chuyện xảy ra trong phòng.

Ngay khi anh ta cho là mình đã chết, ngón tay kẹp ở cổ của anh ta bỗng nhiên buông ra, anh ta xoay người ho kịch liệt.

"Có phải rất tò mò vì sao hai người quần áo kia lại không đến ngăn cản tôi phải không?"

Đỉnh đầu vang lên giọng nói ác ma, nhưng ác ma lại không giải thích cho anh ta, ngược lại như có như không thờ dài.

"Để anh chết như thế thực sự lợi cho anh quá rồi, không phải anh rất thích chơi trò chơi ngược đãi à, kiếp sau liền ở trong tù chơi cho đủ đi!"

Lúc này Quán Mộc Bình như con chó chết co quắp ở trên mặt đất, không biết anh ta sắp phải đối mặt với tình cảnh đáng sợ như thế nào.

Lúc này, đúng lúc tên thuộc hạ tới báo cáo với Bao Lạc Kỳ: "Đại ca, bên kia báo đã chuẩn bị xong, đổi cho anh ta một bạn cùng phòng có khẩu vị nặng một chút."

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đây là lần thứ mười ba hồ Khả khả cắn anh

Bạn cùng phòng "khẩu vị nặng" mà tên thuộc hạ nói kia, đã từng là một tên cuồng ngược đãi, trên tay có rất nhiều biện pháp tra tấn người, mặc dù trong tù không có khả năng thật sự giết chết Quý Mật Bắc, nhưng cũng đủ để anh ta sống không bằng chết.

Về phần có thể sống đến ngày ra ngục hay không, thì phải xem anh ta có số mệnh này hay không.

Nghe thuộc hạ báo cáo, Bao Lạc Kỳ lại không có bao nhiêu thoải mái, anh cúi đầu nhìn bàn tay mới có thêm một cái dấu răng.

Đây là lần thứ mười ba Hồ Khả Khả cắn anh.

Bệnh của cô, vẫn không có khởi sắc như cũ.

Bây giờ đêm đã khuya, Hồ Khả Khả cũng đã ngủ, anh đứng dậy, Khả Khả đi vào cửa phòng mà anh vẫn luôn không dám đi vào kia.

Nhìn một chút, lại nhìn một chút.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Hồ Khả Khả đang ngủ trên giường mà bọn họ đã từng thân mật qua vô số lần, đầu giường mở đèn ánh sáng vàng ấm áp, làm nổi bật lên vẻ mặt bất an của cô rất rõ ràng rành mạch.

Từ sau khi được cứu trở về, cô liên sợ hãi bóng tối cực độ, chỉ có mở đèn mới có thể miễn cưỡng ngủ được.

Bao Lạc Kỳ nhẹ nhàng đi lên trước, nhìn cặp mắt trong lúc ngủ mơ vẫn không an ổn kia, trong lòng nổi lên từng đợt đau đớn.

Những ký ức xấu xí ngăn ngừ cổ tình bị lãng quên từ từ xâm lấn trong đầu của anh.

Anh quen Hồ Khả Khả là trong một bữa tiệc tối hồi học đại học.

Khi đó Hồ Ý Nhiên đang là bạn gái của anh, kéo tay anh anh nũng nịu, đột nhiên ánh đèn trên sân khấu tối sầm lại, sau đó Hồ Khả Khả ăn mặc thiếu vải lên sân khấu.

Cô ấy múa cột.

"À, kia chính là chị mà em thường xuyên nói với anh, cô ấy múa cột khá tốt, rất nhiều học sinh nam đều tranh nhau lái xe đưa chị ấy về nhà đấy." Giọng nói của Hồ Ý Nhiên vang lên bên tai anh.

Lẳng lơ, đây là ấn tượng đầu tiên Bao Lạc Kỳ đối với cô.

Về sau cô gái kia lại thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mắt anh, giả vờ lơ đãng đi qua, hoặc là thẳng thắn len lén đi theo anh.

Anh biết, cô thích anh.

Nhưng vậy thì thế nào, biết rõ anh có bạn gái rồi còn ý đồ câu dẫn anh, chắc chắn cũng không phải loại con gái của gia đình tốt lành gì.

Thế là anh càng thêm không thích cô.

Tận đến khi có một lần, anh thấy Hồ Khả Khả nhảy ở trong hộp đêm quán bar.

Anh không giải thích được phần nộ của mình, xông lên phía trước kéo cô xuống, chất vấn cô lý do.

Cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, dùng một giọng nói nhàn nhạt nói: "Không phải mỗi người sinh ra đều có thể sống dễ dàng như vậy."

Từ sau đó, anh bắt đầu dần dần chú ý tới cô.

Phát hiện ra thành tích học tập của cô thực sự rất tốt, cuộc sống của cô cũng không phải giống như anh tưởng tượng ngập trong vàng son như vậy, đồ ăn cô ăn rẻ nhất nhà ăn, ngồi xe buýt đi học, mặc mặc đến mức hoàn toàn không có dáng vẻ là gái nhảy...

Cho đến ngày ấy, cô cầm di thư của ông uy hiếp anh cưới cô...

Hồ Ý Nhiên tức giận trốn đi, anh đem tất cả phần nộ đều trút lên trên người cô.

Bao Lạc Kỳ luôn lạnh lùng hung ác, buổi tối hôm nay, nhớ lại đủ loại chuyện trước kia, bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước mắt.

Giọt nước mắt này rơi xuống gương mặt của Hồ Khả Khả, Bao Lạc Kỳ nhếch môi, duỗi ngón tay lau đi vệt nước trên mặt Khả Khả.

Ngón tay lưu luyến trên da thịt ấm áp, trải qua thời gian nhiều năm, cô còn nguyện ý lại cho anh một cơ hội yêu cô lần nữa không?

Dường như Hồ Khả Khả nằm trên giường cảm ứng được cái gì, chậm rãi mở mắt ra.

Bao Lạc Kỳ đột nhiên trở mặt nhìn, khó chịu nói: "Xin... Thật xin lỗi, anh lập tức đi ngay!"

Nói xong đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, bỗng nhiên bị Hồ Khả Khả kéo lại một góc áo.

"Khả Khả..."

Còn chưa kịp cảm động, bỗng nhiên trên ngón tay truyền đến đau đớn, cô cắn ngón tay của anh.

Anh đau hít vào một ngụm khí lạnh, lại cười dỗ dành Hồ Khả Khả như cũ.

"Em muốn cắn tôi để xả hận thì cắn đi, chỉ là cái tay này của tôi không da mịn thịt mềm, em lại đau răng."

Bao Lạc Kỳ buông lỏng phần tay cơ bắp, mặc cho Hồ Khả Khả ngậm hai ngón tay của anh, giữa răng môi tới tới lui lui xay nghiền, chỉ chốc lát liền mài ra máu tươi.

Hai mắt Bao Lạc Kỳ nhắm nghiền, một cái tay khác chậm rãi vuốt ve tóc của cô, một lần lại một lần, giống như làm như thế này có thể làm dịu ngón tay đau đớn của anh.

Chất lỏng ấm áp từng giọt lớn rơi xuống trên mu bàn tay của anh, Bao Lạc Kỳ giật mình, bỗng nhiên mở mắt ra, hốt hoảng nói.

"Ôi, sao e lại khóc, có phải thịt quá cứng không cắn nổi hay không, có lỗi quá lần sau vẫn nên đổi một chỗ khác..."

Nước mắt Hồ Khả Khả lại chỉ là rơi rào rào xuống, ánh mắt nhìn bàn tay Bao Lạc Kỳ không nhúc nhích.

Lúc này Bao Lạc Kỳ mới kịp phản ứng, Hồ Khả Khả lần này cắn anh, là cái tay lần trước bị bỏng ở bệnh viện kia.

"Này... Bảo bối, có phải em ghét bỏ nó quá xấu hay không?" Bao Lạc Kỳ lo lắng bắt an hỏi thăm.

Hồ Khả Khả buông lỏng miệng, xoay người đem mặt vùi vào trong chăn, không nói.

"Khả Khả... Bảo bối... Em không sao chứ?" Bao Lạc Kỳ hơi không xác định kêu lên.

"Ra ngoài!" Trong chăn truyền đến hai tiếng buồn buồn.

Thế là Bao Lạc Kỳ đi ra.

Bụng lại hai ngón tay bị thương đi tìm bác sĩ băng bó, bị bác sĩ dùng ánh mắt kinh dị nhìn một lần, hiểu rõ nguyên nhân hậu quả sau đó trịnh trọng nói với Bao Lạc Kỳ.

"Ngài Bạch, bây giờ sức tấn công của mợ chủ quá mạnh, tôi lo lắng cho sự an toàn của ngài."

Vừa băng bó lại hai ngón tay sắp bị cắn đứt, bác sĩ vừa nghiêm túc nói.

Ngược lại Bao Lạc Kỳ lại không thêm để ý, thậm chí trên gương mặt quanh năm lạnh lùng lại xuất hiện một nụ cười quý dị.

"Không sao, Khả Khả hôm nay còn nói chuyện với tôi, chắc chắn là đã nhận ra tôi."

Mặc dù nói với anh là "Ra ngoài", nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến sự lạc quan của Bao Lạc Kỳ.

Bác sĩ nhếch khóe miệng, quyết định từ bỏ việc thuyết phục đối với người trước mắt này.

Sau đó, Bao Lạc Kỳ lại bị cắn.

Nguyên nhân bắt nguồn từ việc Tổng giám đốc Bạch tự tin cho là mợ chủ nhà anh đã nhận ra anh, cho nên ngày hôm sau hấp tấp bụng đồ ăn sáng đến cùng ăn với Hồ Khả Khả.

Lúc anh tốt bụng đem sữa của mình đưa cho Hồ Khả Khả, vội vàng không kịp chuẩn bị lại bị Hồ Khả Khả cắn một cái.

"Á đau!" Bao Lạc Kỳ lập tức kêu lên, Hồ Khả Khả ngậm ngón tay của anh quan sát một hồi lâu, không biết vì sao lại buông ra.

Phải biết rằng thường ngày Hồ Khả Khả cắn tay anh, không cắn tới mức đau răng tuyệt đối không nhả.

Dưới mắt Hồ Khả Khả thế nhưng là lần thứ hai buông tha anh.

Thế là Bao Lạc Kỳ lại càng có lòng tin, cũng không để ý hai cánh tay mình bị cắn đến mức thủng trăm ngàn lỗ, mỗi ngày đều dính lấy Hồ Khả Khả.

Dần dà Bao Lạc Kỳ cũng biết được quy luật, chỉ cần anh đưa cái tay bị bỏng kia ra, Hồ Khả Khả trăm phần trăm sẽ không cắn anh, có lẽ là ký ức ở bệnh viện quá mức khắc sâu, trong đầu còn lưu lại một chút xú là anh tốt.

Có lẽ đã quen với việc có Bao Lạc Kỳ ở bên cạnh, hiện tại Hồ Khả Khả không còn phản ứng anh anh, bảo đi theo liền theo đi.

Hôm nay, là ngày hẹn thời gian làm kiểm tra cho Hồ Khả Khả, so sánh với việc ngày ngày ở trong nhà Bao Lạc Kỳ càng hi vọng cô có thể đi ra ngoài, ngàn đô vạn đô mới đem được bà cô này đến bệnh viện, ai ngờ Hồ Khả Khả nhìn thấy ba chữ "Khoa phụ sản" liền co cẳng chạy!

Chương 31: Khôi phục trí nhớ

Hồ Khả Khả một thân một mình chạy trốn trên hành lang bệnh viện.

Tại sao phải chạy chứ?

Cô không biết.

Cô chỉ biết là cô rất sợ hãi căn phòng nhỏ kia, chỗ đó, dường như có rất nhiều ký ức đau đớn của cô, khiến cô muốn trốn tránh theo bản năng.

Dần dần, người đuổi theo đằng sau cô tựa hồ không thấy nữa, bước chân của Hồ Khả Khả cũng chậm lại, đứng ở cửa một gian phòng bệnh.

Hồ Khả Khả như bị ma xui quỷ khiến vận mở cửa, đi vào.

Gian phòng này có vẻ khác với căn phòng vừa đi qua.

Cô thăm dò một cách tò mò, nơi tầm mắt cô nhìn tới đều bị cháy sém, bên trong còn chồng chất một ít thiết bị y tế vứt đi.

Tại sao lại có một căn phòng như vậy——

Đầu Hồ Khả Khả không có thể hiểu rõ ràng, lúc này ở cửa ra vào truyền đến tiếng người, đó là người muốn bắt cô trở lại ngôi nhà khủng khiếp đó!

Cô rút đầu, vô cùng nhanh nhẹn chui vào trong phòng, nằm dưới giường bệnh viện bỏ hoang.

Nín thở ngưng thần chờ mấy người kia đi qua.

"Rõ ràng là chạy theo hướng này, tại sao không thấy đâu?" Có người nghi ngờ nói.

"Các người đều cẩn thận một chút, không cần làm phu nhân sợ hãi, ông chủ nói, phu nhân không chịu nổi." Có người dặn dò.

"Anh nói phu nhân cũng thật là, mang cô ta làm xét nghiệm sinh con như vậy để làm gì?" tựa hồ có người nói chuyện.

"Suyt, không hiểu chứ nói lung tung, phu nhân ở nơi đó bị ông chủ giết chết bốn đứa con..."

Giọng nói trôi qua, đầu Hồ Khả Khả lại thấy đau một hồi, anh ta giết chết bốn đứa con của cô.

Không đúng, anh ta là ai? Phu nhân là ai?

Ai đã giết con mình?

Hồ Khả Khả ôm cái đầu thống khổ co rúc ở dưới giường, cô cảm giác, cảm thấy cô đã đánh mất thứ gì đó, đó là gì?

Bao Lạc Kỳ lo lắng tìm kiếm trong bệnh viện, hận không thể đào sâu ba thước ở từng góc ngách có khả năng giấu người.

Đều tại anh!

Anh đã quên đây là chỗ đau lòng của Hồ Khả Khả, trong này, anh đã đích thân chấm dứt bốn cuộc đời nhỏ bé trong bụng của Hồ Khả Khả.

"Bao Lạc Kỳ, anh sẽ gặp báo ứng!"

Lúc ấy Hồ Khả Khả nguyên rủa anh như vậy, bây giờ anh đã bị báo ứng rồi.

Mỗi đêm, anh đều bị vô số con ác mộng làm bừng tỉnh, trong mộng bọn nhỏ bị anh giết ôm chân của anh, gọi anh một tiếng ba.

Chờ anh ôm bọn chúng, chúng sẽ ngay lập tức trở thành những con quái vật khủng khiếp, nuốt chửng anh bằng một cái miệng lớn.

Từng bước từng bước tìm kiếm trong gian phòng một cách máy móc, Bao Lạc Kỳ chết lặng suy nghĩ trong đầu, nếu tìm không được, thì từ phòng bệnh này nhảy xuống.

Như vậy, có lẽ Hồ Khả Khả có thể tha thứ cho anh.

Hồ Khả Khả co rúc ở giữa giường, trong lòng hốt hoảng một hồi. Cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cô cảm giác, luôn cảm thấy xung quanh mình rất nóng, dường như có mùi thuốc lá xông vào lỗ mũi, khiến cô khó thở như vậy.

Có chuyện gì với cô vậy?

Mờ mịt mờ to mắt nhìn chằm chằm vào bức tường bị cháy đen trước mắt, và những mảnh vỡ lẻ tẻ thỉnh thoảng lóe lên trong đầu, kèm theo một cơn đau trước mắt như bị kim châm đau nhức.

Trong chốc lát thân cô như bị vây hãm ở bên trong ngọn lửa, bên cạnh có người đang gọi tên của cô.

Trong chốc lát cô quần áo không chỉnh tề nằm sấp trong một cái lồng vàng lớn, bên ngoài chiếc lồng có một người đàn ông mỉm cười kinh khủng với cô.

Đột nhiên cô ngã từ trên cây xuống, xương bàn tay bị vỡ vụn, cô cúi đầu xuống, trông thấy đôi giày của ác ma ngừng ở trước mặt cô...

A —— không cần!

Hồ Khả Khả ôm mạnh lấy đầu, nhưng cái này cũng không có thể giảm bớt cơn đau của cô, vì vậy cô bất tỉnh trong cơn đau dữ dội.

Khi tỉnh dậy một lần nữa, cô vẫn nằm dưới đáy giường nhỏ hẹp, tự hỏi tại sao mình ngủ ở đây, cô từ từ đứng dậy khỏi giường, từ từ chuẩn bị ăn tối.

Hôm nay Đại Cá Tử đưa cơm đến muộn.

Cô đi tới từng bước một, đầu tựa hồ còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc này đúng là buổi tối, mặt trời lặn chiếu qua cửa sổ trên giường bệnh viện đã rỉ sét, mà nó một lớp ánh sáng vàng ấm áp.

Chú ý của Hồ Khả Khả thoáng cái bị hấp dẫn, thậm chí còn vươn tay ra và chạm vào lan can sắt rỉ sét.

Hồ, thoát nhìn thực ấm áp.

"Loảng xoảng loảng xoảng" một tiếng, không biết là tay đụng tới cái gì, gì đó trên tủ đầu giường bị rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Hồ Khả Khả xoay người lại nhặt, lúc nhìn thấy vật kia thì dừng lại.

Đó là một chiếc cốc giữ nhiệt bị cháy và biến dạng, bề ngoài sẫm màu, xuất hiện ngẫu nhiên ở trên tủ đầu giường, bị Hồ Khả Khả không cẩn thận làm rơi xuống đất.

Trong đầu của cô tựa hồ xuất hiện lời nói lúc trời tối.

Đó cũng là vào buổi tối trong một hoàng hôn như vậy.

"Anh có yêu tôi hay không?"

"Không có."

"Một chút thôi."

"Không có."

...

Cả một cốc nước đổ xuống, giọng nói của một người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu.

"Thanh tỉnh chưa?"

Lửa cháy mạnh xen lẫn khói đen sặc người, cả người người đàn ông kia bị thương, tóc bị cắt một nửa, lại nói với cô.

"Nghe đây, tôi đi mở cửa, cô thấy cửa mở liền lập tức chạy ra ngoài biết không?"

"Vậy còn anh?"

"Tôi đương nhiên là chạy theo cô ra ngoài."

Hồ Khả Khả ôm chiếc cốc đã bị vỡ, đột nhiên khóc không thành tiếng.

Bao Lạc Kỳ chợt nghe một tiếng khóc mơ hồ, trong lòng của anh quỳnh lên, đi nhanh vượt lên phía trước.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra từ bên trong, lộ ra Hồ Khả Khả mắt vẫn sưng đỏ.

"Cô —— "

Sát thân luôn mặt lạnh trên thương trường bỗng dờ người đi, đứng trước cửa phòng bệnh tồi tàn này, vẻ mặt co quắp nhìn người trong lòng mình lo lắng nửa ngày.

Một lát sau, thấy cô không có phản ứng, Bao Lạc Kỳ ngây ngốc giơ tay của mình lên, đưa tới một bên miệng Hồ Khả Khả.

"Cần đi!"

Ánh mắt Hồ Khả Khả vốn lạnh lùng trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt.

Cô giơ tay lên, thông thả đẩy lòng bàn tay đầy sẹo của Bao Lạc Kỳ ra.

Không đợi Bao Lạc Kỳ kịp phản ứng, cũng đã cất bước đi ra ngoài.

Mấy tên thủ hạ đi theo chạy tới về mặt ngạc nhiên nhìn Hồ Khả Khả, vẻ mặt táo bón không biết là nên ngăn cản hay là không nên ngăn cản.

Bao Lạc Kỳ làm một cử chỉ dừng lại, biểu cảm trên khuôn mặt anh ta hồi lâu không có thay đổi.

Nhìn về phía ánh mắt Hồ Khả Khả tựa như đang nhìn bảo bối đã mất mà được lại.

"Khả Khả, em có khỏe không?" Bao Lạc Kỳ tựa như nhớ tới cái gì, tiến lên một bước ngăn Hồ Khả Khả lại, để sát mặt vào nhìn cô, sợ rằng tình trạng của cô sẽ xấu đi một lần nữa.

Hồ Khả Khả ngược mắt thấy anh, cặp mắt kia không biết lúc nào đã không có đề phòng, ngược lại mang lên một tia ngốc nghếch và mệt mỏi.

Bao Lạc Kỳ chợt nghe Hồ Khả Khả dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng gọi tên của anh.

"Bao Lạc Kỳ, tôi muốn yên lặng, đừng cho người đi theo."

Đại não của Bao Lạc Kỳ bị suy sụp vài giây, lập tức vui mừng quá đổi, vừa nói một hơi nhiều chữ "Được", vung tay lên để cho thủ hạ lui xuống.

Khả Khả của anh đã tỉnh lại, điều đó cho thấy anh vẫn còn hy vọng!

Nhưng rất nhanh, Bao Lạc Kỳ liền không cho là như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Hồ Ý nhiên điên cuồng trả thù

Hồ Khả Khả gần đây hơi khó chịu.

Từ sau khi cô tỉnh lại, Bao Lạc Kỳ càng suồng sã dính cô khắp nơi hơn so với trước kia, trước kia cố kỵ tính thần của cô trạng thái coi như thu liễm, bây giờ hoàn toàn chính là trơ tráo không có mặt mũi rồi.

Đánh cũng đánh không đi, mắng cũng mắng không đi, Hồ Khả Khả ngẫm nghĩ, quyết định tự mình đi tốt hơn.

Nghĩ tới liền làm, Hồ Khả Khả thừa dịp Bao Lạc Kỳ mua trái cây cho cô, lập tức thu dọn đồ đạc, dự định bỏ đi trước khi anh quay lại.

Ai ngờ vừa đi ra cửa chính đã bị bác sĩ tới kiểm tra theo thông lệ cho cô đựng vào, ngay lập tức bịt mũi và chảy nước mắt, nói là không có xem trọng cô, ngài Bạch sẽ lập tức cho cô từ chức, cô trên có già dưới có trẻ ngóng trông...

Hồ Khả Khả tức giận đến buông lòng rương nhỏ lập tức trở về phòng, "Lạch cạch" một tiếng đóng cửa phòng.

Kỳ thật bây giờ Hồ Khả Khả cũng không bài xích Bao Lạc Kỳ, vô luận là trong trận lửa lớn kia xả thân cứu giúp, hay là trong khoảng thời gian này đối với cô chiếu cố tỉ mỉ, đủ để khiến người tin tưởng là Bao Lạc Kỳ thật lòng muốn ở bên cô.

Cô bài xích chính là bản thân cô.

Tựa như một điều cô tâm tâm niệm niệm nhiều năm, nghĩ việc bạn sẽ trở thành một kẻ điên, và sau khi bạn từ bỏ, bạn đã làm mình xấu hổ.

Loại cảm giác này làm cô có chút không biết làm sao.

Cô không biết muốn dùng cái dạng tâm tình gì đối mặt với sự theo đuổi của Bao Lạc Kỳ.

Dù sao giữa bọn họ đã xảy ra rất nhiều chuyện, không phải một câu thực xin lỗi là có thể xóa bỏ.

Trong phòng sinh hồn dỗi một hồi bụng Hồ Khả Khả đột nhiên phát ra một tiếng kêu lộc cộc.

Đầu cô đau trấn an đứa trẻ trong bụng, trong ngực còn suy đoán một người!

Bất đắc dĩ mở cửa phòng, quả nhiên thấy Bao Lạc Kỳ đã canh giữ ở cửa ra vào, thấy cô mở cửa, ánh mắt sáng lên, vội vàng mời bảo mẫu mang thức ăn lên.

Hồ Khả Khả tức giận liếc mắt nhìn anh, phát hiện cũng không có phát ra nổi uy hiếp gì, sau đó bỏ cuộc và gục vai.

Sau bữa trưa, Bao Lạc Kỳ khuyên mãi cùng Hồ Khả Khả đi dạo trong sân một lúc để tiêu hóa trong chốc lát, lập tức ôm Hồ Khả Khả đến một cái ghế trong sân, lấy ra quyển sách đọc cho cô nghe, tựa rất hay là cách dưỡng thai.

Hồ Khả Khả nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng sưng phồng của mình, trong lòng liền nghĩ tới vấn đề đã suy nghĩ một vạn lần.

Bao Lạc Kỳ rốt cuộc có biết đứa trẻ là của ai hay không?

Nhìn Bao Lạc Kỳ nghiêm túc đọc cuốn sách khai sáng cho em bé chưa chào đời trong bụng, giọng đọc thông thả trầm thấp ưu nhã mà có tiết tấu từ trong miệng anh đi ra.

Giọng đọc của Bao Lạc Kỳ dần dần hạ xuống, nhìn Hồ Khả Khả đang cúi đầu và ngủ thiếp đi, một tình yêu nặng trĩu dâng lên trong mắt anh.

Đứng dậy hôn cái trán Hồ Khả Khả một chút, sửa thẳng đầu cô, Bao Lạc Kỳ liền vào nhà, chuẩn bị cho Hồ Khả Khả một chiếc chăn mềm mại sang trọng.

Trong sân không lớn chỉ còn lại có Hồ Khả Khả đang ngủ, ngáy một mình.

Có tiếng lá cây xào xạc truyền đến, đôi mắt Hồ Khả Khả nửa mở nửa khép, mơ mơ màng màng gọi một tiếng: "Bao Lạc Kỳ".

"Ha ha."

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng phụ nữ cười trào phúng, Hồ Khả Khả đột nhiên mở mắt ra, đã thấy cô gái kia là em cùng cha khác mẹ Hồ Ý Nhiên đang đứng ở trước mặt cô.

Hồ Khả Khả cảnh giác bảo vệ bụng của cô, sau khi quay đầu quan sát bốn phía, phát hiện không có một bóng người mới hỏi Hồ Ý Nhiên.

"Cô vào bằng cách nào?"

Giờ phút này Hồ Ý Nhiên vô cùng chật vật, liên tiếp mất đi hai cây đại thụ là Lý Mục Bình và Bao Lạc Kỳ, những người đòi nợ kia lại tìm tới cửa, hại cô đông trốn tấp nập, rình ở cửa nhà Bao Lạc Kỳ hơn mười ngày, mới khiến cho cô thừa cơ hội lên đến.

Hồ Khả Khả nhìn ánh mắt của cô rõ ràng mang theo địch ý, Hồ Ý Nhiên lại giống như thay đổi sắc mặt, chỉ thấy cô đi về phía trước hai bước: "Bùm" một tiếng quỹ xuống trước mặt Hồ Khả Khả.

Giống như Hồ Khả Khả trong lúc mơ mơ màng màng nghe được tiếng cười lạnh cũng không đến từ lúc cô bình thường.

"Chị ơi, xin hãy cứu em, em sẽ bị bọn chúng giết chết."

Hồ Khả Khả nhìn Hồ Ý Nhiên quỳ gối dưới chân, ngay từ đầu bị giật mình, về sau cũng bình tĩnh lại, lạnh lùng nói.

"Chỉ sợ cô tìm lộn người, ở đây không có chị của cô."

Ai ngờ Hồ Ý Nhiên quỳ lệch về phía trước hai bước, khóc sụt sùi nói: "Chị là chị của em, là chị, em cũng không dám đoạt anh Lạc Kỳ với chị nữa rồi, cầu xin chị cứu em, em thật sự không thể bị bọn họ bắt đi."

Hồ Khả Khả nhìn "em gái" hèn mọn quỳ gối trước mắt dưới chân cô, nở nụ cười tự giễu trên khóe môi.

"Cô muốn tôi làm sao cứu cô? Như ba năm trước đây đưa cô ra nước ngoài, thể thân cô gả cho Bao Lạc Kỳ, sau đó dùng thủ đoạn làm cho Bao Lạc Kỳ hận tôi tra tấn tôi?"

Hồ Ý Nhiên liếc mắt liếc đầu: "Em không dám, thật sự không dám."

Hồ Khả Khả khẽ thở dài một hơi, đột nhiên có chút thương cảm, hỏi.

"Cô nợ bọn họ bao nhiêu?"

Hồ Ý Nhiên duỗi ra hai ngón tay.

"Sáu tỷ?"

"Không phải..."

Hồ Khả Khả mở to hai mắt nhìn.

"Sáu mươi tỷ?"

"Sáu... sáu trăm tỷ." Miệng Hồ Ý Nhiên run rẩy nói ra.

Lúc này Hồ Ý Nhiên mới nhận thấy có điều gì đó không ổn với cô ta, cô ta tựa hồ gầy quá đỗi, hốc mắt lõm thật sâu, xem ra giống như là...

"Cô không phải là đang nghiện thuốc phiện chứ?" Hồ Khả Khả đột nhiên hỏi.

Hồ Ý Nhiên chấn động, lập tức thề thốt phủ nhận.

Trong lòng Hồ Khả Khả nghi ngờ càng ngày càng sâu, vừa đứng dậy vừa nói: "Không được, nếu cô nghiện thuốc phiện tôi có thể tìm người tới giúp cô cai nghiện, nhưng cô phải đáp ứng tôi, sau này những người cô tiếp xúc đều phải cắt đứt cho tôi."

Lúc này Hồ Ý Nhiên giữ tay cô lại, không biết đã đứng lên lúc nào, nói với cô: "Em không cai nghiện."

Hồ Khả Khả hất tay của cô ra.

"Vậy cô đừng tới tìm tôi!"

Hất lên như vậy không có thoát khỏi, Hồ Ý Nhiên nắm chặt tay áo của cô như cũ, trên mặt không biểu lộ dăm lệ thê thảm nữa, mà là mang lên nụ cười Hồ Khả Khả quen thuộc.

"Đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt, con trong bụng chị của ai em cũng biết rõ."

Hồ Khả Khả nhìn cô ta trở mặt trong nháy mắt, khối đá lớn trong đáy lòng cũng chậm rãi rơi xuống, sự cảm thông vừa rồi đã hoàn toàn bị cô xóa sạch.

Cô xoay người, đôi mắt trong suốt chăm chăm vào Hồ Ý Nhiên, giống như đang ngó chừng thứ gì đó bản thủ.

"Thật là một Bạch Nhãn Lang nuôi không quen."

Không muốn cùng cô nhiều lời, Hồ Khả Khả dùng sức tránh thoát tay của cô ta, bước về phía phòng khách một cách vội vàng.

Nơi này cách phòng khách chỉ có mười bước, từ cửa sổ sát đất cách phòng khách tựa hồ có thể nhìn đến Bao Lạc Kỳ cầm lấy thảm trên ghế sa lon, đang chuẩn bị xoay người.

"Chị ơi, chị có thực sự không lo lắng anh Lạc Kỳ biết rõ đứa trẻ trong bụng chị thật ra là con hoang không?"

Người ở sau Hồ Ý Nhiên lại một lần nữa uy hiếp.

Hồ Khả Khả khẽ bực mình, ném một câu.

"Ai nói với cô đứa trẻ trong bụng tôi không phải của anh ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hại người cuối cùng hại mình

Hồ Khả Khả vút xuống những lời này cũng sắp bước đến phòng khách.

Trong lòng âm thầm buồn bực, nói đứa trẻ trong bụng cho Bao Lạc Kỳ hay không, chỉ sợ sau khi anh biết đối với cô càng thêm không có mặt mũi, từ nay về sau đều không thoát được, không nghĩ tới Hồ Ý Nhiên lại đem cái này đến uy hiếp cô.

Cô không muốn lại cùng cô em gái có nghi ngờ dùn ma túy trước mắt có quá nhiều dây dưa.

"A... Tại sao có thể như vậy!" Hồ Ý Nhiên như bị kích thích, đánh mạnh tới, trong nháy mắt một túi vải nhỏ che mũi Hồ Khả Khả, bạch phiến bên trong không ngừng chui vào trong lỗ mũi cô.

"Không có khả năng, tiện nhân này! tôi muốn giúp anh Lạc Kỳ giết chết đứa con hoang này!" Hồ Ý Nhiên điên cuồng kêu to, như phát cuồng nhặt lên tảng đá trên mặt đất, bổ nhào tới Hồ Khả Khả đập mạnh trên bụng cô.

"Khả Khả!" Tiếng gầm lên gần dữ truyền đến, lập tức Hồ Khả Khả cảm thấy một lực mạnh đánh vào trên người Hồ Ý Nhiên, trước mắt của cô bởi vì hút vào quá nhiều lượng bạch phiến bắt đầu xuất hiện từng hồi choáng váng.

May mắn đứa bé không có việc gì.

Hồ Khả Khả ý thức không rõ nghĩ đến đó, lập tức yên tâm để cho mình ngất xỉu đi.

Bao Lạc Kỳ vừa cảm thán, xoay người liền nhìn đến một màn kinh hồn như vậy, thiếu chút nữa anh sợ tới mức hồn bay phách tán.

Sau khi kiểm tra hơi thở của Hồ Khả Khả xác định chỉ là ngất đi, anh mới cố gắng làm cho tay của mình không run rẩy quá mạnh như vậy.

Lấy thảm tới bao lấy Hồ Khả Khả, Bao Lạc Kỳ quỳ một chân xuống đất, đang chuẩn bị ôm cô, ánh mắt bỗng nhiên liếc một ít bột phấn trắng rơi trên mặt đất.

Anh nhướng mày, vươn ngón tay sờ thử, lập tức đặt ở trên mũi người.

Lập tức sắc mặt đại biến, đôi mắt đen của anh nhìn thẳng Hồ Ý Nhiên, trong nháy mắt phát điên làm cho Hồ Ý Nhiên cho rằng anh muốn ăn sống nuốt tươi cô.

"Cô lại dùng thuốc phiện đối với cô ấy?" Bao Lạc Kỳ hỏi, giọng anh lạnh giống như một khối băng.

Lúc này thủ hạ cũng đuổi tới, Bao Lạc Kỳ ôm lấy Hồ Khả Khả đang hôn mê, cũng không quay đầu lại rời đi.

"Trời cô ta lại."

Hồ Ý Nhiên bị dẫn tới phòng tiếp khách của nhà họ Bạch, bị ném xuống chân Bao Lạc Kỳ như một con chó chết.

Bao Lạc Kỳ híp mắt nhìn cô, mặt không biểu tình hết lần này tới lần khác làm cho Hồ Ý Nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cô nửa quỳ trước mặt Bao Lạc Kỳ, đánh bạo kéo góc áo của anh.

"Anh Lạc Kỳ, thực xin lỗi, em chỉ là, chỉ là..." Cô cố gắng giải thích với Bao Lạc Kỳ chuyện vừa mới làm đối với Hồ Khả Khả.

"Chỉ là cái gì? Giúp tôi nhẹ nhàng diệt trừ đứa trẻ trong bụng gọi là con hoang sao?" Giọng Bao Lạc Kỳ lạnh lùng giống như băng, không có biến động nào cả.

Mắt Hồ Ý Nhiên sáng rực lên, khuôn mặt quá gầy gò đỏ bừng lên.

"Đừng đừng đừng, anh Lạc Kỳ, chúng ta kết giao nhiều năm như vậy, em không thể trơ mắt nhìn anh đội nón xanh nha... Hu hu hu."

Dựa trên sự hiểu biết của Hồ Ý Nhiên đối với Bao Lạc Kỳ nhiều năm như vậy, người đàn ông này mạnh mẽ, kiêu ngạo, tự phụ, nắm đó bởi vì không tình nguyện cưới Hồ Khả Khả, vì vậy trong những năm sau đó điên cuồng trả thù, bây giờ cũng tuyệt đối không thể cho phép mình giúp người đàn ông khác nuôi con.

Có lẽ người đàn ông khác có thể vì cái gọi là yêu mà thỏa hiệp, nhưng Bao Lạc Kỳ tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì anh quá kiêu ngạo rồi.

Cẩn thận dò xét sắc mặt Bao Lạc Kỳ, Hồ Ý Nhiên nở một nụ cười khát vọng ở nơi vô hình, chỉ cần Bao Lạc Kỳ có thể đồng ý với cô, cô có thể...

"Anh Lạc Kỳ, em không có ý định can thiệp vào chuyện cảm tình của anh, chỉ giữ lại đứa bé này, quả thực chính là làm cho anh hổ thẹn, anh chỉ cần xóa sạch đứa trẻ, có một đứa khác với chị em thì tốt rồi, em thích anh nhiều năm như vậy, không thể trơ mắt nhìn anh ——"

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Em khiến anh quá thất vọng

“Trùng mắt nhìn tôi làm gì?” Bao Lạc Kỳ cắt lời Hồ Ý Nhiên, ánh mắt lộ ra lạnh lẽo thấu xương: “Trùng mắt nhìn tôi cây rụng tiền này sẽ bay đi sao? Hay là trùng mắt nhìn Hồ Khả Khả tốt hơn cô”

Hồ Ý Nhiên tròn to hai mắt, lập tức liền nhanh chóng phủ nhận.

“Không, không phải như vậy, anh nghe em nói...”

Bao Lạc Kỳ nhắm mắt lại, giống như muốn cắt đứt gì đó của quá khứ, thờ dài thật sâu.

“Hồ Ý Nhiên, cô khiến tôi quá thất vọng”

Sắc mặt Hồ Ý Nhiên xanh rồi lại trắng, như bị sét đánh, cứng nhắc người nhìn Bao Lạc Kỳ đang nhắm mắt.

Bao Lạc Kỳ lại không nhúc nhích, lúc mở miệng lại như nhớ ra gì đó.

“Ồ cùng em nhiều năm như vậy, anh nên sớm nhìn ra. Chẳng qua là trong trí nhớ của anh luôn nhớ đến lần đầu tiên em cứu anh, cho nên lúc em một lần lại một lần hãm hại Khả Khả, anh một lần lại một lần giả bộ mình không biết, giả bộ bạn gái anh qua lại nhiều năm như vậy là một cô gái lương thiện...”

“Cho dù sau này anh biết em làm chuyện đó, anh cũng luôn nghĩ đến tình cảm nhiều năm như vậy, không muốn nghe không muốn quan tâm, không ngờ...”

“Hồ Ý Nhiên, lá gan cô ngày càng lớn.”

Hồ Ý Nhiên chợt ngẩn ra, cô không nghĩ tới những thủ đoạn kia của mình hóa ra đã sớm rơi vào mắt Bao Lạc Kỳ, chẳng qua là Bạch Lân Khinh nhớ đến tình cảm nhiều năm không muốn tính toán với cô, mà cô bây giờ, tự tay cắt đứt chút tình cảm đó.

Hồ Ý Nhiên khóc thất thanh, cô nằm sấp trên mặt đất nước mắt nước mũi giàn giụa, nhưng không quên vươn tay kéo Bao Lạc Kỳ.

“Anh Lạc Kỳ, em sai rồi, cầu xin anh đừng bỏ em được không? Em... em thiếu bọn họ rất nhiều tiền, bọn họ muốn bán em sang Việt Nam làm gái.”

“Anh Lạc Kỳ, xin anh cứu em, em cũng không dám nữa, anh và chị sẽ cùng nhau sống hạnh phúc, em nhất định sẽ lần đi thật xa, không quấy rầy cuộc sống của các người nữa, chỉ cần anh giúp em trả nợ...”

Bao Lạc Kỳ lại hất tay cô ra, lạnh lùng nói: “Năm đó cô cũng quỳ xuống đất như vậy cầu xin Khả Khả sao?”

Hồ Ý Nhiên liều mạng lắc đầu.

Lúc này, thuộc hạ của Bao Lạc Kỳ gõ cửa một cái, Bao Lạc Kỳ giống như biết chuyện gì xảy ra, trầm giọng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng khách bị mở ra, thuộc hạ mang tới một người đàn ông cao gầy.

Người này, chính là chủ nợ của Hồ Ý Nhiên, trùm buôn thuốc phiện nổi tiếng nhất Châu Á, có thể khiến anh ta tự mình tới nhận người, xem ra Hồ Ý Nhiên thật sự nợ không ít tiền.

Màu da người nợ rất trắng, cả người không có bao nhiêu thịt, nhìn giống như một cậu ấm ốm yếu.

Lúc anh ta tiến vào ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Hồ Ý Nhiên nằm trên đất, sau đó thờ ơ liếc qua, chào hỏi Bao Lạc Kỳ một tiếng.

Bao Lạc Kỳ thể nào cũng được gạt đầu một cái.

Mặc dù nhà anh ta kinh doanh hỗn tạp, nhưng không dính đến ma túy, đây cũng là lí do người này có thể bước vào nhà họ Bạch.

Nhưng cũng vì nước sông không phạm nước giếng, Bao Lạc Kỳ cũng không có hứng thú giữ mối quan hệ tốt với kẻ ngoan độc.

Ngược lại người nợ không vì Bao Lạc Kỳ vô lễ mà tức giận, mà có vẻ tính khí rất tốt cười cười, ra hiệu thuộc hạ trói Hồ Ý Nhiên lại.

Nếu như nói Hồ Ý Nhiên thấy Bao Lạc Kỳ chẳng qua là sợ, vậy thì khi nhìn thấy người đàn ông cao gầy đó đi tới có thể gọi là kinh hoàng.

“Không, tôi không muốn. Tôi không muốn.” Cô kịch liệt giãy giụa, hốc mắt đỏ lên gọi Bao Lạc Kỳ: “Anh Lạc Kỳ, cứu em, anh Lạc Kỳ, anh không muốn em nữa sao?...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Đứa trẻ là của quán mực bình

Hồ Ý Nhiên giãy giụa rõ ràng không có hiệu quả, hai người sau lưng người đàn ông cao gầy đi lên, thuần thục trói lấy Hồ Ý Nhiên, cuối cùng thậm chí thô lỗ nhét miệng cô lại.

Bao Lạc Kỳ lạnh lùng nhìn tất cả những chuyện này, vẻ mặt lạnh lùng như băng sương vạn năm không thay đổi.

Người đàn ông cao gầy kia xoay người nói tiếng cảm ơn với Bao Lạc Kỳ.

“Cảm ơn Tổng Giám đốc Bạch đàm lại tiện lợi cho tôi, không biết người phụ nữ này có quan hệ thế nào với tổng Giám đốc Bạch? Nếu là người của anh, khoản nợ của cô ta với tôi ngược lại có thể xóa bỏ, cũng coi như là bán cho tổng Giám đốc Bạch chút mặt mũi.”

Hồ Ý Nhiên bị bịt miệng lại trong mắt toát ra vẻ mừng như điên, ánh mắt nhìn về phía Bao Lạc Kỳ mang theo cầu xin hết sức.

Nhưng Bao Lạc Kỳ cũng không thèm nhìn cô một cái, lạnh giọng nói: “Tôi không có quan hệ gì với cô ta cả.”

Người đàn ông cao gầy nghe Bao Lạc Kỳ nói, âm thầm thất vọng một hồi.

600 tỷ đối với anh ta không là gì, nếu có thể dựng mối quan hệ với Bao Lạc Kỳ chính là vụ mua bán không lỗ vốn, ai ngờ người phụ nữ này lại vô dụng như vậy.

Nghĩ tới đây, anh ta không lạnh không nóng trừng Hồ Ý Nhiên một cái.

Người phụ nữ ngu xuẩn, muốn giờ trở lại nhát gan như chuột, hết lần này tới lần khác lòng tham lớn hơn trời, nếu tổng Giám đốc Bạch không muốn bảo vệ cô ta, vậy thì không thể làm gì khác hơn là bán cô ta qua Việt Nam rồi.

Trong lòng biết không thể xây dựng quan hệ với Bao Lạc Kỳ, người đàn ông cao gầy cũng không muốn đắc tội với ông lớn trong giới kinh doanh, cảm ơn lần nữa liền mang Hồ Ý Nhiên ra ngoài.

Đến nỗi từ nay về sau Hồ Ý Nhiên sẽ gặp chuyện gì, lại sẽ gặp được chuyện gì, Bao Lạc Kỳ cũng không quan tâm.

Bao Lạc Kỳ đứng tại chỗ nhìn nắng chiều một hồi, sau đó chuyển bước, đi tới phòng ngủ của Hồ Khả Khả.

“Ngài Bạch, thật may phu nhân phản kháng kịch liệt, chỉ hít một chút, sau khi tỉnh lại quan sát một thời gian liền tốt, hẳn là không có vấn đề gì lớn.” Bác sĩ riêng nói.

“Đứa bé thì sao?” Bao Lạc Kỳ hỏi.

“Đứa bé... Đứa bé cũng không đáng ngại.” Bác sĩ có chút do dự nói, lúc bị Bao Lạc Kỳ gọi tới anh ta cũng nghe được một chút, dường như phu nhân mang thai không phải con của ngài Bạch đây.

Điều này khiến bác sĩ có chút không nắm bắt được thái độ của Bao Lạc Kỳ.

Bao Lạc Kỳ phát tay một cái ra hiệu bác sĩ đi xuống, chờ khi bác sĩ đi tới cửa lại gọi anh ta lại: “Chuyện của phu nhân, không nên nói lung tung.”

Bác sĩ nơm nớp lo sợ rời đi.

Bao Lạc Kỳ ngồi bên cạnh giường của Hồ Khả Khả, dưới ánh nắng chiều nhìn người yêu mất đi mà tìm lại được đang nhắm mắt, ánh mắt cũng biến thành dịu dàng.

Anh cầm cổ tay trắng nõn của Hồ Khả Khả, giống như rót cuộc nghĩ thông suốt điều gì đó, bắt đầu từ từ bọc bạch với cô.

“Mấy năm qua anh vẫn luôn lừa mình dối người, thật ra thì lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền có chút thích em. Sống tùy ý như vậy trước giờ anh chưa từng thấy, giống như một đốm lửa, khi đó có thành kiến với em, nhưng thật ra là ghen tỵ, rốt cuộc không gặp em những năm đó, cuộc đời anh cho tới nay sẽ vô cùng nhạt nhẽo.”

“Thật xin lỗi. Anh giao em gái em cho Độc Kiêu, anh không biết em có hận anh không, nhưng vì an toàn sau này của em, anh nhất định phải làm như vậy.”

“Cô ta nói con em là của Quán Mực Bình...”

Lúc này mí mắt Hồ Khả Khả giật giật, Bao Lạc Kỳ đắm chìm trong kí ức không chú ý tới, vẫn lằm bằm như cũ.

“Khi anh biết được tin này, trong lòng anh giống như bị nổ tung, xin lỗi, xin lỗi, anh không có cách nào rộng lượng như vậy.”

Anh không chú ý tới, trên giường bệnh, Hồ Khả Khả đang nhắm mắt, đốt ngón tay hơi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh có thể cắt

“Khả Khả, bác sĩ nói cơ thể em không thể chịu đựng được bất kì cuộc phẫu thuật nào nữa, anh không dám... không dám bắt cơ thể em mạo hiểm nữa. Anh biết lúc đó em nhất định đau lòng không muốn sống nữa, đứa bé này không nhất định là em muốn, nhưng xin em nhất định phải bảo trọng thân thể.”

Bao Lạc Kỳ mím môi, tiếp tục run rẩy nói: “Coi như là vì anh có được không?”

Nói xong câu này anh tự giấu cười một tiếng: “Anh có tư cách gì nói với em lời như vậy chứ? Coi như là vì bản thân em có được không? Dù sao nó cũng là máu thịt của em, anh nhất định xem nó là con mình mà đối xử, sau này nó chính là con chúng ta có được không?”

“Ai muốn xem nó làm con anh?”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến giọng Hồ Khả Khả, Bao Lạc Kỳ ngẩn ra, ngẩn đầu nhìn Hồ Khả Khả nằm trên giường bệnh.

“Không... không sao cả, không làm con anh cũng không sao, anh chuyển cổ phần công ty cho em, sau này em muốn mang nó đi đâu thì đi đó, anh...”

Lời còn chưa dứt Hồ Khả Khả đã cười khanh khách nhìn anh, nói: “Ai nói đứa bé này không phải là của anh?”

Bạch Lãnh Khinh hồi lâu không phản ứng kịp, anh khinh ngạc nói: “Em không cần sợ, anh sẽ đối tốt với nó.”

Hồ Khả Khả không nhìn được nữa rút gối đập Bao Lạc Kỳ.

Một giờ sau.

“Em nói thật sao? Thật sự là con của anh?” Bao Lạc Kỳ đứng trong phòng, không ngừng đi tới đi lui, sau đó liền cầm hai tay Hồ Khả Khả, ánh mắt lấp lánh hỏi.

“Không phải.” Hồ Khả Khả lạnh lùng nói.

“Ách, không phải cũng không sao.” Bao Lạc Kỳ gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng nói.

“Anh sẽ coi nó như con mình mà nuôi.”

Hồ Khả Khả: “Tôi đồng ý để anh nuôi nó khi nào?”

Bao Lạc Kỳ: “Không sao cả, anh không ngại.”

Hồ Khả Khả phát điên.

Không ngại?

Không ngại mà anh ở trước giường tôi, ôm tay tôi khóc như hoa lê dính hạt mưa, giống như tôi ức hiếp anh sao?

Không ngại mà anh lại dùng vẻ mặt ghét bỏ xem như tôi mù sao?

Hoặc Khinh Khinh âm thầm liếc mắt, hít sâu một hơi đối diện với người đàn ông nghĩ một đường nói một nẻo này.

“Nghe đây, đứa bé này là của tôi, tôi không phát sinh bất kì quan hệ nào với Quán Mộc Bình, anh muốn tin hay không tùy anh. Còn chuyện anh nói nuôi hay không nuôi, tôi không định giao con mình cho người khác nuôi.

Lần này Bao Lạc Kỳ thật sự mắc nghẹn, ngơ ngắc đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hồ Khả Khả lười nói chuyện với người giống như bị sét đánh này, cô sờ bụng một cái, có chút vui mừng vì đứa bé này khỏe mạnh, dày vò như vậy cũng không sinh non, xem ra đã định có duyên với cô.

Khoảng thời gian bị Quán Mực Bình giam giữ, có mấy lần Quán Mực Bình muốn xâm phạm cô, đều bị cô dùng mọi cách tránh thoát, lần cuối cùng, lúc Quán Mực Bình nhận không được muốn cưỡng bức cô, Bao Lạc Kỳ tới.

Cô dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn người đẹp trai như thiên thần lại lộ ra vẻ mặt sững sờ, không nhận được cười lên.

Lúc này Bao Lạc Kỳ mới phản ứng được, dưới trạng thái mừng như điên anh muốn tiến lên ôm Hồ Khả Khả một cái, sờ đứa con còn chưa ra đời của mình một cái.

Ai ngờ Hồ Khả Khả lách mình tránh thoát, quay đầu nhử mảy nhìn anh.

“Vừa rồi anh nói đem cổ phần công ty, còn có tất cả sản nghiệp sang tên cho tôi đúng không?”

Bao Lạc Kỳ gật đầu: “Nếu em cảm thấy cũng không đủ, anh đem...”

“Ai, dừng lại.” Hồ Khả Khả ra hiệu một cái, khóe môi lộ ra nụ cười ranh mãnh.

“Bây giờ nhà là của tôi, anh có thể dọn dẹp rồi rút.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Khả khả, em đừng quá nhạy cảm

Hai năm sau.

Trên con phố buôn bán sầm uất nào đó của thành phố A, một đôi tình nhân nhận lấy kẹo hồ lô từ tay ông lão bán kẹo hồ lô, xoay người cảm thấy dưới chân đá phải gì đó, thiếu chút nữa liền ngã nhào.

Cô gái nhìn giống như sinh viên lão đạo một cái, thật may được bạn trai bên cạnh đỡ, kinh ngạc nhìn dưới chân.

Không ngờ thấy một bé trai, cũng chỉ mới một hai tuổi, bị cô gái kia vô tình đá phải ngã xuống đất cũng không khóc, tự bò dậy, đôi mắt như hai quả nho đen nhìn chăm chăm – kẹo hồ lô trong tay cô gái kia.

Cô gái không chú ý tới ánh mắt tha thiết của cục bột nhỏ, vừa cúi đầu liền thấy đáng yêu như ngọc như tuyết, không nhận được liền đưa tay nheo một cái.

“Em tên là gì? Vừa rồi ngã có đau không?”

Cục bột nhỏ lắc đầu, cái miệng nhỏ nhún vênh lên, sau đó giống như quyết định mà cúi đầu, ồm ồm nói: “Xin lỗi chị, là em vấp phải chịu.”

Cô gái sững sờ, trong lòng vừa nghĩ sao đứa bé này lại thông minh hiểu chuyện như vậy, vừa cong lên nụ cười: “Không sao, ba mẹ em ở đâu? Một mình em ra ngoài rất nguy hiểm.”

Lúc này, một giọng nam trầm thấp ưu nhã xuất hiện trên đầu cô.

“Xin lỗi, Niên Niên nhà chúng tôi làm phiền cô rồi.”

Cô gái ngẩng đầu, nháy mắt bị người đàn ông trước mặt làm mù mắt.

Người này thân hình cao lớn, mắt phượng, sống mũi cao, môi mỏng, đường cong gương mặt mạnh mẽ mà lưu loát, tròng mắt đen nhánh giống như hồ nước sâu, giống như nháy mắt có thể hút cô vào đó.

Tiểu thị tươi cười thường thấy trên Internet, lần đầu tiên nhìn thấy người khác giới có đủ mùi vị đàn ông như vậy, cô gái nói không nên lời, chỉ lo thưởng thức người đàn ông đẹp trai trước mắt.

Bạn trai là gì? Không tồn tại.

Bao Lạc Kỳ cong môi, liền biết phản ứng này.

Hết lần này tới lần khác cộp cái nhà bọn họ đều không bị sắc đẹp chói mắt của anh ảnh hưởng chút nào, thật thất bại.

Trong lòng anh bắt đầu than thở lần thứ mười ngàn lẻ một.

Sau đó ngồi xổm xuống nửa ôm lấy cục bột nhỏ trước mắt, dịu dàng nói:

“Niên Niên, có nói xin lỗi với chị đây không?”

Cục bột nhỏ tên Niên Niên gật đầu một cái, có chút không thôi nhìn kẹo hồ lô mà cô gái cầm, lại nhìn Bao Lạc Kỳ, sau đó tiến tới rí tai Bao Lạc Kỳ mấy câu.

Bao Lạc Kỳ bắt đầu nhìn bé một cái, ngay sau đó gật đầu một cái.

Sau đó cục bột nhỏ liền đi về phía cô gái, cầm mấy đồng xu nắm chặt trong tay, nhút nhát nói: “Chị, em có thể mua kẹo hồ lô của chị không?”

Cô gái cười, nhét kẹo hồ lô vào tay cục bột nhỏ: “Chị còn tưởng có chuyện gì, này, chị cho em, ai bảo em đáng yêu như vậy chứ?”

Mắt cục bột nhỏ sáng rực lên, lập tức hôn lên mặt cô gái một cái, mặt mày hơn hờ nói: “Cảm ơn chị.”

Cô gái bị cục bột nhỏ đáng yêu như vậy hôn một cái, trong lòng liền vui vẻ, kéo tay bạn trai mình tạm biệt Niên Niên.

Niên Niên tiến lên nhét đồng xu vào tay cô gái kia, nghiêm túc nói: “Mẹ không muốn Niên Niên xin đồ ăn của người khác.”

Cô gái sững sờ một chút, sau đó liền nhận lấy đồng xu trong tay, cười nói: “Em thật là đứa bé ngoan, vậy chị nhận, tạm biệt.”

“Tạm biệt chị.” Niên Niên vẫy cánh tay bé nhỏ nói.

Ngay sau đó cầm cây kẹo hồ lô còn dài hơn đầu mình lao đảo đi tới bên Bao Lạc Kỳ, đưa tới trước mặt Bao Lạc Kỳ.

“Ba, ba ăn trước đi.”

Bao Lạc Kỳ cắn một miếng son tra, vồ vồ cái đầu nhỏ của bé, ra hiệu bé tự mình ăn.

Niên Niên mặt mày hơn hờ liếm liếm, sau đó ánh mắt hạnh phúc cũng hép lại.

“Ba, thật ngọt.”

Bao Lạc Kỳ nửa ngồi như cũ, ngăn dòng người đến người đi bên ngoài cánh tay mình, có chút cưng chiều nói: “Nhưng con phải ăn nhanh lên chút, thật vất vả mẹ con mới chịu cho ba vào nhà, nếu biết ba cho con ăn những thứ linh tinh này nói không chừng lại đuổi ba ra ngoài.”

Đúng vậy, sau khi Niên Niên ra đời một tháng, sau khi Bao Lạc Kỳ mặt mày dần dần kể lễ tầm quan trọng của người cha trong gia đình với Hồ Khả Khả, rốt cuộc Hồ Khả Khả cũng cho phép anh vào nhà.

Có điều chẳng qua là nhà ý trên mặt chữ mà thôi, bây giờ Bao Lạc Kỳ chỉ tương đương nhân vật vú em đảm nhiệm vai “người cha” mà thôi.

Nghe Bao Lạc Kỳ nói, lại nghĩ tới bộ dạng mẹ đen mặt, nhóc con thuần thực ăn kẹo hồ lô trong tay, Bao Lạc Kỳ sợ bé ăn nhiều không tốt, thuận tiện giúp bé ăn một nửa.

Lau lau cái miệng nhỏ nhắn, sau khi chắc chắn không để lại bất kì “tội chứng” nào, nhóc con cùng ba mình hai mắt nhìn nhau một cái, vui sướng theo ba mình lên xe trở về nhà.

“Mẹ, chúng con về rồi.” Mới vừa xuống xe, nhóc con liền nhanh chóng chạy thật nhanh tới bên cạnh Hồ Khả Khả đang tưới hoa trong sân.

Hồ Khả Khả thả bình nước trong tay xuống, ngồi xổm xuống ngênh đón nhóc con nhảy bổ vào lòng.

“Ôi trời, hôm nay đi đâu chơi vậy?” Hồ Khả Khả hôn nhóc con một cái, cười híp mắt hỏi.

“Ba đưa con đi rất nhiều nơi vui chơi, thuyền hải tặc có thể bay, ngựa gỗ có thể quay vòng vòng, còn có rất nhiều trò chơi Niên Niên chưa từng thấy.”

Hồ Khả Khả nghe con trai bé từng đầu ngón tay đếm từng nơi đã đi, trong đầu nghĩ Bao Lạc Kỳ coi như có chút chừng mực, không mang bé đi chơi thứ kích thích.

Niên Niên sinh ra cơ thể liền yếu hơn những đứa trẻ khác, cho nên Hồ Khả Khả liền đặc biệt chú ý, rất sợ để con bị đụng bị ngã.

Đồ ăn bên ngoài cô cũng rất ít khi cho phép con ăn, luôn cảm thấy không quá vệ sinh, con ăn không tốt.

Vừa thoáng qua suy nghĩ này, Hồ Khả Khả đã nghĩ thấy vị ngọt, cô ngửi một cái, sắc mặt dần cứng lại.

“Niên Niên, ba con cho con ăn gì?”

Niên Niên chớp chớp đôi mắt to, mặt đầy vô tội nói: “Không có, ba chỉ cho Niên Niên ăn hai cái bánh quy nhỏ mẹ làm.”

Hồ Khả Khả nhìn Niên Niên, giọng mang theo mấy phần nghiêm túc.

“Mẹ không thích trẻ con nói dối.”

“Ừm ừm, liền ăn một ít kẹo hồ lô.”

Niên Niên dùng ngón tay út so sánh, cẩn thận nhìn sắc mặt Hồ Khả Khả.

Sắc mặt Hồ Khả Khả đã không thể dùng từ “nghiêm túc” để hình dung, cô thở dài, nói: “Niên Niên, con khiến mẹ thật thất vọng.”

Nói xong liền buông tay Niên Niên, đứng dậy muốn rời đi.

“Oa, mẹ...” Niên Niên “oa” một tiếng khóc lên.

Lúc này Bao Lạc Kỳ vừa mới để quần gia cát đồ mua được xong nhanh chóng chạy tới cứu giá.

“Em làm gì vậy, không phải con chỉ ăn một cái kẹo hồ lô thôi sao?” Anh kéo tay Hồ Khả Khả, kéo cô quay lại.

Trong nháy mắt Hồ Khả Khả cũng kích động, cô lớn tiếng nói với Bao Lạc Kỳ: “Anh thì biết cái gì chứ? Anh có biết nó vừa sinh ra đã sắp chết không? Anh có biết sức miễn dịch của thằng bé thấp hơn những đứa trẻ khác rất nhiều không? Anh cảm thấy ăn một cái kẹo hồ lô không sao, nói không chừng trong đó có vi khuẩn có thể lấy mạng con anh có biết không?”

Dường như Bao Lạc Kỳ cũng bị chọc giận, anh siết chặt tay Hồ Khả Khả hét lên:

“Phải, anh không biết gì cả, anh chỉ biết con trai anh từ khi sinh ra đến nay chưa từng được vui vẻ như những đứa trẻ bình thường, anh chỉ biết con nhỏ như vậy cứ dựa theo nguyện vọng của em mà sống, ở trên đường giương mắt nhìn chăm chăm kẹo hồ lô trong tay người ta nhưng lại nhớ em dặn dò mà không dám muốn, Hồ Khả Khả, em đừng quá nhạy cảm có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Chúng ta kết hôn đi (đại kết cục)

Dường như Hồ Khả Khả bị tiếng rống giận này gào cho phải tỉnh táo lại, cô hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn Niên Niên ôm đùi mình khóc, hốc mắt không tự chủ được đỏ lên.

“Ô ô ô... Mẹ đừng tức giận có được không? Niên Niên sẽ không ăn đồ ăn bên ngoài nữa, xin lỗi mẹ, oa oa oa...”

Niên Niên từng tiếng khóc thút thít, chọc trái tim Hồ Khả Khả cũng co rút lại.

Cô lau nước mắt của Niên Niên, đôi lấy Niên Niên ôm chặt hơn.

“Niên Niên, bình thường mẹ không đối với con quá nghiêm khắc, thật ra thì...”

“Hu hu hu, không có, Niên Niên biết mẹ vì tốt cho Niên Niên, là Niên Niên không hiểu chuyện, chọc giận mẹ, ô ô ô...”

Hồ Khả Khả xoa xoa mái tóc mềm mại của Niên Niên, nghẹn ngào nói: “Mẹ thừa sống thiếu chết mới sinh ra con, thật sợ con sẽ rời xa mẹ, con có thể hiểu cho mẹ không?”

Đầu nhỏ của Niên Niên chôn trong ngực Hồ Khả Khả, không ngừng gật đầu.

Bao Lạc Kỳ nhìn hai mẹ con ôm nhau bên cạnh, lửa giận trong lòng hấy mắt biến đâu mất, ngược lại dâng lên cảm giác chua chát, dày đặc tê dại ăn mòn trái tim anh, khiến anh từng trận từng trận khó chịu.

Anh biết, Hồ Khả Khả làm vậy, là do bóng ma mấy năm trước anh để lại cho cô.

Cho dù mấy năm nay anh hết sức bù đắp cho cô, vết sẹo vẫn ở đó, khiến Hồ Khả Khả hận không thể nắm chặt tất cả những thứ có thể nắm chặt bên người.

Anh không thể cho cô một người đàn ông có thể cho cô cảm giác an toàn.

“Hai người nói chuyện, anh đi nấu cơm.” Không ở lại đây tự tìm nhặt nhèo, nói xong câu này Bao Lạc Kỳ vĩnh viễn rời đi.

Trong sân nhà, đã thuộc về hai mẹ con đang lặng lẽ nói chuyện.

Hồ Khả Khả cố ý xụ mặt: “Nói thật đi, con ăn bao nhiêu?”

Niên Niên đưa ra đầu ngón tay út mặt mập ngấn ngùn: “Chỉ một cái, thật đó.”

Nói xong nhóc con làm bộ đáng thương gật đầu một cái, không chút lưu tình bán đứng Bao Lạc Kỳ: “Ba ăn mất ba cái, Niên Niên chỉ còn lại một cái nhỏ nhất thôi.”

Hồ Khả Khả “hì hì” cười một tiếng, chọc Niên Niên: “Sao con không cướp lại?”

Niên Niên nhìn chăm chăm mũi chân, đầu ngón tay út không tự chủ được ngoắc ngoắc: “Ba nói ăn nhiều mẹ sẽ tức giận.”

“Ba còn nói, mẹ sinh con ra đã bị bệnh nặng, cho nên mới đặc biệt quan tâm Niên Niên, nói Niên Niên không được chọc giận mẹ.”

Hồ Khả Khả ngẩn ra, không ngờ anh âm thầm nói với Niên Niên nhiều như vậy.

Cô sờ tóc Niên Niên, đáy lòng nặng trĩu.

“A, mẹ, chiều nay con có thể không làm kiểm tra không?” Niên Niên nhỏ giọng nói.

Hồ Khả Khả vô tình từ chối bé: “Không thể.”

Thấy vẻ mặt Niên Niên đầy thất vọng, trái tim Hồ Khả Khả cũng mềm nhũn ra, cô sờ mái tóc mềm mại của nhóc con, nói: “Chờ con lớn lên chút, sức miễn dịch cơ thể tăng cao thì có thể không cần kiểm tra.”

“Dạ dạ, mẹ, con nhất định ngoan ngoãn nghe lời, lớn lên thành người đàn ông mạnh mẽ chăm sóc mẹ.” Người đàn ông nhỏ Niên Niên đảm bảo nói.

“Đây cũng là Bao Lạc Kỳ nói với con sao?” Hồ Khả Khả nghiêm trọng nói.

“Mẹ, có đĩa bay kia...” Nghe vậy, Niên Niên nâng ngón tay mập mập nhỏ nhấn chỉ lên bầu trời, xoay người, bước chân nhỏ ngẩn chạy đi.

Chạy xa, còn không quên làm mặt quỷ đáng yêu với Hồ Khả Khả.

...

Buổi chiều, Hồ Khả Khả lo lắng đề phòng mang Niên Niên kiểm tra toàn thân, sau khi chắc chắn không có vấn đề gì, Hồ Khả Khả liền thờ phào nhẹ nhõm, ôm nhóc con nhà mình đi tắm rồi đi ngủ.

Để lại Bao Lạc Kỳ u oán nhìn cửa phòng bị đóng lại, quay đầu hỏi bác sĩ tình trạng con trai nhà mình.

Bác sĩ vẫn là bác sĩ đỡ đẻ cho Hồ Khả Khả, nghe Bao Lạc Kỳ đặt câu hỏi chỉ cười lắc đầu một cái.

“Thân thể Niên Niên đã sớm điều dưỡng tốt, nói cho cùng, là lo lắng của phu nhân đang quấy phá.”

Bác sĩ coi như là gián tiếp đứng bên ngoài quan sát Bao Lạc Kỳ và Hồ Khả Khả ân óa bất hòa cười nói, trong giọng nói cũng không biết là bắt đắc dĩ hay thôn thức.

Ban đêm, Bao Lạc Kỳ len lén nhìn vào phòng Hồ Khả Khả.

Đúng vậy, “vú em toàn chức” coi như người không đồng nào, Bao Lạc Kỳ, không thể ngủ chung phòng với bà chủ.

Anh hôn cục bột nhỏ ngủ say một cái, sau đó ôm Hồ Khả Khả cũng ngủ say ra ngoài.

Ánh trăng dịu dàng chiếu xuống, Hồ Khả Khả ngủ không quá say, chốc lát liền mơ mơ màng màng mở mắt.

Trong phòng một mảnh đen nhánh, ngọn đèn ngày thường luôn để lại cũng tắt, điều này khiến đáy lòng cô khủng hoảng.

Không nên hốt hoảng, mây đang ở trong nhà, ai cũng không dám làm gì mây.

Trong lòng lặng lẽ ra hiệu cho mình, Hồ Khả Khả sờ ngực một cái, mở đèn đầu giường lên.

Ánh đèn vàng ấm áp mở lên, nghiêng bên tủ đầu giường, xuất hiện một mũi tên đầu hướng về bên trái.

Hồ Khả Khả rụi mắt một cái, trong đầu nghĩ lại là trò quỷ gì, đưa tay “tách” một tiếng mở đèn lớn trong phòng lên.

Ngay sau đó liền bị một biển hoa màu đỏ bao vây.

Hồ Khả Khả sững sờ một lát, trong lòng nói “nhằm chằm”, xuống giường quay về phòng mình.

Tay vừa chạm vào cánh cửa, liền thấy ti vi treo trên tường sáng lên, xuất hiện gương mặt đẹp trai của Bao Lạc Kỳ.

“Này, em yêu. Cũng biết em sẽ không thương thức tâm ý của anh, vẫn là để anh tới nói cho em đi, mặc dù 999 đóa hoa hồng rất tục, nhưng có lẽ tình yêu bình thường thích hợp với anh và em nhất, chúng ta giống như người một nhà, có cái vãi cũng có va chạm, nhưng chúng ta vẫn luôn ở cùng nhau.”

Nói xong câu này, ti vi trên tường tắt, chốt cửa tự động mở ra.

Hồ Khả Khả mở cửa đi ra ngoài.

Lúc đi qua phòng khách, màn hình tivi lại sáng lên, Hồ Khả Khả phát hiện trên đó đều là ảnh của Niên Niên từ khi sinh ra tới nay, sau khi kết thúc trên màn hình chậm rãi xuất hiện một hàng chữ.

“Con cũng đã sinh rồi, chẳng bằng quay quần lại đi.”

Trái tim Hồ Khả Khả nhảy lên một cái, lúc này, có một mũi tên chỉ hướng ngoài cửa sổ.

Không biết người này lại muốn làm gì, Hồ Khả Khả còn tò mò kéo ra rèm cửa sổ của cửa sổ sát đất cực lớn nhà mình.

“Phụt.”

Đêm tối mang theo sao và trăng sáng, vô số màn ảnh lớn sáng lên trong đêm tối, nháy mắt chiếu thành phố lúc bốn giờ sáng sáng như ban ngày.

Tất cả màn hình đều đang phát video, đó là đó là hai nhân vật được vẽ bởi truyện tranh

, phát ra từng hình ảnh Hồ Khả Khả và Bao Lạc Kỳ gặp nhau tới nay.

Nếu không phải nhìn thấy những bức ảnh này, dường như bản thân Hồ Khả Khả cũng không nhớ nổi cô lại còn cùng với Bao Lạc Kỳ có nhiều khoảnh khắc lãng mạn như vậy, mà những thứ này, bây giờ đang từng chút từng chút, ở gần một trăm màn hình lớn chiếu về phía Hồ Khả Khả.

Hốc mắt cô dần ướt át.

Cuối cùng, màn ảnh lớn cũng thoáng lên một câu nói.

“Hồ Khả Khả, em đồng ý gả cho anh không?”

Khóe miệng Hồ Khả Khả lộ ra nụ cười, rõ ràng là cười, trong hốc mắt hết lần này tới lần khác lại có những giọt nước mắt thật lớn, cảm động mà chảy xuống.

Hồi lâu, cô mới nghẹn ngào mở miệng, gật đầu như đảo hành: “Em đồng ý, em đồng ý...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Nợ Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.